

Nếu Như Yêu - Thất Ưu

Contents

Nếu Như Yêu - Thất Ưu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	37
7. Chương 7	45
8. Chương 8	53
9. Chương 9	59
10. Chương 10: Ngoại Truyện	65

Nếu Như Yêu - Thất Ưu

Giới thiệu

Edit: ZinniaVà rồi từ đó lại hay có thói quen gọi tên cậu những khi lang thang hay lúc ở một mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhu-yeu-that-uu>

1. Chương 1

Tôi nhận nuôi một thằng ngốc.

Không phải vì ghét mà mắng tên đó là ngốc, hẳn đích thị ngốc thật. Giờ phút này, kẻ đang nhòm nhোam liếm kem rồi nhe răng ra cười ngu với tôi là một thằng ngốc chính hiệu.

“Ai dẫn độn!!!”

Mẹ cóc đầu tôi không chút nương tay, đau đến mức phải nhe răng trợn mắt.

“Đông Đông nó chỉ mất trí nhớ tạm thời chứ đâu phải là bị đần độn thật!” Mẹ quát vào mặt tôi như thể hai chữ đần độn kia là tử huyết của mẹ vậy.

Tôi ôm đầu ngoảnh lại nhìn tên gốc kia. Vừa lia thấy tia nhìn của tôi, cậu ta liền vui sướng rút que kem ra khỏi miệng rồi cật lực vẩy tay í a gọi. Nhìn nước miếng nước mồm cậu ta chảy dài mà chân mày tôi giật liên miên.

“Đàn ông đàn ông hai lăm tuổi đầu mà còn mang cái mặt ngu ngơ nai tơ như vậy mà không đần độn thì đần gì hả mẹ?” Tôi cố tình nói nặng thế mà cậu ta chẳng hiểu mô tê gì, chỉ nhe răng ra cười lại còn chìa que kem đang liếm dở của mình ra mời tôi ăn.

“Ăn nè~” Cậu ta nhìn tôi đầy chờ mong. Tôi liếc cái que kem dính đầy nước bọt chẳng còn nguyên hình thù gì kia mà chỉ muốn nôn, bèn gạt phắt tay cậu ta ra khỏi tầm mắt.

“THIÊN THU!” Mẹ lại réo tên tôi cao lên tận quãng 8.

Nhưng có vẻ như tiếng hét đó hơi muộn rồi thì phải? Vì bởi que kem kia theo đà gạt tay của tôi mà bay một cái vèo đánh một cái vòng rơi xuống đất cái bộp. Một đường cong vô cùng hoàn hảo. Chủ nhân của que kem thì vẫn hết sức vô tư nhìn tôi, như thể chẳng biết chuyện gì đang diễn ra. Mãi cho đến tận mười phút sau, khi mà que kem đã nát bét, thì cậu ta mới giật mình lại rồi khóc thét lên, khuyến mại thêm màn giãy dụa dạch như cá trạch mắc cạn.

“Đông Đông ngoan đừng khóc! Di sẽ mua cho con cây kem mới!” Mẹ vừa dỗ dành vừa rút khăn giấy ra lau mặt mày mũi miệng cho cậu ta, lại vừa liếc xéo liếc ngang tôi đầy đáng sợ.

...Tôi lỡ dại chọc phải ai đây trời?

”Thu~Thu~~huhu

” Tên đần kia được hời còn cố tình ra vẻ, vừa khóc vừa dụi mắt lại vừa trưng bản mặt đáng thương ra nhằm lấy lòng tôi. Nhìn thế tôi lại chợt nhớ tới trước kia, cậu ta lúc nào cũng ương ngạnh chẳng ai nạnh nổi, vậy mà giờ đây lại ra nông nổi này, làm tôi cũng thấy mềm lòng đôi chút.

“Cậu mà còn khóc nữa thì tôi sẽ bỏ cậu luôn thật đấy!” Tôi đe dọa.

Uy hiếp vậy xem ra rất hữu dụng, bằng chứng là vừa nghe xong thì cậu ta liền sợ tới mức nín bặt, thậm chí cũng không dám nấc thêm tiếng nào nữa. Chỉ đưa đôi mắt ngấn nước đỏ au lên mà nhìn tôi. Tựa như rất nhiều năm về trước cũng từng có người nhìn tôi như thế.

“Sau này Đông Đông sẽ ở đây với con!”

Chắc vì nhìn ra sự mềm lòng của tôi mà mẹ tôi “giã từ vũ khí” chuyển sang sắm vai từ bi hỉ xả. Quả không uổng hình ảnh nữ nhân thương trường cáo già bằng qua muôn ruộng muôn nương.

“Ở với mẹ mà ngày nào Đông Đông nó cũng hỏi khi nào con tới, thậm chí trước khi đi ngủ cũng ngồi bên cửa sổ chờ con. Lúc mẹ nói là tối nay con không về thì nó liền khóc lóc. Có đồ thể nào thì cũng không chịu nín!”

Lại còn thêm cái màn lấy khăn giấy chấm chấm khóe mắt, “Thiên Thu à, cực chẳng đã mẹ mới phiền tới con. Con cũng biết rồi đó, ở Đài Loan này, chúng ta là thân nhân duy nhất của Đông Đông. Aiii~ vất vả lắm mới nuôi nó lớn chừng này vậy mà lại ra nông nổi thế...chẳng biết sao này mẹ còn mặt mũi nào đi gặp mẹ thẳng bé nữa

huhuhu!”

Nhắc tới chuyện xưa, hai người kia liền vô cùng ăn ý mà ôm nhau vừa xoa lưng vừa khóc rống lên. Nếu tôi không nhìn lầm thì mẹ tôi khi này đã len lén nhéo eo tên đần kia một cái.

“Con không có thì giờ chăm nom cậu ta đâu!” Tuy có chút mềm lòng nhưng tôi vẫn ráng ra dáng mạnh mẽ, “Hơn nữa tiền lương của con còn nuôi không nổi mình thì sao đa mang thêm một người ăn không ngồi rồi nữa chứ!”

“Cùng lắm thì mỗi tháng mẹ gửi tiền nuôi dưỡng Đông Đông cho con!” Mẹ nói vô cùng nghĩa khí, “Một vạn được không!”

“Hai vạn.” Tôi cò kè mặc cả.

“Một vạn rưỡi là hết giá, muốn nhiều hơn thì không có đâu.”

Tôi âm thầm tính toán rồi miễn cưỡng gật đầu: “Okie.”

Tên kia vừa cắn ngón tay vừa ngậy ngô nhìn hai mẹ con tôi ra giá. Tên đàn này dù có bị người ta mang đi bán cũng chẳng hay biết gì.

*

“Bây giờ cậu đi theo tôi nên phải nghe lời tôi!”

Vất vả lắm tôi mới tiến ma đầu mẹ đi được, thở dài một hơi nghĩ cách ra oai với khách tới trọ này.

“Thu Thu~ ” Khách trọ nắm lấy góc áo của tôi, ngoan ngoãn hỏi: “Nghe gì cơ ạ?”

Vừa nghe tiếng “ạ” của cậu ta thì tôi liền muốn nhũn chân té ngã, ráng lắm mới đứng vững vàng được.

“Thứ nhất, không được gọi tôi là Thu Thu!”

“Em không thích!”

Ôi trời, lại còn trề môi chu mỏ ra với tôi nữa! Lẽ nào cậu ta không biết cái gì gọi là ăn nhờ ở đậu sao?

“Nếu không nghe lời tôi sẽ đá cậu ra đường.” Uy hiếp tập hai.

Lần này cậu ta không cãi lời nữa, chỉ dẫu môi ra nhìn tôi như một đứa trẻ đang rất không hài lòng về chuyện nó không muốn vậy. Vẻ mặt như thế lại xuất hiện trên gương mặt của một người đàn ông trưởng thành, khiến tôi rợn hết cả da gà lên.

“Cậu có thể gọi tôi là anh Thiên Thu.” Tôi phớt lờ vẻ mặt hờn dỗi kia của cậu ta rồi nói với vẻ làm ơn, “Hoặc là anh họ cũng được.”

Cậu ta lại quẹo đầu nhìn tôi. Đôi mắt trong suốt.

Nói thật, sau khi trưởng thành, tôi không còn dịp quan sát cậu ta rõ ràng nữa. Thật không ngờ là lớn lên nhìn cậu ta cũng không tệ, hay theo như một định nghĩa khác là rất xinh giai....Nhưng mớ nước mũi kia là sao? Tôi rút khăn giấy ra chùi mũi cho cậu ta, hình như có vẻ tôi hơi mạnh tay khiến cậu ta cứ nhú mày miết, song vẫn để mặc tôi làm gì thì làm.

“Sạch rồi!” Tôi tiện tay ném khăn giấy vào thùng rác rồi vừa lòng vỗ tay cái bốp, “Tôi còn chút việc phải làm, cậu phải ngoan ngoãn không được làm phiền tới tôi!”

“Thu Thu phải làm gì cơ?” Cậu ta nâng mắt lên nhìn tôi.

“KHÔNG ĐƯỢC GỌI THU THU!” Tôi quát.

*

Tôi khoanh tay đứng nhìn cậu ta lôi bút chì màu và tập sách ra vẽ vờ. Sau khi xác nhận là cậu ta sẽ không vẽ bậy vẽ bạ lên vách hoặc sàn nhà thì tôi mới an tâm quay về phòng...chơi điện tử.

“Thu Thu.” Cậu ta đứng ngoài cửa gọi. May mà tôi dự kiến trước, sợ cậu ta xộc vào khi tôi đang đánh boss nên đã khóa cửa phòng lại.

“Chuyện gì?” Tôi đằng hắng một tiếng.

“Thu Thu!” Lần này, giọng cậu ta nghe có vẻ run run. Lý trí của tôi bảo tôi phải lập tức ra ngoài xem thế nào nhưng trái tim lại mách bảo cứ đợi lát nữa đi, chỉ còn nước cuối cùng nữa thôi...

“Thu.”

Giọng thút thít rồi im bật đi, năm giây sau là tiếng khóc kinh thiên động địa vang lên. Tôi giật mình trợn mắt nhìn tiểu anh hùng của tôi bị địch quân đâm một kiếm xuyên tim.

Mẹ nó! Tôi nổi giận dùng dùng đá cửa mà ra, quát lên hỏi, “Khóc cái gì mà khóc!”

Cậu ta hoảng sợ im thín thít, mắt dầm lệ nhìn tôi. Tôi nhú mày ngó cậu ta một lượt, thấy tứ chi vẫn bình thường, rốt cục thì cậu ta khóc cái gì?

“Thu Thu, em mắc tè...” Cậu ta cúi mặt đáp.

Tôi đầu đầy mây đen, trừng mắt nhìn sản phẩm cậu ta tạo ra dưới sàn.

*

Thật không ngờ lại có ngày Trình Thiên Thu tôi phải cong lưng chống mông đi lau dọn nước tiểu của người ta.

Tôi hậm hực lau sàn, hậm hực giặt quần áo bẩn. Còn tên gây họa kia vì cơn hậm hực của tôi mà hiện giờ đang ngoan ngoãn ngồi trong bồn tắm lớn, như con cún nhỏ vì làm sai bị mắng mà không dám hó hé thêm tiếng nào.

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà lại đái ra quần như thế, HẢ? Người ta mà biết được thì cười thúi đầu!” Tôi chưa ngoa mắng, quay đầu nhìn bản mặt ngu ngơ của cậu ta thì lại càng điên tiết hơn.

“Em năm tuổi.” Cậu ta cúi đầu ngó ngó bàn tay mình, phân vân một chút rồi chìa bốn ngón tay ra cho tôi xem.

Chân mày tôi xoắn lại, “Rốt cục là năm hay bốn?”

Cậu ta nghiêng đầu ngẫm nghĩ, dựng ngón tay đang cúp xuống lên.

“Năm tuổi.” hề hề cười đáp lại.

Còn tôi thì chẳng cười nổi, ngồi xổm xuống trước mặt cậu ta, trợn mắt lên hỏi, “Ai nói cậu biết là cậu năm tuổi?”

Lại cúi đầu ngẫm nghĩ, “Cái chú kia kìa.”

“Chú nào?”

“Cái chú bận áo trắng đó.”

...Đâu lại xộc ra một chú bận đồ trắng gạt người vậy?

“Lục Bách Đông!” Tôi nhả nạt giải thích, “Cậu không phải chỉ mới lên năm mà đã hai lăm tuổi.”

Lại quẹo đầu nhìn tôi, chẳng biết có nghe hiểu lời tôi hay không mà sau cùng lại chốt bằng một câu vô cùng trật quẻ.

“Thu Thu, em muốn ăn gà rán.”

“...”

*

Sự thật chứng minh, cho dù có bị mất trí nhớ hoặc là trí năng thoái hóa thì bản tính ăn thịt của động vật có vú cũng sẽ không thay đổi.

“Ăn đi!”

Tôi cố tình lấy mớ cà chua xà lách trong hamburger mà cậu ta đã bỏ, đặt vào lại trong đĩa, thế nhưng đổi lại chỉ là cái nhìn đầy ngu ngơ mà thôi.

“Em đã bỏ nó rồi.” Cậu ta nói, như thể đang khó hiểu sao tôi lại ép cậu ta ăn rác vậy.

“Nếu không ăn thì đừng hòng uống coca.”

Tôi dọa, thế là cậu ta liền ủ rũ cúi đầu nhét xà lách vào miệng.

“Còn cái này nữa.” Tôi đẩy luôn cả phần rau rá của tôi sang chỗ cậu ta.

“Vậy anh cũng không được uống coca.” Cậu ta mượn lời của tôi trả treo lại tôi, nhưng tiếc thay lại chưa đạt tới trình bắt bẻ được ông đây.

“Tôi không uống coca, mà là 7up.” Rồi tôi đặc ý hóp một ngụm nước trước mặt cậu ta.

Ai kia liền trừng mắt lườm tôi. Từ nhỏ tới lớn tôi thích nhìn nhất là vẻ mặt này.

“Nhớ cho kỹ. Ở nhà tôi thì đừng hòng kén ăn cũng đừng hòng tè ướt ra cả quần.” Tôi đặt điều kiện.

“Không phải lúc nào em cũng tè ướt quần.” Cậu ta tiu nghỉu nói, như thế là tôi đang giả họa cho cậu ta vậy.

“Thiệt khôngggg?” Tôi cố tình ngân dài chữ không ra nhằm khiến cậu ta xấu hổ.

“Lúc này là tại vì em không biết nhà vệ sinh ở đâu chứ bộ!” Cậu ta lí nhí đáp.

“Lần sau mà cậu còn như thế thì tôi sẽ cho cậu bận tã.” Tôi đe.

“Anh mới đi mặc tã!” Cậu ta sợ hãi, nhảy dựng lên phản đối.

Được, biết sợ là tốt!

*

Buổi tối đang ngồi xem TV thì cậu ta lặn đùng ra ngủ, tôi cũng ngáp vắn ngáp dài liên tục.

Bị của nợ này tra tấn cả ngày hại tôi hao kiệt sức lực bằng cả nửa năm. Tôi tắt TV. Trước khi quay về phòng ngủ còn tốt bụng để gối mềm lại cho kẻ đang ngủ lặn quay trên sofa là cậu ta.

Vừa ngả lưng xuống giường thì tôi ngủ ngay. Những tưởng là sẽ cứ vậy mà ngủ thẳng căng tới hừng đông thì không ngờ nửa đêm lại bị dựng đầu dậy.

“Thu~~ Thu~~uuuuuuu”

Tiếng rên khóc như quỷ đòi nợ réo rất ngoài cửa. Dù tôi chẳng mê tín nhưng cũng bị dọa nể hết cả da gà lên. Điều duy nhất đáng ăn mừng chính là quỷ đòi nợ này chưa tu luyện tới level băng tường xuyên cửa.

“Uuuuuu~~Thu Thu

huuuuuuuuuuu.”

Tiếng khóc rên ai oán dằng dai làm tôi càng nghe càng thấy quen quen...

“Lục Bách Đông?” Tôi dợm hỏi thử. Quỷ ngoài cửa nghe vậy lại càng khóc lớn hơn để chứng nhận phán đoán của tôi.

Nếu như đã không phải là quỷ vậy thì tôi cũng không cần phải nhẩn nại gì nữa sất, khó chịu mà xuống giường đá cửa xông ra ngoài.

“Đừng nói là cậu lại đái trong quần nữa nhé!” Tôi quét mắt nhìn xuống đũng quần cậu ta.

Tên quỷ kia ra sức lắc đầu nhằm chứng tỏ mình trong sạch. Tôi thở dài hỏi han, “Thế thì là chuyện gì?”

“Tối quá hà...có ma...” Cậu ta vừa khóc vừa dụi mắt, nhưng bộ dạng có đáng thương hơn nữa cũng không lay động được tôi.

“Yên tâm đi... ” Tôi tốt bụng an ủi, “ma sợ nhất là người đàn độn.”

Cậu ta nghe không hiểu lời chửi xéo của tôi, chỉ ngu ngơ đưa mắt cún con lên nhìn. Tôi ngó cậu ta một lát rồi lại quay vào phòng sau đó lại trở ra, học theo y chang điệu bộ của mama tôi mà ịn khăn giấy lên mặt cậu ta, “Hi mũi ra nào!” Kẻ cao hơn tôi một cái đầu vô cùng ngoan ngoãn cúi xuống hắng ra một bó nước mũi.

Điệu bộ vâng lời này hại tôi lại nghĩ tới chuyện trước kia. Khi cậu ta vẫn còn chưa cao hơn tôi một cái đầu, luôn đi theo phía sau tôi, cũng sợ tối sợ ma mà vò tôi làm nũng. Sau này lớn lên, ai ngờ tính cũng đổi theo.

“Dơ chết được.” Tôi chột cụt hứng, ném mớ khăn giấy kia vào ngực cậu ta. Tên kia liền trưng bản mặt tội nghiệp ra mà kéo kéo tay tôi.

“Thu Thu.” Cậu ta gọi.

“Cậu kêu ai hả?” Tôi gần giọng hỏi khó.

Cậu ta liền ngậm miệng lại, giương đôi mắt ướt nước lên nhìn tôi. Đáng tiếc tôi chẳng phải hạng yếu đuối ưa mềm lòng, nếu cậu ta đã không hó hé gì thêm nữa thì tôi liền bỏ về giường.

Tên ngốc kia coi vậy mà cũng quật cường, đứng yên tại chỗ ngóng nhìn tôi.

Tôi kéo mền trùm quá đầu, làm bộ ngủ say lảm rồi. Chẳng biết là đã qua bao lâu, chột nghe thấy mấy tiếng “bộp bộp”, nệm cũng lún xuống, con ma khóc nhè kia rụt rè ướm hỏi, “Thu Thu?”

Tôi không để ý tới cậu ta, vì tôi ngủ say rồi.

Chốc chốc tôi lại trở mình, vô tình chừa ra một khoảng giường. Một hành động vô thức lúc đã ngủ say mà thôi.

*

Buổi sáng dậy, đầu văng vất. Chắc vì tối qua ngủ không ngon.

Tôi có chứng huyết áp thấp, phải tựa vào đầu giường ngồi một lúc mới tỉnh táo ra được. Cái tên dẫn kia coi vậy mà sượng rơn. Đồng hồ báo thức rống lên inh ỏi vậy mà vẫn còn nằm ngủ ngóac cả mồm ra. Nhìn đáng vẻ ngủ say sưa vậy tôi lại điên máu đập vào mông cậu ta một cước mới thấy hả hê đôi chút.

Bước ra khỏi phòng tắm, rửa mặt chải chuốt xong thì sáng khoái ra hẳn. Tên kia chắc vì bị ăn một cước của tôi mà đã dậy rồi, ngồi trên giường dụi mắt nhìn tôi.

Lúc cậu ta không lên tiếng thì chẳng ai đoán được trí não cậu ta không bình thường, mà chỉ thấy người này mặt đẹp đáng cao khí chất tốt. Nhưng khi vừa mở miệng thì hình tượng vừa kể trên sẽ mất sạch sành sanh.

“Thu Thu.” Cậu ta quái gỡ gọi tôi. Giọng nói nghe ra rất kì cục, như thể lớn rồi mà còn làm bộ nhỏ nhoi không nhẽo mè nheo.

“Cái gì?”

Tôi và cậu ta mắt to trừng mắt nhỏ hết nửa buổi cậu ta mới chịu mở miệng nói, “Em đói bụng.”

Đúng là quen thói cậu ấm cô chiêu!

Sau khi giám sát cậu ta đánh răng rửa mặt xong, tôi mới rà soát hết cả ngăn bếp, tìm ra được vài lát sandwich chưa đến nỗi mốc meo để ăn kèm sữa tươi. Tên dẫn kia hoàn toàn không có kiến nghị gì với bữa sáng, ngoan ngoãn uống một ngụm sữa cắn một mẩu bánh mì, mắt thì từ đầu tới cuối không rời TV một giây, lại còn cười phá lên vì bộ phim hoạt hình đang xem.

“Đông Đông” tôi nhìn nhìn mặt cậu ta mà nói, “Lát nữa tôi đi làm, cậu ở nhà một mình được chứ?”

Cậu ta nhìn TV rung đùi đắc ý, chả biết có nghe thấy lời tôi nói không nữa.

Tôi hét cách, tắt TV, tên ngốc kia liền sụ mặt ra nhìn tôi.

“Cậu có thể ở nhà một mình không?” Tôi cao giọng hỏi, cậu ta ra sức gật rồi lại gật. Chột thấy không ổn tôi bèn hỏi lần nữa, “Cậu chắc chắn là có thể ở nhà một mình?”

Lại càng gật đầu kịch liệt hơn trước. Tuy tôi không tin được nhưng chí ít thì cậu ta cũng đã nghe lọt tai lời tôi nói. Tôi ném cái điều khiển từ xa cho cậu ta rồi lôi hết toàn bộ bánh quy bánh mặn bánh mì ở nhà có ra trước mặt tên này. Làm vậy thì dầu tối nay tôi có tặng cả cậu ta cũng không đói chết.

Trước khi đi, tôi còn không yên lòng mà căn dặn, “Nếu tối về không thấy cậu đâu thì đừng trách sao tôi ác!” Đáp trả lại lời tôi chỉ là một tràng tiếng cười ngơ ngẩn.

*

Tôi mang tâm trạng thất thỏm bất an đến chỗ làm, cũng nhờ vậy mà đến trễ, rồi được ông chủ sặc cho một trận trời mưa hoa lá, khiến tôi chỉ muốn chạy về làng trừ tên Lục Bách Đông kia.

“Ê~ giai của cậu tới kìa ”

Tôi vừa từ trong kho ra thì liền nghe gã chủ tiệm quản lý kiêm bạn thân của tôi thông báo, lại còn đưa đẩy một cái mi gió vô cùng buồn nôn về phía tôi.

Lúc đầu tôi còn không hiểu chuyện gì, đến lúc xuyên qua bả vai của gã nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông cao to mặt đầy lạnh lùng thì mới giật mình mà mím môi.

“Anh có cần tôi tư vấn không?”

Tôi bước lại chỗ người kia, bày ra nụ cười khả ái hòa nhã ra nhưng anh ta lại chẳng chút mảy may để ý tới, lạnh lùng đáp, “Không cần.”

Dù có hơi khó chịu nhưng tôi vẫn mê tít. Xem chừng tôi có khuynh hướng M nặng rồi.

“Bộ vest anh đang cầm trên tay chính là một trong mùa đông năm nay. Anh thử xem bộ màu ghi này xem sao, hợp với da và vóc người anh lắm.”

Tuy anh đẹp giai không cần tôi tư vấn nhưng sao tôi lại bỏ lỡ cơ hội tiếp cận này chứ, lại còn nường vào việc lấy quần áo mà hờ hững chạm vào anh ta. Cuối cùng thì anh ta cũng giương mắt lên nhìn tôi, đầu mày khẽ chau lại, đây là biểu tình sinh động nhất mà tôi thấy ở anh ta từ suốt đó đến giờ.

“Vậy thì lấy bộ cậu nói đi.” Lúc này anh ta không ngại ngừng gì nữa mà nhìn thẳng vào tôi, quả là người đa nhân cách mà.

“Anh cần mặc thử không?” Tôi cố ra vẻ bình tĩnh nhằm chế ngự vẻ chờ mong trong dạ.

Có lẽ vì đã nhìn ra vẻ háo hức của tôi khi đề nghị anh ta thử áo để nhân đó mà sờ mó một phen nên anh ta liền rút thẻ tín dụng ra đáp, “Không cần. Cứ gói lại đi.”

Tôi vừa tính tiền cho anh ta vừa tiếc hùi hụi.

Đợi đến khi anh giai kia bước ra khỏi tiệm thì A Dịch, tên gã chủ, mới cười phá lên. Tôi bực quá lườm gã một cái. Đúng là đồ bạn vô lương.

“Tôi cứ tưởng lần này cậu sẽ tranh thủ chấm dứt được chút đỉnh chứ.” Gã rung đùi ra chiều đắc ý lắm.

Tôi thở dài, “Tôi cũng tưởng vậy.”

Mấy tháng trước, khi người đàn ông kia lần đầu bước vào tiệm, tôi đã chú ý anh ta rồi. Anh ta lúc nào cũng vận tây trang đắt tiền. Mỗi lần đến đều mua một bộ. Đều đặn mỗi tuần một lần. Anh ta hoàn toàn không giống với những vị khách thường tới đây.

Gian hàng này nằm ở khu phố đông, là do cha A Dịch bỏ vốn ra mở cho gã, chuyên về thời trang dành cho nam, giá có hơi cao, nhưng là tiền nào của nấy.

Khách hàng đến đây đa phần là nhân viên công sở. Ông chủ cửa tiệm có chứng mê những người mặc tây trang đẹp, vừa mặc đồ đẹp vừa có thể hình đẹp lại càng khiến gã chủ thích hơn. Nhưng trở trêu thay những kẻ tới mua đồ luôn khiến gã chủ thất vọng vì rất một lũ ốm tong teo lại còn thêm cái phần eo uột đến muốn bện. Tôi và gã chủ này vừa hay lại cùng chung sở thích, khiến cửa tiệm ngập đầy yêu khí.

Ngay lúc tiệm trở thành động cho bọn eo ợt thì người đàn ông tuấn lãng lạnh lùng kia xuất hiện. Ngũ quan hài hòa đẹp đẽ, khí chất nghiêm lạnh, lại còn kèm theo cử chỉ tay uốn hoa sen kẹp thẻ tín dụng, hại tôi và gã chủ chỉ mơ có ngày được cùng lên giường với anh ta một lần cho thỏa.

“Hôm nay cho tôi về sớm chút nhé?” Nhắc thấy trong tiệm chẳng còn ma nào tới nữa, với lại bữa nay cũng bán được kha khá, tôi bèn nhân đó mà đòi về sớm.

A Dịch lườm tôi một cái, “Hôm nay có hẹn hả?”

Tôi ậm ờ một tiếng, gã lại cười ru rú lên hỏi, “Ai? Tôi gặp qua lần nào chưa?”

“Thằng em họ tôi.” Tôi tạt cho gã một gáo nước lạnh.

“Cái tên bị tai nạn xe đó hả?”

“Ồ.” Tôi cũng chỉ có duy nhất một người em này thôi.

“Ặc ặc.” Gã khách sáo hỏi han, “Cậu đó sao rồi, khỏe chưa?”

Tôi nhún nhún vai, “Nhờ vụ tai nạn đó mà cậu ta cải lão hoàn đồng”

Chắc vì nghĩ rằng tôi đang nói đùa mà gã chủ xùy một tiếng, không hỏi han chi nữa, chuyên tâm kéo thả chuột chạy bon bon trong một trang web đồng tính. Tôi cũng xán lại gần, châu đầu cùng gã ngắm những cơ thể đàn ông trên màn hình.

Chốc sau A Định bỗng kéo ngăn tủ lấy một tờ áp-phích ra đưa cho tôi. Là loại tờ rơi rêu reo chuyện mời những ai tự thấy mình có tài thì hãy tham gia thiết kế tây trang thượng hạng cho hãng tài trợ.

“Rảnh thì tham dự cho vui.” Gã tùy hứng nói.

“Ồ.” Tôi cũng thờ ơ gật đầu lấy lệ.

*

Hết giờ làm, tôi gọi điện về nhà. Chuông reo nửa ngày mà chẳng ai tiếp. Tôi lại gọi thêm vài lần, vẫn vậy.

Chợt thấy bất an, xen lẫn sợ hãi, tôi lập tức đua xe vượt đèn đỏ về nhà.

Từ dưới lầu tôi đã thấy nhà cửa tối thui. Tâm như chùn xuống. Vội vã chạy lên nhà, mở cửa bật đèn. Quả nhiên chẳng có ma nào. Tôi tức giận đến mức ném ngay những thứ gần mình nhất xuống đất rồi khóa cửa ra ngoài.

*

Tôi chẳng biết tên đàn kia đi đâu. Tìm loay hoay vài nơi gần nhà cũng chẳng thấy đâu.

Tôi phiền não vò tóc. Trời đã vào hạ. Tóc tôi dính bết lại vì mồ hôi. Đưa tay lên lau thì đúng là một đầu toàn những nước.

“Lục Bách Đông!” Tôi dẹp luôn cả sĩ diện, gào to tên cậu ta. Nhưng qua qua lại lại trước mắt tôi chỉ là những kẻ xa lạ. Mạch máu trên thái dương giật giật như muốn vỡ tung ra. Tâm cũng thấy lạnh.

Mới ngày thứ hai thì đã làm lạc người kia.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi rửa xả, chẳng biết là máng tên gốc kia tự ý bỏ đi hay tôi đi về quá trễ.

Rõ ràng biết hiện tại tên đó chỉ như đứa trẻ năm tuổi vậy mà cứ ngỡ như hắn vẫn còn là Lục Bách Đông thuở hào nhoáng nào. Cái người tự cường tự lập đến mức luôn nghĩ rằng liếc nhìn tôi một cái cũng là một sự sỉ nhục đâu còn trên đời nữa. Rốt cục thì tôi đang nghĩ gì vậy?

Lòng tôi rối bời, chỉ biết ngồi vò vò tóc.

“Cậu nghĩ kĩ lại xem thường ngày em cậu thích đi đâu?” Một phụ nữ có tuổi xa lạ bị tôi chặn đường, tốt tâm nhắc nhở.

Thích đi đâu? Đầu của tôi trống không.

Nếu là còn bé thì tôi biết rất rõ hắn thích đi đâu. Nhưng bây giờ ai nấy cũng đều lớn khôn rồi, thay đổi rồi, tôi còn rành rẽ ai nữa đây?

Chợt tôi lại dừng chân.

Nếu tên gốc đó bây giờ mất trí, quay về làm cậu nhóc 5 tuổi của trước đây, vậy thì tôi biết cậu ta muốn đi đâu.

*

Cửa hàng thức ăn nhanh không ngớt kẻ ra người vào. Tôi không cần bước vào thì cũng đã nhìn thấy tên ngốc kia đang nhìn tờ menu đến thộn mắt ra. Tôi không gọi cậu ta, chỉ âm thầm đến bên cạnh. Không lâu sau cậu ta cũng phát hiện ra tôi, buồn tủi kéo áo tôi mà làm nũng, “Thu Thu, em muốn ăn gà rán.”

Ăn cái con khỉ! Tôi cố dằn cơn tức xuống, túm tay cậu ta lôi ra khỏi hàng ăn.

“Mau theo tôi về.” Tôi lạnh lùng nói.

“Không về!” Cậu ta nhảy tưng tưng lên vôi vĩnh, “Em muốn ăn gà rán! Gà rán! GÀ RÁN!”

Hơn một nửa khách khứa trong hàng ăn nhanh quay đầu ra nhìn bọn tôi. Cơn giận luôn kiềm nén nãy giờ bỗng trào lên, tôi vung tay cho cậu ta một bạt tai.

Sau cái tát tay ấy, thế giới như an tĩnh lại.

Cậu ta bị tôi đánh méo cả mặt. Tôi đánh xong thì lại hối hận, nhưng lại chẳng muốn buông lời xin lỗi xin phải, nên liền coi như không có gì mà kéo cậu ta đi.

“Mau theo tôi về.” Tôi quát.

Cậu ta trừng mắt nhìn tôi như thể tôi có thù hằn gì ghê gớm lắm với cậu ta vậy. Tôi chợt thấy chợt dạ mà lùi về sau một bước, ương ngạnh hỏi lại, “Cậu nhìn cái gì mà nhìn?”

Tên ngốc này không đáp, trề môi ra cười.

Trong nháy mắt tôi chợt thấy không ổn, quả nhiên giây tiếp theo tên này đã khóc văng lên.

“THU THU XẤU! THU THU THẤY GHÉT!” Cậu ta ngoác miệng ra hét toáng lên.

Những người kia phóng đôi mắt mang hình con dao về phía tôi, tặc lưỡi trách móc. Tôi xấu hổ hết chỗ nói, chỉ còn biết lùi xềnh xệch cậu ta về.

*

Tên này coi vậy mà cũng thù dai ghê.

Trong phòng tắm nhỏ hẹp, cậu ta ngồi trên nắp bồn cầu, đưa lưng về phía tôi. Dù tôi có dụ dỗ đe dọa cỡ nào thì cũng không chịu ngoái đầu lại.

Nhìn cậu ta quật cường như thế tôi chợt thấy bức mình. Dầu rằng đánh cậu ta là tôi không đúng đi. Nhưng sao cậu ta không chịu ngấm lại việc tôi đã chạy hết ba dãy phố, suýt chút nữa đã lên tầng xông mà chết, để đi tìm cậu ta?

“Nếu không muốn tắm thì ra ngoài coi TV.” Tôi cố hòa nhã nói.

Ấy vậy mà ai kia vẫn không thềm ngó ngang gì tới. Xem chừng là muốn làm mình làm mẩy với tôi đây!

Tôi đành hắng một tiếng rồi quay lưng lại với cậu ta, tự mình tắm. Từ nhỏ đến lớn không ít lần cãi vã với người này. Chẳng lần nào tôi cúi đầu trước. Nên đương nhiên lần này cũng vậy.

Tôi vừa hát vừa tưới mát một thân đầy mồ hôi, lâu lâu lại nhìn trộm cậu ta một lần. Cậu ta vẫn lì lợm giữ nguyên tư thế cũ.

Lại chợt mềm lòng rồi. Nghĩ rằng dẫu gì bây giờ cậu ta cũng chỉ là một tên ngốc thôi, nên cũng không sĩ diện nữa, bèn xuống nước với cậu ta.

“Đông Đông à...” tôi nhỏ giọng gọi, “Có nóng không? Anh tắm cho em nhé!”

Cậu ta hứ một tiếng, vẫn không buồn động đậy.

“Ai không tắm thì phải ngủ ngoài sofa nha.” Tôi dọa.

Cuối cùng thì ai kia cũng dao động, do dự mà xoay người nhìn tôi.

“Anh đánh em, phải nói xin lỗi mới được.” Lại còn ra điều kiện.

Bị một tên có chỉ số thông minh chỉ bằng đứa trẻ lên năm xỏ xiên, tôi giận xám cả mặt.

“Còn cậu thì không ngoan, ra đường đi lung tung, cũng phải xin lỗi.” Tôi đứng dậy hai tay chống hông. Cậu ta không chút cò kè, ngoan ngoãn giải thích, hại tôi cũng phải đuối lý mà nhỏ giọng xin lỗi.

2. Chương 2

Lúc gọi đầu cho cậu ta, tay vô tình chạm phải thứ gì đó.

Tôi khom lưng, vạch tóc cậu ta ra xem, là một vết sẹo lồi, rất dài. Nhìn vậy lại nhớ ra cái lần tai nạn xe kinh hoàng đó. May mà tóc cậu ta dài che lấp được.

“Còn đau không?” Tôi hỏi. Đầu ngón tay cẩn thận lướt nhẹ lên vết thương đã lành.

Cậu ta lắc đầu, “Chỉ hơi ngứa ngứa.”

Vết sẹo sâu như thế sao có thể không đau?

Tôi chau mày, nhớ tới mấy ngày đến bệnh viện thăm cậu ta. Mặt mày nhợt nhạt, dây nhợ cắm đầy người. Rành rành còn thở đó vậy mà chẳng khác gì người chết.

Lúc đó tôi nghĩ, cậu mãi mãi không tỉnh lại nữa.

“Cậu đó, suốt ngày chỉ toàn gây rắc rối.” Tôi thở dài.

Tên kia đang cúi đầu nghịch rốn chợt ngẩng lên ngu ngơ hỏi lại, “Rắc rối là sao?”

Tôi bực mình đè đầu cậu ta xuống.

“Nghĩa là không nghe lời tôi, chạy đi lung tung, hại tôi về nhà mà không thấy cậu đâu.” Tôi lại nghiêng rằng nói.

“Tại em đói mà~” Ngốc nghếch bĩu môi trả treo.

Chợt lúc này bụng tên đàn đó réo lên vô cùng phối hợp.

“Không phải tôi đã để bánh quy và bánh mì sẵn trên bàn rồi sao?” Tôi xách đầu cậu ta dậy để có thể dễ dàng lườm liếc cậu ta hơn.

“Nhưng em chỉ thích ăn gà rán thôi!!!”

Đúng là đồ kén ăn! Tôi dùng bàn tay ít dính xà phòng gõ mạnh lên trán cậu ta làm cậu ta la oai oái lên, bưng chỗ đau mà kêu, “Anh lại đánh em~~”

Bỗng dừng lại nhớ tới cái bạt tai trước tiện thức ăn nhanh khi nãy mà lo lắng kiểm tra bên má bị đánh của cậu ta. Không có vết gì cả. May là chẳng có chi nghiêm trọng.

“Tôi thích thì đánh thôi. Nếu thấy khó chịu cứ cản trở đi!”

Tôi cố ra bộ hung dữ, dọa cậu ta sợ giật mình mà bĩu môi lườm nguýt. Vẫn thích nhất là nhìn cảnh cậu ta bị bắt nạt. Bèn lại cười xòa trét xà phòng lên mũi cậu ta. Tên ngốc này giận thì giận nhưng vẫn im lặng trừng mắt chống chọi.

*

Nhân lúc đại thiếu gia đang tung tăng tắm trong kia, tôi ra ngoài gọi điện đặt thức ăn.

Là loại gà rán cậu ta thích, còn thêm cả coca, khoai tây chiên, bánh pie và kem leng keng. Một bữa tối mang ý cầu hòa thấy rõ. Nghĩ nghĩ lại thấy sống càng lâu càng có lắm chuyện giật gân. Từ đó đến nay chỉ toàn là Lục Bách Đông lấy lòng tôi, chứ nào có lúc tôi chủ động cầu hòa với cậu ta? Ai mà ngờ sau khi bị đụng xe, tình thế lại đảo ngược. Tôi từ thế thượng phong bị đá ngon lành xuống phần lép vế.

“Đã lau khô tóc chưa?”

Chắc là đã ngủ được mùi thịt thơm nghi ngút mà tên kia lao thẳng từ nhà tắm ra, không thèm trả lời câu hỏi của tôi, chỉ lo nhảy tưng tưng quanh bàn thức ăn. Tôi bó tay, vào phòng lấy máy sấy ra, để cậu ta xuống sofa mà sấy khô tóc giúp. Ai kia cũng rất ngoan, tay cầm đầu gà, ngồi im để tôi hong tóc cho.

“Chờ tôi một cái.” Tôi lại gõ đầu cậu ta một cái.

Bây giờ tên đàn này bị đánh mà chẳng ý kiến gì, lại còn cười lấy lòng tôi nữa.

“Thu Thu, em thương anh nhất.” Cậu ta nói.

Rõ ràng biết chỉ là lời nịnh nọt lúc vui nhưng lòng tôi vẫn chùng xuống. Chợt bật cười đắng ngắt. Đã nhiều năm thế rồi mà vẫn còn non dại như xưa.

“Ai cần cậu thương.” Tôi nói cho bỏ ghét.

Chạy long nhong ngoài đường suốt một ngày e cậu ta cũng đã mệt rồi nên chưa tới chín giờ tối thì đã nằm dạn chân dang tay chiếm hết cả giường của tôi. Tôi nhú mày, đập tên ăn bám này qua một bên. Nhưng càng đẩy thì cậu ta lại càng lặn trở về vị trí cũ, làm tôi vừa tức vừa buồn cười.

“Ngu ngốc.” Tôi mắng.

Cậu ta nhú nhú đôi mi, như thể nghe thấy tôi đang nói gì.

Tôi dùng ngón trỏ xoa xoa lên phần đầu mi mắt đang run run kia. Còn nhớ lúc ở bệnh viện, tôi thường ở không ngồi vãn vẽ đôi mi dài cong vút này của cậu ta. Từ đầu mày tới cuối mắt, nhẹ nhàng vuốt ve.

Có lần xem một chương trình nghệ thuật tổng hợp của Nhật, nói rằng khi người ta ngủ say thì cách tốt nhất để giục họ dậy chính là vẽ vuốt đầu ngọn mi của người đó. Tôi vẫn luôn nhớ chi tiết này. Trong một tháng trời cậu ta nằm viện, chỉ cần là tôi tới thăm, tôi đều sẽ ngồi vãn vuốt từng hàng mi mắt xinh đẹp đó. Tôi muốn thấy cậu ấy tỉnh lại.

Quả nhiên ngày đó cậu rốt cục cũng tỉnh lại. Đôi con ngươi đen láy nhìn đắm đắm vào tôi. Tôi bỗng thấy sợ, giật mình xoay lưng bỏ chạy. Sau đó thì không đến bệnh viện lần nào nữa.

Mẹ nói, Đông Đông đã tỉnh, đang tìm con.

Mẹ nói, Đông Đông nói được rồi, câu đầu tiên là gọi: Thu Thu.

Mẹ nói....

“Lục Bách Đông...” tôi như tỉ tê cho mình nghe, “cậu là đồ ngốc!” rồi ra sức nhéo mũi cậu ta một cái.

Vì đau mà cậu ta giật mình bật dậy, buồn ngủ xoa mắt. Tôi vội nhắm tịt mắt giả bộ là đã ngủ say lắm rồi. Cậu ta hoài nghi nhú mày nhìn tôi vài lần, nhưng sau cùng vẫn ngoan ngoãn ôm mền nằm xuống cạnh tôi.

Tuy rằng chỉ số thông minh hiện tại của Lục đại thiếu gia chỉ bằng đứa bé năm tuổi nhưng lại được cái có hình thể khổng lồ, nên tôi chẳng thể lừa mình dối người đưa cậu ta đến nhà trẻ được. Lúc đầu tôi thương lượng với mẹ là ngày thường sẽ để Lục Bách Đông ở chỗ mẹ, thứ bảy chủ nhật thì về nhà tôi, và đương nhiên, ý kiến trên bị bác bỏ gọn ơ.

Tôi hết cách, giả bộ bệnh để nghỉ nhà chăm Lục Bách Đông. Cậu ta vui lắm, ngay cả rau xanh cà rốt gì cũng ăn sạch. Mỗi khi cậu ta ngoan ngoãn nghe lời đều khiến người khác không cảm được lòng yêu thương.

Buổi tối tôi lại lên mạng chơi game, Ngốc Nghếch không chịu được buồn mà xách giấy vở bút chì màu đòi chia bàn giấy với tôi. Tôi cũng mặc kệ đập cậu ta xuống đất mà ngồi vẽ rồi chuyện tâm với nhân vật trong game của mình, làm bộ như không thấy ai kia cứ năm ba phút lại ngẩng đầu lên nhìn, xác nhận xem tôi có thật không bỏ đi hay không.

Chốt lại ngày hôm đó, tôi thì ngoài mặt xem như không có gì nhưng trong bụng lại thất thỏm chẳng an.

*

Sáng hôm sau lên ca đi làm, tôi nhẹ tay nhẹ chân đi thay đồ, lúc quay vào phòng thì lại thấy Lục Bách Đông đang ngồi khoanh chân trên giường nhìn tôi chăm chăm.

“Cậu cậu cậu cậu...dậy rồi hả?” Tôi lặp bà lặp bập.

Cậu ta trề môi nhảy xuống giường, “Em cũng đi nữa.”

Tôi túm tay cậu ta lại, “Cậu định đi đâu hả?”

“Đi làm với anh chứ đi đâu nữa.” Nói vô cùng kiên quyết.

Tình hình này coi bộ những gì tôi nói với cậu ta ngày hôm qua đều là phí công.

“Không phải tôi đã nói với cậu rồi sao? Cậu ngoan ngoãn ở lại trông nhà, khi nào đi làm về tôi sẽ mua gà rán và cơm chiên về cho cậu ăn.” Tôi dụ dỗ nhưng tên kia lại không động lòng.

“Em sẽ đi làm với anh.” Cậu ta bước bình vôi theo.

Từ bé cậu ta đã như thế. Dù có gương mặt còn xinh xắn hơn cả con gái, bị trêu ghẹo một chút thôi đã khóc, nhưng lại cố chấp đến cùng với những gì bản thân muốn, có là chín trâu mười bò cũng không mảy may xê dịch được.

Tôi thở dài thườn thượt, hết cách nói, “Thế sao còn không mau đi đánh răng!”

Nhắc thấy tôi đã đầu hàng, cậu ta liền hoan hô một tiếng rồi chạy ngay vào phòng tắm.

Nhìn theo bóng cậu ta đã khuất sau cánh cửa tôi hừ một cái, nếu tôi mà tốt tính như thế thì đâu còn là Trình Thiên Thu nữa?

“Cậu chỉ có hai phút thôi đó.” Tôi hí hửng đi ngang qua phòng tắm, đe cho một câu. Vừa nghe thấy tiếng cậu ta cấp tốc chà răng, tôi liền nhin cười chạy vụt ra cửa, bước ra ngoài, đóng cửa rồi khóa trái. Nhốt cậu ta ở bên trong.

Ngay lúc đó, tôi nghe thấy phía bên kia cánh cửa đóng tiếng bước chân vồn vã, tiếp nữa là một tràng tiếng khóc tiếng hét inh ỏi, “THU THU! THU THU!!”

Tôi phì cười rồi lấy ổ khóa chốt lại cửa cho thật chắc. Sau khi an tâm là cậu ta sẽ không trốn ra được mới đi xuống dưới lầu.

Ban đầu còn nghe thấy tiếng cậu ta la khóc, nhưng đi xa dần cũng không còn có âm thanh gì nữa.

Đứng ở dưới lầu nổ máy xe, theo quán tính lại ngoái đầu nhìn lên ban công. Cậu ta vậy mà lại đang dang hai tay ôm lấy lan can nhìn tôi dăm dăm. Tôi thu lại đường nhìn, đội nón bảo hiểm rồi rồ ga phóng đi.

*

Trên đường đi chẳng hiểu sao lại gặp quá nhiều đèn đỏ. Tôi phiền muộn nhíp tay lên tay nắm xe, dẫn xuống xúc động muốn quay đầu lại nhìn.

Nhốt cậu ta lại là chuyện đương nhiên thôi. Tôi sao có thể cứ khư khư mang cậu ta đi khắp nơi được?

Đèn xanh. Tôi rồ ga chạy đi.

Ngã tư tiếp theo lại là đèn đỏ.

Tôi khịt mũi một tiếng, quay đầu xe.

*

Trước khi vào tiệm, tôi trốn trong một ngõ vắng gọi điện tới báo cho A Dịch biết tình hình hiện tại. Gã chẳng những không cần nhần mà còn sẵn khoái báo tôi cứ đưa người theo. Ba mươi giây sau, khi tôi cùng Lục Bách Đông hiện thân trong tiệm rồi A Dịch mới chịu ngóc đầu lên khỏi tờ báo nhìn bọn tôi. Mắt gã sáng long lanh đến là long lộn.

“Mau chào chú đi!” Trước khi A Dịch kịp đá lông nheo rôm rốp với Lục Bách Đông thì tôi đã nhanh tạt cho gã một gáo nước lạnh.

Dầu rằng vẫn còn rất khó chịu với tôi nhưng Lục đại thiếu gia vẫn ngoan ngoãn cúi đầu nói, “Con chào chú ạ!”

Tôi lườm A Định, thấy gã có vẻ rất không hài lòng về tiếng chú đó, xem chừng bao cơn hưng phấn của gã đã bị tôi đá bay rồi.

Nhét Lục Bạch Đông vào xó tiệm, nhìn cậu ta lôi bút sáp giấy viết ra vẽ xong, tôi mới quay lại quầy tính tiền, lại bắt gặp bản mặt quái dị của gã chủ.

“Cậu bị khó ở hả?” Tôi nhúm mày.

“Thằng em cậu bị gì vậy?” Gã kéo tôi tới một bên, nhỏ giọng hỏi.

Tôi nhún nhún vai, “Bị tai nạn xe, đụng trúng đầu nên bây giờ trí óc chỉ giống đứa trẻ năm tuổi.”

“Gi?” Gã há hốc mồm ra như chẳng tin nổi, “Chuyện này nghe ra còn ly kỳ hơn cả phim truyền hình chiếu lúc 8 giờ tối nha! Thằng em cậu đang sống ở thời đại nào thế hả?”

Tôi đang suy nghĩ xem phải trả lời gã thế nào thì gã lại hỏi tiếp, “Em cậu cũng là vậy hả?”

Chữ “vậy” này của gã như có vẻ mơ hồ nhưng phàm là người trong giới thì liền hiểu ngay. Tôi cũng lười quanh co với gã, trực tiếp đáp, “Nếu tên đó mà không thẳng thì trên đời này chẳng thẳng đàn ông nào thích phụ nữ nữa.”

A Định tiếc rỏ hừ hừ hai tiếng, bị tôi liếc một cái mới chịu thức thời chuyển chủ đề

“Hôm nay bọn Tiểu Lục rủ đi nhậu, cậu đi không?”

Tôi cười khỏ, “Tôi còn phải về nhà nấu cơm chăm con trẻ, đi thế nào cho được?”

Gã chủ cười hô hô lên, mặt mày gian tà nói, “Hay là cậu dắt con trẻ của cậu theo cho vui. Đến đó tụi này sẽ dạy cho nó biết một số chuyện chỉ người lớn mới làm...”

Tôi nện cho gã một cú, chặn cái mồm họa của gã lại.

*

Buổi tối bảy giờ, vừa hay là lúc tan tầm, tốp ba tốp năm khách khứa bước vào tiệm. Tôi lo Lục Bạch Đông ở đây sẽ vướng tay vướng chân nên xin A Định cho về sớm. Gã không nói gì, hòa nhã gạt đầu cho lui.

Hôm nay Lục Bạch Đông im lặng một cách bất thường. Bị tôi ghẹo vài lần vẫn cứ mím môi nằm bò ra bàn vẽ tranh, hại tôi bẽ mặt kinh khủng. Tôi nhớ lúc còn nhỏ, dầu có giận thì đại thiếu gia cũng không dỗi lâu như vậy. Mỗi lần bọn tôi cãi nhau xong, chưa tới một tiếng đồng hồ thì cậu ta liền chủ động xách cống phẩm đến cầu hòa với tôi.

Nhưng quãng thời gian đó đã không quay về được nữa rồi.

Tôi vừa hoài niệm vừa rẽ xe vào bãi đỗ của siêu thị.

Trời còn sớm, mới hơn bảy giờ một tí. Nếu mà đi chợ nấu cơm thì chừng độ tám giờ là ăn được. Tôi cần thận ước chừng thời gian. Kể vốn đang rất ngoan ngoãn đi bên cạnh tôi bỗng như ngựa mất cương, chạy tung tung về phía trước, nhưng chưa được vài bước lại quay đầu nhìn tôi.

Tôi xua tay ra ý bảo cậu ta cứ thoải mái chơi đi, sau lại làm dáng mẹ hiền vợ đảm mà xách giỏ đi lựa rau rá cá thịt. Tên kia cứ nhiên lại tiu nghỉu đi trở về cạnh tôi, tay miết góc áo tôi.

“Đi lấy bim bim hay kẹo đi.” Tôi vui vẻ nói, nhưng ai kia chỉ ử rử lắc đầu.

Chẳng hiểu mô tê của sự khác thường này, tôi chỉ biết gãi gãi đầu. Đoán là cậu ta tìm không thấy hàng thức ăn vặt nên tốt tâm dắt cậu ta tới đó, rồi đẩy đẩy cậu ta mau tới lựa món mình thích.

“Cậu có thể lựa cái nào cậu thích, nhưng mà chỉ bữa nay thôi đó.” Tôi dặn dò như thể gà mái dặn gà con, bản thân cũng tự thấy mình đang rất có thành ý muốn bồi tội.

Dù sao thì tùy tiện nhốt người ta ở trong nhà cũng bị cấu thành tội rồi. Nếu Lục Bạch Đông thiệt sự là đứa nhóc 5 tuổi thì phỏng chừng tôi còn bị công đầu ngồi ghế lịch trong khám đi?

Tôi vừa nghĩ miên man vừa quay lại quầy giảm giá.

Bên người chợt vang lên tiếng bước chân rất khẽ. Tôi vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Lục Bách Đông.

“Cậu bị sao vậy?” Tôi khó hiểu nhíu mày.

Cậu ta hai tay rỗng không, nhìn thế nào cũng chẳng giống bộ dạng mê ăn hàng ngày.

Tên ngốc chỉ lắc đầu, đi đến cạnh tôi. Tôi liếc nhìn cậu ta vài lần, cảm thấy hần kỳ quái vô cùng.

“Không ăn thiệt hả? Hết bữa nay rồi thì lần sau không còn dịp nữa đâu.” Tôi dọa, nhưng cậu ta vẫn cứ ngây ra nhìn tôi, chẳng biết là có đang nghe hiểu hay không nữa. Tự dưng tôi thấy nhụt chí thế nào đó.

“Quên đi.” Tôi nói rồi tiện tay bỏ vào giỏ vài hộp sữa bò.

Lúc đi ngang qua quầy đông lạnh, chợt thấy ngón tay bị khều khều. Tôi cúi đầu nhìn, thấy tên đàn đó đang lo lắng muốn nắm tay tôi.

Nếu cậu ta thật chỉ có 5 tuổi thì chuyện này chẳng nhằm nhò gì với tôi, nhưng đằng này cậu ta lại là Lục Bách Đông xinh giai hai nhăm đáng hâm hâm, nên tôi sao có thể đứng đưng coi như chuyện này bình thường thôi?

Tôi rút vội tay về, làm bộ như vô ý lựa đồ, nhưng khi tay tôi vừa rời đi thì cậu ta lại hoảng loạn níu lại. Cứ vài lần như thế, tôi cũng thấy phiền mà hỏi, “Cậu tính làm gì vậy hả Lục Bách Đông?”

Cậu không đáp, mím môi lại rất chặt. Loáng thoáng tôi như bắt gặp lại vẻ quật cường ngày nào. Chỉ tiếc bây giờ tôi đã hai mươi bảy tuổi.

Tôi bỏ cậu ta lại phía sau, đi thẳng tới quầy ăn vặt, thuận tay bỏ vào giỏ tùm lum những thứ tôi thích ăn. Vẫn biết là cậu đi sát ở sau lưng. Nhưng tôi không để ý tới, chỉ chuyên tâm nghiền ngẫm xem snack khoai tây thường và snack khoai tây kim chi có gì khác nhau.

“Thu Thu.” Cậu ta gọi.

Tôi coi như không nghe thấy, tiếp tục coi thành phần của các loại bánh snack.

“Anh sẽ vứt bỏ em hả?” Nhưng câu nói tiếp theo của cậu lại khiến tôi đóng băng.

Tôi quay đầu lại nhìn. Cậu vẫn một thân lưng thẳng mặt quật cường. Tôi dời tầm nhìn lên mấy gói snack xanh đỏ trên kệ, thông thả nói, “Sao tôi lại vứt bỏ cậu được? Bộ cậu tưởng sẽ có xe rác nào chịu hốt cậu đi à?”

Cậu không nói, chỉ khều khều ngón tay tôi.

Tôi thấy bực, định giãy giụa, nhưng Lục đại thiếu gia đã nhanh tay ôm chặt cánh tay tôi lại.

*

Chắc là cái chuyện bị nhốt kia đã tạo thành nỗi ám ảnh cho Lục đại thiếu gia rồi.

Ví dụ như, tôi chỉ cần biến mất khỏi mắt cậu ba phút thì mặt cậu đã hiện lên vẻ bồn chồn; qua mười phút thì sẽ cao giọng khóc rống lên, báo hại A Địch cứ cách mười phút thì réo tôi tới dọn dẹp hậu quả một lần, làm tôi mệt bỏ người.

Ví dụ như, sáng sáng cậu đều sẽ dậy sớm hơn, bận áo quần chỉnh tề ngồi trên giường đợi tôi thức. Tôi bị dọa cho mấy lần cũng thành quen.

“Sao lại dậy sớm thế chứ?” Mỗi sáng tôi đều hỏi cậu câu này.

“Em đói bụng.” Sau đó mỗi sáng cậu ta lại dùng y chang một vẻ mặt trả lời tôi, vò tôi nhanh nhanh đi nấu bữa sáng để không hỏi miết việc này nữa.

Tôi bắt đầu hoài nghi chỉ số thông minh của một trẻ lên 5 rồi đó. Làm sao mà lại khôn khéo đến chừng đó được?

*

“Ê hay là có khi nào cậu ta giả bộ mất trí nhớ không?”

Mỗi ngày sau mười hai giờ thì tiệm quần áo lại vắng khách. Tôi và A Dịch ngồi châu đầu trong quầy tính tiền nhìn Lục Bách Đông. Cậu ta hoàn toàn không phát giác việc mình bị soi mói.

“Tôi chỉ biết là nếu cậu ta không bị trí nhớ thì chắc chắn sẽ là một cực phẩm.” A Dịch xoa xoa cằm với vẻ thêm thường đáng khinh rồi bị tôi xùy một tiếng coi rẻ.

*

Lúc tối, tôi mua một phần gà rán thơm lừng, cười hề hề nhìn Lục Bách Đông ăn ngon lành.

“Đông Đông à...” tôi cố nhỏ nhẹ hết mức có thể, “Mấy ngày gần đây em có nằm mơ thấy gì không?”

Trên TV người ta vẫn thường chiếu như vậy. Anh nam chính bị mất trí nhớ sau một quãng thời gian ở chung với chị nữ chính thì thường hay bị đau đầu, ban đêm lại mơ thấy những chuyện xa xưa cũ. Tình tiết này chẳng phim mang nội dung mất trí nào mà lại không có. Có lẽ là được dựa trên mà căn cứ khoa học nào đó chẳng?

“Không có.” Nhưng Lục Bách Đông lại đáp một câu mà tôi không hề mong mỗi.

“Thật sự không có sao?” Tôi truy hỏi, lòng pha lẫn chút tạp vị khó phân.

Thất vọng, hay là may mắn? Có lẽ mỗi cảm xúc có một chút chẳng. Suy cho cùng, trong sinh mệnh của cậu ta, tôi chỉ là một diễn viên quần chúng ABC nào đó, nên chẳng thể có chút phân hào nào giúp cậu ta hồi tưởng lại kí ức.

Lục Bách Đông ném cái xương gà trong tay xuống, đưa tay lên gãi gãi cằm, quẹo đầu nói, “Hôm qua em có nằm mơ thấy anh đó!”

Lòng đột nhiên nhảy dựng lên, “Em mơ thấy anh?”

“Em mơ thấy anh ăn vụn gà rán của em.” Cậu ta chun mũi nói.

Tôi chỉ còn biết xem thường tên gốc này mà thôi.

*

Buổi khuya, tôi giả vờ ngủ say, hạ quyết tâm phải rình cho được Lục Bách Đông tính làm cho quỷ gì.

Khoảng 3 giờ hơn, bên ngoài vang lên tiếng động rất khẽ, tôi nhắm hờ mắt lại, đoán chừng là cậu ta đang trở mình, cả người xán lại ôm tôi, hại tôi khó thở chết được.

Nhiệt độ cơ thể cậu ta rất cao, giống như bọn trẻ con ưa bệnh. May là phòng có mở máy lạnh nếu không tôi đã sớm đá cậu ta rớt giường rồi.

Tôi nhẩn nại, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, cực lực xem nhẹ từng hơi thở cậu ta phả vào gáy tôi lại còn cả đôi chân đang xiết tôi như kẽm. Bình thường lúc đi ngủ, Lục Bách Đông chỉ mặc độc mỗi cái quần tứ giác, tôi cũng vậy. Ban đầu thì cũng chẳng nghĩ gì nhiều, cho đến đêm nay.

Tôi khó khăn nghiêng đầu lại. Rõ ràng là hơi lạnh phả ra phà phà nhưng cả người tôi lại nóng bừng lên.

Tên kia vậy mà lại còn sát lại gần hơn. Da đầu tôi giựt từng từng, cảm nhận khí quan mềm mại cách một lớp vải mịn của cậu ta để sát rạt đùi tôi. Tôi niệm phạt loạn xị.

Nếu là người khác làm thế với tôi thì chắc chắn tôi sẽ coi đó như là điểm phúc mà xán vào ăn tươi nuốt sống người đó.

Nhưng đằng này trở trêu thay lại là Lục Bách Đông.

Tôi thở dài một hơi, xoay người dùng sức đá tên đàn này xuống giường, lại còn âm thầm cầu khẩn, “Lục Bách Đông, cậu đừng có trách tôi. Anh đây làm vậy là muốn bảo toàn tiết hạnh cho cậu.”

Cũng chẳng biết là cậu ta ngủ say hay là tại bị đá đến hôn mê mà không may giật mình. Tôi nghiêng người nhìn cái tên đang nằm dưới đất. Chừng 15 phút sau cậu ta mới bật ngồi dậy.

Tôi hí hóp mặt nhìn cậu ta đứng lên đi đến tủ quần áo.

Đối với tên đàn này thì tủ quần áo cũng có quy tắc riêng. Mọi thứ đều lên theo móc áo theo bộ. Làm thế vừa gọn gàng vừa tiện lợi cho Lục Bách Đông. Cậu ta tùy tiện rút một bộ đồ khỏi móc, rồi cởi đồ bận đồ chưa tới ba mươi giây. Quả nhiên công việc này cậu ta làm rất chuyên nghiệp.

Đoạn, cậu ta lại đi đến ngồi xuống mép giường. Tôi chớp được thời cơ, bật dậy mở đèn lên.

“Giờ này mà cậu đã ăn bận như thế làm gì?” Tôi nói cứ như thể là đang đi bắt gian tại trận vậy.

Cậu nheo mắt, rùng mình hít một hơi như không thể thích ứng kịp với độ chói của đèn. Tôi bèn chỉnh đèn tối xuống một chút.

“Em chờ anh dậy đi làm.” Cậu ta trề môi đáp.

Tôi giật mình hỏi, “Nhưng cũng đâu cần nửa đêm nửa hôm dậy thay đồ?”

Cậu không đáp, đưa đôi mắt thăm sắc đen nhìn tôi với vẻ chỉ trích. Tới phiên tôi thấy chột dạ.

“Không phải mỗi ngày tôi đều dắt cậu đi làm chung hay sao?” Tôi nhú mày.

Cậu vẫn không nói, chỉ miên man nhìn. Tôi né tránh ánh nhìn đó.

“Đổi quần áo rồi lên giường ngủ đi.” Nhưng cậu ta lại chẳng chịu nhúc nhích.

“Thu Thu...” cậu dùng giọng tử thân thân vô cùng, “Anh định bỏ em đúng không?”

Lần này đến lượt tôi không đáp. Chúng tôi trầm mặc nhìn đối phương.

Cậu không hỏi tôi điều gì thêm nữa, cụp mắt lại, ngoan ngoãn bò lên giường nằm co ro. Tôi tắt đèn.

Cuối cùng cậu vẫn không chịu thay áo ngủ.

Cuối cùng tôi vẫn không trả lời câu hỏi kia.

Cả tôi và cậu đều biết, hai người chẳng cách nào tin tưởng được nhau.

3. Chương 3

Nếu bây giờ có người hỏi,

Lục Bách Đông trước đây trông thế nào

thì chắc tôi cũng chỉ đại loại đáp rằng: Không nhớ nữa.

Một cậu em trai rất ngoan, mặt mày đáng yêu, vô cùng nghe lời, luôn làm cái đuôi của tôi.

Vẫn còn nhớ lần đầu gặp cậu.

Buổi trưa sau khi tan học, tôi chạy về nhà với mong ước có thể nhanh nhanh lấy kem bạc hà trong tủ lạnh ra ăn, ai dè nhà lại có khách đến chơi.

Một người dì đã lâu không gặp, cùng một cậu nhóc nhỏ gầy, đang ngồi trên sofa. Hình như lúc đó dì đang khóc.

Tôi liếc nhìn cậu nhóc kia vài lần. Cậu cũng ngược lên dòm lại. Còn nhớ đó là cậu bé có đôi mắt rất tròn rất đen. Nhưng có lẽ vì quá gầy mà đôi mắt thăm sắc kia nom có hơi đáng sợ. Giống người ngoài hành tinh.

Mãi cho đến khi được cầm hộp kem về phòng, tôi còn nghĩ miết tới sinh vật không thuộc về địa cầu kia.

Sau đó dì ra về, người ngoài hành tinh ở lại.

Mẹ nói cậu là em họ tôi, sau này sẽ sống cùng chúng tôi.

Lúc đó thật tôi rất vui, lòi hết đồ chơi ra cho cậu ta, nhưng có làm sao thì cậu cũng chẳng thêm đoái hoài gì tới, chỉ nằm đầu lưng lại với tôi. Tôi bực lắm, ném con rô-bốt lên lưng cậu. Khi ấy cậu như bị dọa cho kinh sợ lắm, còn giật nảy lên run rẩy không ngừng. Tôi cứ tưởng cậu sẽ phản ứng lại, nhưng chung quy chỉ co ro nằm cuộn người một xó.

Buổi đêm tôi miên man ngủ không được.

Vì người ngoài hành tinh khóc. Tiếng cậu nghe như sắp tắt thở tới nơi vậy. Tôi nghĩ chắc tại cậu cứ chôn mặt dưới gối. Bỗng dưng lúc đó tôi thấy gồm gồm sao ấy, cứ nghĩ tới chuyện nước mắt nước mũi của cậu ta chảy dính hết lên áo gối thì lại rùng mình.

“Ồn chết được!” Tôi cố tình nói rất lớn.

Một lát sau thì không còn nghe thấy gì nữa.

*

Người ngoài hành tinh cứ thế khóc thút thít suốt những mấy đêm.

Chạy đi hỏi mẹ thì mẹ nói là dì nhỏ muốn nhờ nhà tôi trông nom cậu ta giúp, còn nguyên nhân vì sao thì đợi mai này lớn rồi tôi khắc biết. Tôi không mấy vui khi nghe vậy. Lớn lên là chuyện rất rất lâu sau này.

Sau đó, khi tôi tắm chung với người ngoài hành tinh thì lại hiểu ra câu nói kia của mẹ.

Trên lưng cậu hằn những mảng xanh tím đỏ bầm đủ cả. Xem chừng chắc là đau lắm.

“Ai đánh em vậy?” Tôi hỏi nhưng cậu lại chỉ cúi đầu mím môi, tiếp đó thì tôi bị mẹ bạt vào đầu một cú.

Người ngoài hành tinh không thích nói chuyện. Mặc tôi có lấy bao nhiêu phim hoạt họa, mô hình, rô-bốt ra dụ dỗ thì cậu cũng chỉ ngưng mắt nhìn tôi, sau lại vùi đầu vẽ tranh. Vì tôi thấy buồn nên mới muốn rủ cậu chơi chung. Trước kia khi chưa có cậu, tôi cũng chỉ chơi có một mình, vẫn vui vậy.

Nhưng tình trạng đó chỉ kéo dài tới ngày kia.

Sáng đó, trời còn sớm rạng, bỗng dưng tôi bị người ta lay dậy.

Mới đầu còn tưởng là động đất nữa, nên sợ quá bật dậy tức khắc, nhưng rồi lại chẳng thấy cái gì đổ sập hết. Người lay gọi tôi là sinh vật ngoài hành tinh.

“Chuyện gì?” Tôi cau mày, không hiểu sao cậu lại trưng cái mặt như là sắp khóc đến nơi ra.

Cậu không đáp, mặt mày thì đỏ bừng bừng lên. Rất nhanh sau đấy tôi liền hiểu ra chuyện gì.

Ra giường bị ướt một mảng, lại còn thoang thoảng mùi khai.

“Hi ——” tôi vui sướng nhìn người vừa gây họa kia.

Cậu nhìn tôi cầu cứu, hàng mi vừa cong vừa dài chớp chớp, rồi nước mắt cứ tự nhiên rớt xuống má. Tôi há mồm ngơ ngác nhìn cậu ta nấc lên.

“Ê...” Tôi gãi gãi đầu, nghĩ chẳng ra được câu an ủi nào, đành nói, “Tuy mẹ anh trông rất hung dữ lúc đánh người, nhưng mà đánh cũng không đau đâu.”

Cậu ta càng khóc lớn hơn, lời nói của tôi chỉ mang tới phản ứng ngược.

Tôi ngơ ra sờ đầu cậu. Cậu nhỏ con quá, lại còn rất gầy. Giống như nếu lỡ tay bẻ gãy người cậu lại thì sẽ gãy đôi ngay. Chợt nhiên lại tưởng tưởng đến cảnh cậu bị mẹ rượt đánh thì lông tóc gì cũng dựng đứng cả lên.

“Đừng khóc mà.” Tôi nói.

*

Kết quả, người khóc đổi thành tôi.

Sáng ra, tôi đã vô cùng hùng dũng chạy tới thưa với mẹ là tôi đuối lắm. Vì có cậu đứng gần đó, nên tôi làm bộ như không sợ hãi gì. Chỉ tiếc là khi mẹ xách cây đến thì hình tượng anh hùng của tôi hoàn toàn đổ sập.

“MẸ MA ĐẦU! MẸ MA ĐẦU!!” Tôi vừa khóc vừa trốn nên càng khiến cơn giận của mẹ bốc cao, đét thêm cho vài cây nữa.

Đại chiến qua đi, tôi nằm hấp hối trên giường.

Cậu ngồi bên mé nhìn tôi. Tôi không thèm ngó tới cậu. Chợt thấy hối hận kinh khủng. Nếu biết sẽ bị đánh tơi bời như vậy thì chẳng sắm vai anh hùng chi cho rồi. Cậu ngồi một lúc thì lại chạy đi. Tôi mắng cậu một tiếng xong lại thấy cậu ton ton chạy về.

“Cho anh.” Cậu nói, có chút sợ hãi mà đặt bức tranh ra trước mặt tôi.

“Không thèm.” Tôi húng hắng quay đầu đi, không màng tới quả nịnh nọt đó.

Cậu sợ hãi mở to mắt ra nhìn, như thể chẳng biết làm gì cho phải, chốc sau lại chạy đi. Lần này tôi lấy làm hứng thú mà ngồi dậy chờ. Không lâu sau quả nhiên cậu ta lại chạy về, tay đang nắm cái gì đó.

“Cho anh.” Cậu nói. Trong tay là que kẹo mút vị quýt. Vỏ kẹo trong suốt, nhẵn nhúm, lại còn chảy nhệ ra.

Tôi chìa tay ra lấy, cau mày sẫm soi, cuối cùng vẫn tiếp thu công phẩm.

Xé bỏ vỏ kẹo rồi nhét ngay vào miệng, mùi quýt xộc lên mũi, vị cũng không tệ. Tôi ngồi nhai kẹo rôm rốp, vừa lòng nhe răng ra cười. Cậu cũng nhoẻn miệng cười theo.

Từ đó về sau, sau lưng tôi lại mọc ra một cái đuôi. Dù tôi có đi đâu làm gì thì cậu cũng lẻo đẻo theo cùng.

Trông lại ngày xưa, chúng tôi đã từng như hình với bóng.

*

Người ngoài hành tinh - Lục Bách Đông – em họ tôi.

Có đôi khi không dần lòng được lại nghĩ, rành rành trước đây đã từng tốt đẹp như vậy, nhưng mà bởi lẽ vì sao lớn lên rồi lại thay đổi?

Nếu không phải tại vụ tai nạn xe lần đó thì chắc là đời này tôi cũng chẳng có cách nào gặp mặt cậu nữa.

Cứ nghĩ vậy thì lại thấy, giờ này phút này, chuyện cậu đang hiện diện sống động trước mắt tôi, đẹp tựa cổ tích vậy.

*

Nắng ngày hè rọi vào cửa, nhấp nháy nhảy múa trên gương mặt cậu. Cậu hơi cúi đầu xem tạp chí, áo sơ-mi không cài hai nút đầu, mái tóc đen rối nhìn gọi cảm đến lạ. Cậu ta đẹp như một khung hình được mài giũa từ trong phim ảnh ra. Cái chói lóa rạng ngời đẹp dễ đó không thuộc về bất cứ ai.

Ý nghĩ này vừa trôi lên thì khung hình kia liền động đậy. Cũng giống như là người ta bước từ trong phim ra, cậu dùng một tư thế vô cùng duyên dáng thông thả quay đầu lại, đưa đôi mắt thăm đen nhìn tôi, rồi mở miệng nói:

“Thu Thu, trời nóng quá, em muốn ăn cà-lem!”

Tựa như lực sát thương của câu nói trên không đủ, cậu ta còn bồi thêm một cú trời giáng bằng cách chu mỏ bấu môi đầy điệu nghệ ra.

Nhất thời tôi như bị đập khối chín tầng mây. A Địch ngồi cạnh cũng không tránh khỏi tình trạng tương tự. Gã thở dài tiếc rẻ rồi lại vùi đầu vào màn hình vi tính.

“Khi nào hết ca tôi mua cho ăn. Bây giờ thì ngoan ngoan ngồi đó chơi đi!” Tôi nói cho có lệ.

Từ lúc tôi bắt đầu dắt theo con ghê Lục Bách Đông đi làm thì tôi và gã chủ liền phát hiện ra được cách sử dụng mới của cậu ta.

Mới đầu thì khách quen ngày ngày đều đến tiệm. Lần là lại lòi đầu ra kha khá khách lạ. Lúc đó tôi và A Địch còn chưa hiểu là tại vì sao, nhưng sau nhiều lần quan sát thì liền nắm được trọng điểm: tầm nhìn của khách đến tiệm đều dán dính lên người Lục Bách Đông.

Kể từ dạo ấy, thân phận của Lục đại thiếu gia chuyển từ con ghê thành con đẻ rồi một bước thăng cấp lên chức gà đẻ trứng vàng cho tiệm. A Dịch còn đặc biệt sắm cho cậu ta cái bàn, đặt cạnh cửa sổ nhìn ra phía đường cái với ý đồ biến cậu ta thành ma-nơ-canh di động. Cách này quả nhiên hấp dẫn được rất nhiều quý cô văn phòng dừng chân ghé bước vào đây. Và đồng thời, trang phục trên người Lục thiếu gia cũng trở thành tiêu chuẩn lựa đồ cho bạn trai của các quý cô kể trên.

Tại làm sao mà có người sinh ra đã có diện mạo được yêu thích vậy? – Tôi cảm giận húng hắng vài tiếng bỗ ghét.

“Cậu có thể kêu em cậu làm người mẫu cho ấy.”

“Cho cái gì cơ?” Tôi nhú mày quay đầu lại nhìn gã chủ, chẳng hiểu là gã lại lắm nhảm gì.

“Thì là cuộc thi thiết kế trang phục bữa trước quảng cáo trong tờ rơi đó.” A Dịch đáp, rồi mặt mày bặm trợn lên nhìn tôi, “Đừng có nói là bỏ quên rồi nha bỏ?”

Tôi chớp chớp mắt, tránh đi đường nhìn của gã.

Cái gì mà cuộc thi thiết kế thời trang chứ? Dù đầu óc tôi đã hoạt động ở tần số cao rồi nhưng vẫn chẳng nhớ được chuyện đó là chuyện gì.

“Biết ngay là cậu đã quên mà.” A Dịch lầm bầm, “Tôi đã lấy tên cửa hàng mà báo danh dự thi cho cậu rồi.”

“Sao lại lấy tên cửa hàng?” Tôi cảnh giác, “Đừng nói là cậu mang tôi ra rao bán nhá?”

A Dịch xùy xùy hai tiếng, “Bán cậu? Xin lỗi nhé, nếu mà có bán thì cũng phải bán thằng em của cậu. Cậu thì được mấy đồng chứ!”

Tôi lườm gã một cái, tỏ ý rất là không hài lòng về lời nói trên của gã, dầu gì thì Trình Thiên Thu này cũng có dáng vẻ hoa nhường nguyệt thẹn chứ bộ.

Chẳng biết có phải vì ngồi một mình buồn quá hay không mà Lục Bách Đông đã lọ mọ đi tới, chen vào ngồi chung cái ghế với tôi.

“Cậu lại đây làm gì chật chết được!” Tôi khó chịu.

“Đông Đông à, chỗ bên này của anh rộng nè~” A Dịch xum xoe nói.

Nhưng Lục Bách Đông lại chỉ nhìn gã một cái rồi nằm bò người lên bàn.

“Thấy ghét!” Lần này tới phiên A Dịch mất hứng.

Nhìn vậy tôi chợt thấy vui vui nhưng vẫn làm mặt điềm nhiên.

Lục Bách Đông nằm trên bàn không lâu thì lại ngủ. Tôi ngẩn ra nhìn gương mặt non dại khi ngủ giống hệt ngày xưa của cậu, chỉ đúng hai giây, rồi dời tầm mắt.

“Làm gì mà trông cậu ta lúc nào cũng mệt mỏi uể oải vậy? Đừng nói là ở nhà cậu hành hạ không cho con người ta ngủ ngon giấc nha?” A Dịch nói với vẻ mặt ám muội vô cùng. Tuy tôi cũng thấy rất nhàm nhưng vẫn đá lông nheo rôm rốp với gã.

“Bỏ đoán thử coi bỏ?” Tôi ra vẻ như gã háo sắc mà liếm liếm môi.

Mỗi lần tôi xài chiêu này thì A Dịch lại rợn hết cả người lên, rồi cúi đầu chịu thua. Lần này dĩ nhiên cũng chẳng ngoại lệ.

“Coi như cậu lợi hại đi.” A Dịch tặc lưỡi.

Tôi chỉ cười, nhìn gã lần nữa vùi đầu vào máy tính. Bấy giờ tôi mới cho phép mình nghiêng đầu nhìn Lục Bách Đông nhiều thêm một chút. Chỉ nhìn một cái thôi. Tôi tự nói với lòng. Nhưng sau cùng vẫn không dứt mắt ra cho được.

Cậu ngủ rất an rất trầm. Đôi mi dài rợp bóng phủ lên đôi mắt thăm sắc.

Mấy ngày nay, bọn tôi vẫn duy trì thế cân bằng lúc đầu, không ai bước lên cũng chẳng ai thụt lùi.

Cậu vẫn mỗi ngày dậy từ lúc 3 rưỡi sáng, mặc quần áo ngồi ở mép giường chờ tôi dậy đi làm.

Tôi vẫn đứng đưng như cũ, phớt lờ ánh mắt đầy mong chờ từ cậu.

Trưởng thành rồi, lòng cũng không còn mềm yếu như trước.

Một khi đã lớn khôn thì không thể quay về đạo bé được. Nhưng trở trêu thay vận mệnh lại trả về cho tôi một cậu-lúc-năm-tuổi.

Lúc ngủ mà đôi hàng mi cậu vẫn nhú lại, nhìn rất không an giấc. Tôi chỉ muốn lấy tay ve vuốt đôi mi dày đó. Nhưng rốt cục, tay vẫn không vươn ra nổi.

*

Mùa hè Đà Bắc. Trời dù đã tối sẫm nhưng vẫn nóng kinh người.

Tôi vừa cau có vừa xoắn bụng áo sơ-mi ra.

Chỉ vừa bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi nằm gần bến tàu điện mà tôi đã chảy đầy mồ hôi. Ấy vậy mà ai kia vẫn vô cùng thong thả mát mẻ đi cạnh, hại tôi nghĩ rằng cậu ta đã bỏ rút tuyến mồ hôi trong bụng mẹ rồi.

“Em muốn chơi cái đó.”

Bỗng nhiên tay tôi bị giựt giựt, quay đầu lại thì thấy Lục Bách Đông chỉ tay về chỗ xích đu trong công viên.

“Không được...” tôi quơ quơ túi đựng kem lên trước mắt cậu ta, “nếu vậy thì kem của cậu sẽ chảy hết.”

Cậu mím môi nhìn tôi, mắt cứ đảo tới đảo lui giữa cái xích đu và túi kem. Chốc sau chốt lại bằng một câu xanh rờn:

“Em muốn vừa ngồi xích đu vừa ăn kem.” Đúng là vẹn cả đôi đường nhỉ.

Chắc bây giờ trời cũng tối rồi nên công viên cũng không còn bóng nào. Tôi và Lục Bách Đông mỗi người ngồi chênh vênh trên một xích đu, vừa đánh đùa vừa vùi đầu vào hộp kem.

Thói quen ăn kem này là do tôi dạy cậu. Tôi vẫn nhớ. Lúc đầu thì cậu không thích đâu, muốn xới kem từ hộp lớn ra bát rồi mới ăn, nhưng sau bị tôi nói miết mới chịu ăn trực tiếp trong hộp luôn. Như vậy thì mới cảm nhận được cái thú của việc ăn kem chứ.

Đáng tiếc những chuyện như vậy hiện tại cậu quên mất rồi.

Nếu vậy thì bây giờ trong đầu cậu đang tồn tại cái gì?

Là đau buồn hay hạnh phúc? Có tôi không? Nếu có thì tôi là gì?

Tôi rất muốn hỏi, nhưng đến cùng thì cũng chỉ ngưng mắt ra nhìn rồi phán cho một cậu vô cùng trật quẻ, “Cậu ăn uống kiểu gì mà miệng mồm mặt mày dính toàn kem không vậy?”

Cậu ngu ngơ ngốc đầu khỏi hộp kem, mặt tèm nhem sôcôla, mà nhìn tôi. Tôi định mở miệng mắng nhưng rồi lại phì cười đưa tay qua lau mặt giúp.

“Cậu đúng là ngốc thiệt mà!” Tôi nói, rồi lặp lại với giọng như đang cố thuyết phục chính mình, cũng như đang tự vỗ về chính mình, “Cậu thật sự là đồ ngốc!”

Cậu lại tròn mắt ra nhìn. Tôi lảng đi.

“Nè, còn nhớ trước đây ở gần nhà bọn mình cũng có cái công viên giống như này không?”

Cậu day day chiếc thìa nhựa, cúi đầu ngẫm nghĩ sau đó lí nhí bảo là không nhớ.

Dáng vẻ kia nhìn như thể đứa trẻ sợ mình nói sai rồi sẽ bị quở mắng vậy. Trước đây tôi cũng thường vì biểu tình này của cậu mà mềm lòng, nay cũng vậy, liền đưa tay ra xoa đầu trấn an cậu.

“Kể ra thì, lúc cậu học trung học, chúng ta cãi nhau một trận, sau đó một thời gian dài tụi mình không nói chuyện hay ngó ngang gì tới đối phương nữa...”

“Sao bọn mình lại cãi nhau?”

Cậu hỏi. Nhất thời tôi lại không trả lời được, vì vậy mà hắng giọng nói cho có, “Tóm lại là do cậu chọc tôi giận.”

Cậu méo máo, nhìn tội nghiệp vô cùng, nhưng rất khôn là đã im lặng để khỏi bị đánh.

Tôi vô cùng vừa lòng với hành động này nên lại nói tiếp, “Rồi có một ngày tôi nhận được lời nhắn cậu gửi...”

“Lời nhắn nói giii...”

Dưới cái nhìn đầy bặm trợn của tôi cậu ta liền biết điều mà im miệng.

“Nội dung gì không quan trọng, đại ý là cậu hẹn tôi ra công viên gặp mặt.”

Tôi lườm cậu một cái, thấy cậu không có ý chen vào nữa thì mới nói tiếp.

“Lúc đầu tôi còn nghĩ cậu thật dở hơi, ở nhà gặp nhau nói chuyện cũng được, cần gì phải kéo ra công viên? Nhưng sau đó sắp đến giờ hẹn rồi mà vẫn chẳng thấy cậu về nhà, nên tôi đành phải ra công viên coi thử cậu định làm trò khỉ gì. Lúc đến nơi thì thấy cậu ngồi trên ghế đá nhìn tôi mà cười. Tôi hỏi cậu cười cái gì, cậu bảo là cậu cứ lo vì tôi sẽ không chịu đến. Tôi mắng cậu ngốc, nhưng cậu vẫn cười.”

Một làn gió mát thổi tới, có chút lành lạnh, tựa như khí trời đêm hôm nào.

“Tôi cũng cười theo. Bọn mình đều rất vui, nhưng chưa từng cãi nhau vậy. Sau đó cậu bắt tôi phải thề là sau này hai đứa không được như thế nữa, không được im lặng với đối phương, không được bỏ mặc đối phương....”

Lục Bách Đông nhìn tôi đắm đắm, trong tia nhìn có cái gì dịu dàng lắm. Tôi gục đầu xuống.

“Rồi tôi nói ừ, sau đó bọn mình ngoéo tay thề giống tụi con nít vậy.”

“Nhưng bây giờ chắc cậu không nhớ rồi.”

Cậu không nói gì. Tôi ngẩng đầu lên nhìn cậu, thấy cậu có vẻ rất khổ sở. Tôi cố nhịn nhưng rồi lại nhịn không được, vươn tay ra xoa đầu cậu.

“Tôi kể cậu nghe chuyện này ý muốn nói là, tôi sẽ không bỏ mặc cậu, bởi vì tôi đã hứa với cậu như vậy.”

Bị chính những lời trên dọa cho nổi da gà, tôi húng hắng làm bộ thoải mái nói, “Được rồi, những gì cần nói cũng nói rồi, về nhà thôi.”

Cậu đứng dậy theo tôi về. Bọn tôi tìm thùng rác vứt hai hộp kem rỗng rồi chậm rãi quay về nhà.

Dọc đường, chúng tôi không nói gì với nhau. Nhưng cậu lại từ từ nhích lại gần, khều khều tay tôi rồi luồn tay vào nắm chặt lấy. Tôi giãy ra vài lần nhưng vẫn chẳng hiệu quả gì, đành mặc kệ.

Mãi cho đến lúc về tới cửa cậu ta mới tự dưng nói, “Em thật sự rất thương anh Thu Thu.”

Tôi cười gằn, muốn mắng cậu vài câu, nhưng chắc vì khi nãy nói nhiều quá mệt rồi, nên chỉ ừ một tiếng cho xong.

*

Từ ngày đó trở đi, Lục Bách Đông không nửa đêm bật dậy nữa.

Tôi biết chuyện này đại biểu cho điều gì nhưng vẫn cố tìm làm lơ đi.

Ngày như nước chảy lặng lẽ trôi xuôi, riết rồi tôi cũng quen với sự có mặt của cậu ta.

Nhưng lại có đôi khi vẫn không thích ứng được đáng vẻ cậu lúc lớn lên. Chỉ cần không nhìn nhiều thì sẽ không phiền nhiễu. Tôi tự nhủ với lòng như vậy.

Tôi không giống mấy tên nuôi dưỡng người bị mất trí hay thoái hóa trí năng vẫn thường chiếu trên kênh tài liệu hay phim ảnh mà đi bỏ sức dạy Lục Bách Đông đọc sách viết chữ. Với lại tôi cũng chẳng kiên nhẫn tới mức đó. Bởi vậy tôi luôn nói với cậu ta rằng: Đợi sau này cậu khôi phục trí nhớ thì sẽ tự động đọc được chữ thôi.

Tên kia thì không lười như tôi. Lục đại thiếu gia tài cao chí lớn, khi đã thấy tôi không dạy thì liền xách tập xách vở chạy tới nhờ A Dịch dạy cho. Gã chủ cũng rất sẵn lòng vì muốn nhân đó mà rờ rẫm sờ mó cậu Lục một phen. Hai người rất là ăn-rờ với nhau. Ngày nào cũng dính chặt một chỗ đọc sách viết chữ đến là vui vẻ. Tuy tôi cảm thấy có bị bỏ rơi thật nhưng vẫn làm bộ như chẳng thèm vào.

Chuyện bị hắt hủi đó kéo dài tốn tận ngày kia thì dừng. Hôm đó A Dịch vô cùng nghiêm túc hỏi tôi, “Khai thiết đi, cậu và Lục Bách Đông có thật là anh em bạn dì không?”

Tôi ngược đầu ra khỏi mớ hóa đơn, nheo mắt hỏi lại, “Biết để làm gì?”

A Dịch nói: “Nếu cậu mà không nói cậu ta làm em cậu thì tôi còn tưởng cậu ta là người kia kia của cậu.” Nói đoạn gã lại lay lay ngón út của gã, rồi bị tôi ném cho cái nhìn đầy khinh bỉ.

“Cậu ầm đầu à!”

“Tôi nói thiệt đó...” gã đáp, “Có biết là chữ đầu tiên em cậu nhờ tôi dạy viết là tên cậu không? Vậy mà không quá thì còn gì quá nữa đây?”

“Có gì đâu mà lạ chứ?” Tôi lườm gã khiến gã cũng đuối lý không truy hỏi tiếp nhưng vẫn bỏ nhỏ một câu: chắc chắn hai đứa có gì mờ ám với nhau.

Tôi vờ như không nghe thấy lời lảm nhảm kia, tiếp tục vùi đầu kiểm kê hàng hóa. 5 phút sau mới giật mình nhận ra, này giờ chẳng có gì vô đầu mình hết.

Cũng giống như lần đó.

Khi cùng cậu tập viết quốc tự. Cậu nghiêng đầu sang hỏi tôi, chữ Thiên Thu phải viết thế nào.

Tôi mắng, đồ ngốc, đợi khi nào cậu viết được tên của mình đi thì mới tập viết tên tôi.

Lúc đó cậu không phục, tức giận xách tập chạy đi. Sau đó thì tôi lại tình cờ phát hiện chuyện cậu lén lấy tập vở của tôi rồi mài mò rên từng nét xiêu vẹo viết tên tôi ra đầy những giấy. Trình Thiên Thu. Trình Thiên Thu. Trình Thiên Thu....

Đó là chữ đầu tiên cậu biết viết.

Tôi chính là như vậy. Cậu tốt với tôi ít, tôi phạt ý. Cậu tốt với tôi nhiều hơn một ít, tôi đâm ra sợ hãi.

*

Trong tiệm, A Dịch bị lũ chúng tôi lén gọi là Dịch Ma Ma. Chuyện gì cũng có căn nguyên của nó.

Buổi sáng trong giờ làm, đương khi tôi canh chừng không để Lục Bách Đông ăn lén bánh mì que của tôi thì A Dịch lại đi tới trước mặt nhét tờ giấy vào tay tôi hại tôi nhất thời sơ sẩy để tên kia cuỗm mất một que bánh.

“Đây là cái gì?” Tôi quạu quọ nói.

“Tháng sau cậu phải nộp bản thảo thiết kế. Còn một tháng đó liệu mà làm đi.” Gã đáp, cũng vô cùng mặt dày mà lấy bánh mì que của tôi lên ăn.

Tôi chẳng hiểu ra sao, nhú mày nhìn tờ giấy trong tay mình. Lục Bách Đông cũng rất có hứng thú xán lại nhìn.

“Cuộc...thi...thiết...kế...thời...thời...trơơ...”

Cậu ta vô cùng cố gắng uốn lưỡi đọc cho được chữ “trang”. Tôi lơ cậu, quay sang hỏi A Dịch, “Cậu đưa tôi cái này làm gì?”

“Tôi đã đăng kí giúp cậu rồi.” Gã nói như thể đó là điều đương nhiên.

WTF? Tôi quẳng tờ giấy kia qua một bên, “Tôi không tham gia.”

“Sao lại không thi?”

“Sao lại không được không thi?” Tôi hỏi thì gã câm nín.

Một lát sau gã lại lải nhải, “Tóm lại là cậu hãy chuẩn bị đi.”

*

Về tới nhà, tôi bực mình ném túi xách lên sofa. Lục Bách Đông ngoảnh lại nhìn tôi. Tôi hậm hực quát, “Nhìn con khi!”

Cậu cũng trầm mặc giống A Dịch. Như thể tôi là kẻ cố tình gây sự không bằng. Tôi giận ới là giận nên cũng lười nói, bỏ vào phòng. Trò chơi ham thích thường ngày cũng không chơi nổi.

Sau đó thì tôi ngâm mình trong bồn tắm. Lúc này mới thấy bình tâm lại.

Tôi chuyện bé xé ra to. Tôi biết.

A dịch làm thế là quan tâm tôi. Tôi biết.

Nhưng tôi không thích như vậy.

Rõ ràng là gã biết tôi không còn lòng dạ nào với chuyện thiết kế này. Rõ ràng là gã biết tôi chẳng có chút tài cán gì trong chuyện này. Rõ ràng là gã biết mỗi khi nhắc tới chuyện này thì tôi lại lên cơn ngứa chứng thể mà vẫn nói.

Thật mệt quá!

Tôi hít sâu một hơi rồi vùi đầu vào sâu trong lòng nước. Đây là cách giúp tôi giải tỏa căng thẳng.

Mãi cho đến khi tôi không thể nín thở được nữa trời lên thì lại thấy nguyên bản mặt Lục Bách Đông đang chường ra mà nhìn tôi. Làm tôi sợ tới mức bị sặc nước. Đường như cậu ta cũng bị tôi dọa một trận mà vội vỗ lưng giúp.

“Cậu, cậu...” tôi còn chưa hoàn hồn lại, “cậu vào bằng cách nào.”

“Cửa không có khóa.” Cậu ta đáp.

Lúc này mới nhớ ra là cửa hư rồi. Ngay ngày thứ ba Lục Bách Đông đến đây, cậu ta đã tự nhốt mình trong toalet, hại tôi sợ quá đá cửa mà vào. Cứ thế, cánh cửa nguyên vẹn lúc đầu đã bị phá hủy.

“Ai cho phép cậu vào hả?” Tôi bực mình quát, nhưng cậu ta lại chẳng sợ, lại còn đứng dậy cởi đồ ra.

“Cậu, cậu...” Tôi trợn mắt lên nhìn cậu thò chân vào trong bồn, vô cùng hồn nhiên mà chia hơn phân nửa giang sơn với tôi.

“Chật quá đi~” Cậu ta khó chịu nhíu mày.

Bởi vì bồn tắm bị một tên cao to chiếm dụng nên ngoài việc nước bị trào ra ngoài, tôi còn bị đè vào trong góc, ngồi bó gối thu lu một cục.

“Mau cút ra ngoài ngay!” Tôi đuối sức, cố gắng che chắn bộ vị dưới thân lại, hai má thì nóng rát, khắp người cũng chẳng mát là bao.

“Tại sao?” Cậu ta vô tư hỏi còn tôi chỉ biết câm nín mà mặc kệ cậu ta.

Thực ra thì đây cũng không phải lần đầu chúng tôi tắm chung. Khi cậu ta mới tới nhà tôi, cả hai vẫn hay tắm cùng. Nhưng khi ấy ngoài việc thấy cậu ta chường mắt ra thì tôi chẳng có cảm giác gì khác.

Còn bây giờ, đại khái bởi vì chuyện bản thân mình là gay lại còn đang trần trụi như thế nên chột thấy có chút ngượng ngùng.

Tôi đảo mắt nhìn trái nhìn phải, sợ rằng một khi ngưng mắt lại thì sẽ dán dính vào Lục Bách Đông. Nhưng tên trời đánh này lại cứ vô tư sắp lại gân, hại tôi sợ tới mức học theo gái nhà lành mà lấy tay che ngực, cơ mà nào ngờ giây sau cậu ta đã ngồi về chỗ cũ, hóa ra là chồm tới để lấy xà phòng.

Trình Thiên Thu, mày là thằng xấu xa!

Tôi vừa mắng mình vừa tự nhủ không được nhìn em trai thân yêu Lục Bách Đông bằng đôi mắt và ý nghĩ không trong sáng. Tôi nhắm mắt lại, hít thở sâu, đến khi mở mắt ra thì thấy nhẹ nhõm đôi chút.

“Anh có muốn chà xà phòng không?” Chắc tại vì thần sắc bất thường của tôi mà cậu ta liền chìa cục xà phòng sang, lại còn nhìn tôi chăm chăm, khi đã xác nhận tôi không sao thì mới rút tay về.

Tôi định đứng dậy, nhưng chẳng rõ ma xui quỷ khiến kiểu gì, tiếc rẻ giã giụa rồi rút cục là ngồi im luôn.

Lục Bách Đông lại chẳng chút hay biết lòng tôi đang tranh đấu ra sao mà chỉ chuyên tâm chà xà phòng lên người theo cách tôi đã dạy. Bắt đầu từ cổ sau đó xuống vai rồi ngực rồi... Rõ ràng bây giờ cậu ta chẳng tập thể hình vậy mà cơ ngực lẫn cơ bụng lại chẳng mất đi. Cục xà phòng lướt qua hai đầu ngực rồi tới bụng, tiếp đó là vùng dưới bụng đang lấp ló sau mặt nước—

“Thu Thu, mặt của anh hồng quá hà.”

“Anh có bị sao không?”

“THU THU!”

“CÁI GÌ?”

“Anh chảy máu mũi kia!..”

“...!”

4. Chương 4

Sau đó tôi không xài xà phòng mà chuyển sang sữa tắm.

Lục Bách Đông có tò mò hỏi vài lần khiến tôi bực mình quát đại, “Bởi vì trong xà phòng có vi khuẩn làm hại tiểu kê kê!”, sau đó cậu ta không hỏi han gì nữa.

*

Tôi và A Định chiến tranh lạnh vài ngày, sau tôi lại lò mò xuống nước trước.

“Ừa mà chủ đề của cuộc thi kia là gì vậy?” Tôi vừa ủi cái áo sơmi mới nhập về vừa làm bộ băng quơ hỏi.

A Định lườm nguýt tôi suốt nửa ngày rồi mới chịu phun câu nhả chữ, “Bạn hãy thiết kế một bộ trang phục mà có thể biến một người đàn ông bình thường thành gay!”

Gã lặp lại ro ro từng chữ được viết trên tờ rơi làm tôi phải phì cười. Đoạn tôi lại tới gần thủ thỉ vào tai gã, “Vậy để mình thiết kế cho bồ một cái quần lót chữ T đặc biệt nhé!”

Gã hừ một tiếng, “Bà đây còn muốn nó viên dạ quang lấp lánh nữa cơ.”

Đúng là thứ cháy nhà còn đi hôi của!

*

Nói được thì làm được. Hết giờ làm, tôi liền dắt Lục Bách Đông tới nhà bán vải tôi quen.

Dạ thì bảo đi là để mua viên dạ quang may quần cho A Định nhưng lại cứ tần ngần đảo hết cả hàng vải. Nếu chỉ may một cái quần lót thôi thì cần chi nhiều vải vóc? Tự tôi biết mình ngứa tay nhưng lại cứ làm ra vẻ thờ ơ lắm.

Lục Bách Đông hôm nay không nói nhiều như thường, chỉ im lặng đi theo bên cạnh, mở to mắt ra ngó nghiêng cả tiệm vải.

Tôi liếc cậu vài lần nhưng chẳng lần nào cậu chú ý thấy nên tôi lấy làm lạ mà xùy cậu một tiếng.

Cậu quay đầu lại nhìn tôi. Tôi hỏi, “Cậu ngăn người cái gì?”, cậu lại mặt mày mờ mịt ngó tôi. Tôi kiên nhẫn chờ, lúc lâu sau cậu mới ngờ ngờ nói, “Hình như trước đây em từng đến đây rồi!”

Tôi khẽ hừ một cái, “Cậu ở Đài Bắc chẳng được mấy ngày, sao có thể từng tới đây được?”

“Thiệt mà! Thiệt là em có cảm giác em từng tới đây.” Văn kiên trì đáp.

Tôi cũng không tranh cãi với cậu chỉ cho mệt, chỉ nhún vai rồi bới tìm hết những sắp vải trong tiệm.

*

Buổi tối về nhà lại lui cui lục tìm máy may.

Trong nhà có một cái phòng nhỏ, vô cùng nhỏ, không đủ để đặt một chiếc giường đơn. Vốn tôi định biến nó thành phòng làm việc nhưng lại chẳng ngờ rằng đến cuối cùng chẳng duy trì được giấc mơ cũ. Nên đã dẹp luôn phòng làm việc này. Sau lại có quá nhiều vật dụng lung tung, thành ra coi phòng kia thành nhà kho luôn.

Gian phòng đó tôi vẫn luôn khóa kín. Dù Lục Bách Đông đã đến ăn nhờ ở đậu một đoạn thời gian nhưng vẫn chưa lần nào mò được vào trong đó. Chắc là vì vậy mà lúc này, bây giờ, cậu ta đặc biệt hưng phấn thám hiểm cái phòng bé như lỗ mũi này, mặc tôi có gào thét thế nào cũng chẳng chịu rút ra.

“Lục Bách Đông.” Tôi gần giọng đầy uy hiếp.

Cậu ta đang chúm đầu vào trong cái rương, lục tìm được thứ gì đó.

“Là hình nè.” Cậu ta kinh ngạc nói.

“Lục Bách Đông.” Giọng điệu lần này thật sự là đã hết kiên nhẫn rồi. Nghe ra sự bức tức trong lời nói của tôi, cậu ta liền tỏ ra ngoan ngoãn ngồi im ôm quyển album.

Đã lâu không có ai bước vào đây, bụi phủ dày. Tôi nhú mào kiểm tra tay chân Lục Bách Đông. Đúng là dơ chết được. Vậy nên tôi không chút khách khí mà đập cậu ta vào phòng tắm, đe rằng, nếu không tắm sạch thì đừng mong mò ra đây.

Cậu không phản kháng, như thể có được quyển album kia là đã thấy mỹ mãn rồi.

Nhân lúc cậu ta đi tắm, tôi trở lại căn phòng kia, sắp xếp lại những thứ bị cậu ta xới tung lên. Rồi khóa cửa lại.

Hiện tại thời gian biểu của Lục Bách Đông cũng chính là của tôi. 10h lên giường đi ngủ, 6h thì ngóc đầu dậy. Trên cơ bản thì chẳng khác gì cuộc sống lúc về hưu.

Chuyện này tôi không có nói cho A Dịch biết. Còn nhớ trước kia tôi cùng gã lẩn lộn không ít tình trường, leo hết giường này tới giường kia. Còn bây giờ trong khi gã vẫn còn tung hoành sa trường thì tôi đã lọ mọ về hưu dưỡng già.

Tôi thở dài thườn thượt, lật tạp chí ra xem.

Lục Bách Đông ngoảnh đầu qua nhìn tôi. Đôi mắt thắm sắc ấy chưa bao giờ thay đổi. Trong sáng tựa trẻ thơ. Có một đoạn thời gian tôi từng nghĩ, chẳng biết lúc làm tình thì đôi mắt trong ngần đó ánh lên điều gì?

Và đương nhiên là cậu ta chẳng biết được ý nghĩ xấu xa đó của tôi, nên bây giờ vô cùng tín nhiệm mà sắp lại gần, gỡ quyển album ra cho tôi xem.

“Thu Thu.” Cậu chỉ tay vào tấm ảnh trong album.

Tôi dàn quyển album ra, để cả hai có thể cùng xem.

“Đây là cậu.” Tôi chỉ vào người đứng cạnh tôi.

Lúc đó cậu đại khái tầm 7 tuổi. Có lẽ vì trước đây thiếu dinh dưỡng nên trông gầy gò thấp bé lấm. Nhưng ai dè đầu sau này lại phát tướng, cao hơn tôi cả cái đầu.

“Hình này chụp lúc cậu tốt nghiệp tiểu học.” Tôi lật sang trang tiếp theo.

Tôi vẫn nhớ ngày đó. Là một chiều thứ sáu nắng tàn rất muộn. Khi đó tôi quên mất ngày cậu làm lễ nên đã hẹn bạn ra ngoài chơi. Vì đã hẹn chỗ lần thời gian nên tôi không khát được. Vì vậy mà cậu giận tôi cả

tuần. Khi ấy tôi bỗng thấy cậu thật phiền, có vậy cũng hờn nên đã nghĩ rằng, cứ thế mà không qua lại nữa cho xong.

Nhưng sau đó tôi lại mềm lòng.

Tôi đã mua một bó hoa. Là hoa hướng dương cậu thích, đứng ở một góc xa mà nhìn cậu đọc diễn văn tốt nghiệp. Từ trước tới nay cậu luôn là người bản lãnh. Bất kể ở trường hay ở nhà thì cậu chưa một lần khiến mẹ tôi lo lắng.

Cậu có rất nhiều thứ tôi muốn có. Nhưng tôi lại cứ thấy cậu chẳng bao giờ vui với những điều đó. Cũng giống như chuyện lần này, cậu được đại diện cho cả trăm học sinh, đứng trên đài cao đọc diễn văn, đó là một vinh dự lớn, song cậu lại chẳng cười lấy một cái.

Mãi cho đến lúc buổi lễ kết thúc, cậu trông thấy tôi thì vẻ thờ ơ đó mới biến mất.

Tôi đã lưu giữ nụ cười cậu trong ảnh chụp.

Vĩnh viễn cậu sẽ không biết được, sát na lướt qua đó, tôi đã thấy may mắn khi không bỏ lỡ buổi lễ tốt nghiệp này.

Sau đó là một vài ảnh chụp khác. Sinh nhật của cậu. Sinh nhật của tôi. Ngày nghỉ của chúng tôi... Lễ tốt nghiệp trung học của cậu.

Trong ảnh, chúng tôi sống vai cười đến là vui vẻ. Rất ra dáng anh em họ hàng thân thiết.

Kia là bức ảnh cuối cùng. Từ rày về nay, bọn tôi không chụp chung lần nào nữa.

“Tại sao vậy?” Cậu hỏi, còn tôi chỉ biết cười buồn.

“Bởi vì sau đó chúng ta không sống cùng nhau nữa.”

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì chúng ta đã trưởng thành.”

“Tại sao trưởng thành rồi thì không sống cùng nhau nữa?” Một câu hỏi thực đơn thuần.

Tôi không đáp, chỉ hỏi lại, “Có thật là — cậu không nhớ chút nào sao?”

Cậu đưa mắt nhìn tôi rồi cúi đầu như trẻ làm sai chuyện. Tôi thở dài xoa tóc cậu.

“Xin lỗi.”

Tôi không nên hỏi thế. Tôi đã sớm biết là cậu chẳng nhớ gì. Là tôi sai.

Chỉ là thắng hoặc, khi nghĩ rằng chỉ có mỗi mình tôi nhớ những chuyện ngày cũ thì lại không dần lòng được mà thấy buồn bã.

Buồn bã quá chừng!

*

27 ngày.

Lần nữa tôi ngồi đếm ngón tay. Thật sự là 27 ngày.

Bao nhiêu ngày Lục Bách Đông ở đây thì đúng bấy nhiêu ngày tôi cấm dục.

Con mẹ nó, từ lúc bắt đầu biết tự dùng tay an ủi thì tính tới nay chưa khi nào tôi phả nín nhịn lâu như thế.

Tôi buồn bực trừng mắt lườm Lục Bách Đông. Cậu ta không hiểu được tâm tư của tôi mà còn nhăn nhá ra cười, báo hại tôi càng nổi điên hơn.

Cũng không phải không nghĩ tới chuyện tự giải quyết, nhưng cửa nhà vệ sinh đã bị tôi đá hư rồi còn đâu. Nếu như đang trong thời khắc trọng yếu lại bị Lục Bách Đông xông vào phá đám thì chắc thế nào tôi cũng

bị liệt dương nửa đời còn lại. Với lại bây giờ tên đàn kia bám tôi như sam vậy, tôi đi đâu thì cậu ta lẩn theo tới đó, hại tôi chẳng có thời gian và nơi chốn để tự giải quyết chuyện nhân sinh.

Nghĩ tới chuyện đó, sắc mặt tôi lại càng đen như than.

“Cậu làm gì mà mặt mày bừng bừng lửa dục vậy?” Kẻ hiểu tôi nhất là A Dịch liền xán lại hỏi, “Bộ nhìn lâu lắm rồi hả?”

Tôi trợn mắt lên lườm gã, cho đến khi gã sợ hãi dòm lại, rồi tôi mới có thể rỉ tai gã mà than vãn, quả nhiên gã nghe xong liền nhướn mày mà gằn, “Sao lại vậy được chứ?”

“Nhưng thật sự là vậy đấy.” Tôi nằm bò ra bàn khóc than.

A Dịch tiếp tục duy trì vẻ mặt kinh hoàng, liếc Lục Bách Đông phía sau, rồi nói đầy thương hại, “Thiệt không ngờ em cậu nhìn ngon vậy mà lại xài không được nha!”

Vị tiên sinh này, ngài đã lạc đường lắm đối tượng rồi!

Phải mất nửa ngày trời thanh minh thanh nga về mối quan hệ vô cùng trong sáng thuần khiết của tôi với Lục Bách Đông thì A Dịch mới chịu ừ một tiếng, nhưng vẫn còn bán tín bán nghi lắm.

“Nói vậy thì em cậu cũng lâu rồi không làm. Lẽ nào cậu ta không muốn sao?”

Gã vừa phát biểu xong thì chúng tôi không hẹn mà cùng lia mắt tới chỗ Lục Bách Đông. Cậu ta mở to đôi mắt nai ra nhìn lại hai tên háo sắc bọn tôi.

“Tôi nghĩ chắc là cậu ta cũng quên luôn chuyện phải xài cái tay của mình thế nào rồi?” Tôi nhú mày.

Nhìn cậu ta đi — mặt rất thánh khiết. Thiệt lòng mà nói tôi không cách nào liên tưởng tới chuyện dung tục đó lên cậu ta được.

“Thế thì giúp cậu ta nhớ ra đi.” Ác ma A Dịch buông lời dụ dỗ.

Sự thật chứng minh, ai nghe theo lời A Dịch thì đích thị là thằng đàn.

*

Buổi tối 9 giờ hơn. Tôi kéo kín màn cửa lại. Lục Bách Đông hỏi sao lại làm vậy, tôi ú ớ đáp, xem phim kinh dị phải làm thế mới hấp dẫn, khiến cậu vừa chờ mong vừa sợ hãi.

Lục Bách Đông, cậu đừng trách người anh này!

Tôi một mặt mong cậu mau đầu hàng một mặt lại nhấn cái điều khiển TV.

Màn hình nhấp nháy sáng, trông không khác phim kinh dị là bao. Kế đó là một đôi trai gái lờ lờ qua tiếng lại bằng một tràng tiếng Nhật. Tôi đặt tay lên định nhấn nút tua băng, rồi lại quay đầu nhìn Lục Bách Đông đang vô cùng tập trung.

Đột nhiên lại nhớ ra chuyện cậu từng sống ở Nhật, vì vậy mà càng kiên quyết tua phim đi một đoạn.

“Ủa phim bị sao vậy?” Cậu khó hiểu hỏi, còn tôi chỉ nhả răng ra cười gian.

Đôi trai gái trong phim rất nhanh đã đi vào phòng. Tôi nhấn nút play để phim quay về nhịp độ bình thường rồi theo dõi vẻ mặt Lục Bách Đông. Cậu đang cau mày nghi hoặc.

Trên màn hình, người nam ôm người nữ từ phía sau, tay luồn vào trong ngực áo và vấy cô gái mà xoa nắn. Cô này cũng rên rỉ phối hợp.

Đến đây, Lục Bách Đông mặt đầy bất an.

Quần đùi mỏng manh mặc trong hè sao che chắn được phản ứng sinh lý của đàn ông?

Chẳng biết lòng tôi đang có tư vị gì, muốn cười nhưng miệng lại chẳng nhếch lên nổi.

Cậu ta khác tôi. Cậu nhìn phụ nữ thì có phản ứng, tôi thì không. Nếu chẳng phải là đàn ông thì tôi chẳng cương lên nổi.

Chuyện này tôi đã sớm rõ ràng.

“Thu....” Cậu nhìn tôi cầu cứu. Dù có đang trong cảnh chật vật thì cậu nhìn vẫn thanh thuần đến lạ. Lần này tôi lại bật cười, chồm tới xoa khước mắt hơi đỏ của cậu.

“Tự mình giải quyết đi.” Tôi vô cùng tốt tâm mà quăng hộp khăn giấy sang cho cậu, rồi đứng dậy quay về phòng định bật GV lên xem nhưng ngờ đâu cậu ta lại tò tò theo cùng.

“Cậu theo tôi làm gì?” Tôi nhú mày nhìn cậu ta rồi lại liếc xuống vùng dưới bụng kia, “Cậu không giải quyết nó à?” sợ cậu không hiểu nên tôi còn đặc biệt chỉ điểm giúp.

Mặt cậu đỏ bừng lên. Vốn da cậu vừa trắng vừa mịn, nay lại còn hồng lên như thế, trông mắt mê người.

“....lát nữa tự nó hết.” Cậu lí nhí nói nhưng may mà tai tôi thính nên nghe được tròn câu.

“Cậu không thấy khó chịu khi để ghen thế à?”

Tôi nói với đầy vẻ trêu tức, ấy vậy mà tên kia lại nhìn tôi chẳng hiểu gì cả.

Chợt thấy một người đàn ông trưởng thành mà lại có đôi mắt đơn thuần như thế thì đúng là chết người, vừa lúc bầu không khí lại rất dung hòa, vừa lúc tôi lại bùng bùng ham muốn, vậy nên cũng vừa lúc tôi cương. Mẹ nó!

“Tự cậu xoa nắn nó đi, ra rồi thì lấy khăn giấy mà lau, nếu làm dơ sofa thì tôi sẽ đập cậu một trận.” Tôi lải nhải dặn dò như gà mẹ. Rành rành đã thề với lòng sẽ không lảm nhảm vậy mà lại cứ mở miệng ra nói ào ào, “Chắc là cậu biết phải làm thế nào chứ nhỉ?”

Cận ngập ngừng. Nhìn vậy tôi lại thấy may, vội vàng cất bước vào phòng. Nhưng chưa tới cửa thì đã tay đã bị cậu ta giữ lại rồi nhỏ giọng nói, em không biết.

*

Tôi rất thức thời tự hiểu, mình là một thằng đàn ông không có định lực.

Không những không có định lực mà còn chẳng quan trọng chuyện tiết hạnh này nọ. Thường xuyên cùng đàn ông lạ lên giường. Với tôi mà nói, tình dục tựa như một phương thức chào hỏi. Anh à một tiếng, tôi ừ một từ. Miễn là cả hai đều thích là được. Nếu vui thì lần sau tiếp tục, còn không thì đường ai nấy đi.

Tôi không rõ thế này là thế nào trong khi tôi đang nóng bừng cả người lên.

Việc duy nhất khiến tôi chùn bước lúc này chính là Lục Bách Đông. Cậu không phải người lạ.

Chúng tôi lẩn tránh nhau nhiều năm. Sau lại chẳng trốn được đối phương. Điều gì kéo chúng tôi lẩn nữa lại với nhau? Tôi không tin vào số mệnh. Từ rất lâu rồi, tôi không còn tin vào điều đó nữa.

Cậu dựa sát vào tôi. Cơ thể rất nóng. Chẳng biết là của cậu hay tôi.

Tôi nhẩn nại trong khi như đang có vạ con kiến cắn xé cõi lòng, vừa đau vừa ngứa.

Bộ phim trước mắt kết thúc. Người nam đã đi sâu vào người nữ. Tôi khàn giọng hỏi cậu, có muốn làm hay không.

Chuyện gọi là làm kia bất quá cũng chỉ là tôi nắm tay cậu ta giúp cậu ta tự giải quyết. Tuy rằng chẳng giải đúng chỗ ngứa thật.

Nhưng đây là phương pháp an toàn nhất, với tôi.

Tôi rử mắt. Không nhìn rõ mặt cậu. Chỉ cẩn thận nắm lấy tay cậu. Hoàn toàn không muốn chạm tới nơi riêng tư kia của cậu. Phải cẩn thận như thế là vì sợ sau này nếu đang cùng người khác trên giường thì lại chẳng dẫn được lòng mà nhớ tới cậu. Tôi sợ. Rất sợ.

Nhưng cậu lại phả hơi thở vào tai tôi. Trán cậu đặt trên vai tôi.

Chúng tôi tựa vào nhau rất gần, nhưng tâm lại cách rất xa.

Chắc cũng vì vậy mà tôi đã không dẫn tâm được.

Tôi cúi đầu vừa lúc cậu lại ngược lên. Môi tôi tìm tới môi cậu.

Mới đầu cậu còn phản kháng, tôi liền liếm vành môi cậu. Tựa hồ thấy chuyện chẳng có uy hiếp gì, hoặc là bởi bản năng bị đánh thức, mà cậu liền thả lỏng người ra.

Tôi chạm vào đầu lưỡi cậu đầy thăm dò, rồi mút nhẹ. Không lâu sau cậu cũng bắt chước động tác của tôi.

Sự tê dại chạy từ ngón chân đến tận xương cổ. Theo phản xạ mà tôi rút vai lại. Đầu lưỡi cậu thì quyết dây đưa chẳng buông, khiến gáy tôi run bần bật.

Thật không chịu nổi kích thích như vậy. Phía dưới cương cứng cả lên. Tôi liền bỏ bàn tay đang phủ lên tay cậu ra. Cậu vẫn tiếp tục. Nương lúc hai đôi môi đang rời đi tôi ra sức lấy hơi, sau đó dùng bàn tay vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể cậu mà chạm vào bên dưới mình. Tôi chợt rất muốn khóc nức lên.

Cậu dán môi vào môi tôi, lấy hơi thở. Khóe mắt ướt nhoe. Trong lòng tôi, cậu từ hình tượng người hầu lúc bé thành kẻ lãnh đạm khi lớn, bây giờ thì hóa thành tên gốc. Chưa bao giờ trong những quãng đời đó lại có vẻ mặt quyến rũ thế này.

Tôi nhắm mắt, vùi mặt vào hõm vai cậu. Cơ thể căng cứng lại.

Những đợt khoái cảm đầy đau đớn. Thoảng qua mũi là mùi sữa tắm đượm hương mật. Rồi tôi run rẩy bần tỉnh.

Cậu thì vẫn chưa ra được. Tôi như nhũn hết người ra. Chúng tôi mệt mỏi hôn nhau. Cả người cậu đè cả lên tôi. Tôi cảm nhận được cậu đang căng người ra. Tôi nói không sao đâu rồi hôn trán cậu, mang ý cổ vũ. Không sao cả đâu.

Sau đấy chợt thấy một dòng nước ấm vấy lên bụng. Mẹ kiếp, tôi quên dặn cậu phải lấy tay chặn lại. Kết quả là cậu ra hết lên người tôi. Nhất thời tôi lại muốn nổi đóa, nhưng giây tiếp theo cậu đã dựa vào vai tôi mà làm nũng, khiến tôi hết giận ngay.

“Làm gì vậy hả?” Tôi đẩy cậu ra.

Cậu không động dậy, vẫn chôn mặt vào vai tôi.

Chẳng cách nào hình như được tư vị lòng tôi lúc này, chỉ hy vọng thời gian trôi chậm chậm chút.

Đúng lúc đó cậu lại gọi “Thiên Thu.”

Tôi sượng cả người lại.

Giọng nói rất trầm, giống thuở chưa mất trí.

Tôi cố chấp giữ vẻ ngạo mạn nâng đầu cậu dậy để nhìn thẳng vào nhau. Mặt cậu không chút biểu tình. Đôi con ngươi vẫn tuyền sắc thăm. Tôi lạnh hết cả người. Lẽ nào cậu nhớ lại rồi?

*

Đương nhiên Lục Bách Đông không có khôi phục trí nhớ. Nếu cậu nhờ vào việc thủ dâm mà lấy lại kí ức thì toàn bộ bác sĩ khoa não trên thế giới thất nghiệp rồi.

Tôi quy chuyện ngày đó là do tình trùng chạy xộc lên não, đồng thời cũng ra vẻ như không có gì, còn cố sức giúp Lục Bách Đông tẩy não. Đàn ông an ủi giúp nhau cũng là cách để nâng cao sức khỏe cơ thể và tinh thần.

Cậu ta vẫn ngu ngơ nai tơ như cũ nhưng xem chừng như đã bị tôi dụ đẹp.

Bây giờ thì tôi có thể dụ được cậu nhưng nếu ngày sau mà có khôi phục trí nhớ thì tôi chỉ cầu não cậu bị hư ở đâu đó, quên mất chuyện đã từng diễn ra vào lúc này.

*

Ngày vẫn vô sự trôi đi. Như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có tôi biết là đã có điều gì thay đổi.

Tôi bắt đầu chú ý thời gian Lục Bách Đông tựa vào người tôi, đếm số lần cậu nắm tay tôi, ngấm vẻ mặt khi cậu kêu tên tôi.

Cậu không gọi Thu Thu mà là Thiên Thu. Giống như ngày cũ. Còn tôi cũng tựa trước kia, làm bộ không chú ý tới, để rồi khi cậu quay đi mới chăm chú ngắm nhìn bóng lưng cậu.

Tôi không dám hỏi cậu có nhớ ra gì không.

Tôi không biết mình đang sợ điều gì, mà chắc có lẽ là điều gì tôi cũng sợ.

Chuyện như vậy tôi không muốn diễn ra lần nữa.

Cả đời, hèn mọn một lần là đủ rồi.

*

“Nói thiệt đi, tôi đó hai người có làm gì xấu xa không?” Bạn xấu A Dịch ghé vào quầy nhất quyết không buông tha tôi. Vấn đề này đến nay gã đã hỏi tôi hai trăm lần hơn, hại tôi thấy phiền kinh khủng.

“Chuyện xấu gì cũng không có hết.” Tôi bình tĩnh đáp, “Bọn tôi chỉ nói chuyện tâm tình.”

Gã xùy một tiếng rồi quay đầu đi. Tôi đưa hóa đơn đã kiểm kê xong cho gã.

Lục Bách Đông ngồi cách đó không xa đưa mắt sang nhìn tôi, sau đó lại vùi đầu vào tập tranh đang vẽ.

Tôi đã dặn cậu chuyện đêm đó là bí mật, chỉ hai người biết mà thôi. Cậu không hỏi tôi tại sao, trong lòng cũng tự biết đó là chuyện không thể kể với ai, nên cũng gật đầu.

Tôi không nghĩ xem chuyện đó có mất mặt hay không. Vốn tôi đã chẳng quan tâm.

“Tối nay cậu có bận gì không?”

“Không. Chi vậy?” A Dịch nhú mày.

“Cậu trông Lục Bách Đông một đêm hộ tôi nhé?”

Gã quay đầu lại nhìn tôi đầy gian tà, “Định đi kiếm người xả hả?”

Tôi không đáp, có khách tiến vào. Tôi nhìn người kia, cảm thấy như trời cũng giúp mình, đoạn lại nghiêng đầu cười với A Dịch.

“Ê!” Gã không hài lòng lắm về chuyện tôi định làm, nhưng tôi chẳng quan tâm, chỉ đứng dậy đến chào hỏi.

“Đã lâu không gặp.”

Tôi cười với vị khách vừa đến. Anh ta vẫn là tản băng trôi, liếc nhìn tôi một cái rồi liền dời tầm mắt.

“...Đã lâu không gặp.” Lần này thật ngạc nhiên khi anh ta khách sáo đáp lại.

Tôi có chút kinh ngạc nhưng liền mỉm cười.

“Anh có muốn xem thử mẫu áo vừa về hôm nay không?”

Anh ta không tránh đi đường nhìn của tôi.

*

“Cậu làm thế không hay lắm đâu?”

Sau khi người đàn ông kia tính tiền xong, A Dịch liền lắc đầu nói, tôi chỉ nhún nhún vai.

“Có gì không hay?” Tôi hỏi, gã lại ra vẻ kinh ngạc.

“Cậu không biết thật hay làm bộ không biết?”

“Biết gì chứ?”

Chắc vì thấy tôi không kiên nhẫn nên gã liền giơ tay đầu hàng rồi bỏ dở đề tài này.

Lục Bách Đông nằm ngủ gật trên bàn. Tôi vừa thu tầm mắt vẫn luôn ngắm nhìn cậu về thì lại nhắc thấy A Dịch liếc tôi chăm chăm. Tôi lườm gã một cái.

Gã bạn này vô hình trung đã nhìn thấu lòng dạ tôi. Ấy vậy mà lại không sợ tôi nổi điên, còn xán lại gần hỏi han.

“Làm sao cậu chắc thằng cha đó tối nay sẽ tới tìm cậu?”

Lúc anh ta tính tiền, tôi đã vô cùng khéo léo kẹp tờ danh thiếp của mình kèm với thẻ tín dụng của anh ta. Mặt sau danh thiếp viết rất đơn giản: 9.00 PM

Tôi không nói gì nhiều với gã, chỉ mỉm cười bí hiểm.

Tính tới giờ thì tôi cũng không kết giao với quá nhiều người. Nhưng loay hoay trong mớ vàng thau lẫn lộn này tôi đã tích lũy cho mình không ít kinh nghiệm. Tôi thích theo đuổi và được theo đuổi. Trực giác nói cho tôi biết được đối phương có đáng giá cho mình ra tay hay không. Tôi không thích bị thua cuộc.

Nếu có một người cách tuần lại đến nơi bạn bán hàng, mỗi lần đều mua những thứ bạn giới thiệu, trong khi đó ngay từ đầu bạn đã cố tình chọn sai số đo của người đó nhằm tạo thêm cơ hội gặp mặt lần nữa, và khi lần ghé sau người đó hoàn toàn không nhắc tới chuyện size áo chọn sai.

Lúc ấy, bạn sẽ nghi hoặc, chẳng biết quần áo đó là người kia mua mặc hay mua tặng?

Thật ra muốn xác định chuyện này cũng dễ thôi. Chỉ cần hỏi, cái áo lần trước mặc có vừa không? Khi thấy người kia nhú mày thì liền bồi thêm một câu rằng, lần trước có khách tới bảo vải ảo mặc vào gây ngứa....

. Tôi thì không thấy gì.

Khi nghe thấy câu trả lời đó bạn liền biết ngay chuyện có vấn đề. Nhưng ngoài mặt thì vẫn ra vẻ như không có gì, lại đưa sai số cho người kia. Đối phương vẫn hiển nhiên mua cái áo mà bản thân không bao giờ mặc tới đó.

Nói thử xem, là tôi đã nghĩ vẩn vơ hay tại anh ta có lòng quá?

Có rất nhiều thời điểm, dù trong lòng đã hiểu rõ nhưng tôi vẫn làm bộ như không biết gì.

*

Khoảng 7 giờ hơn tôi nhận được một tin nhắn từ số máy lạ.

9 giờ. Hẹn ngoài cửa tiệm. Neil.

Thật giống như sự bắt đầu của một chuyện tình kinh điển. Tôi vừa nghĩ vừa lướt qua nhìn Lục Bách Đông.

5. Chương 5

Hết thấy đều nằm trong kiểm soát, ngoại trừ Lục Bách Đông.

Chừng 8 giờ hơn, tôi ám chỉ với A Dịch là hôm nay cứ để tôi khóa cửa tiệm. Gã vừa nhìn liền biết tôi muốn gã mau mau cuốn xéo đi, nên liền thu dọn đồ đạc.

“Đông Đông, anh mới mua cái xe điều khiển từ xa, em có muốn tới nhà anh chơi không?”

A Dịch rất thông minh khi mang đồ chơi ra đỡ dùm, Lục Bách Đông vừa nghe liền động lòng. Tôi chắc mẩm rằng thế nào cậu ta cũng sẽ cần câu nhưng nào dè cậu lại nhu thuận quay đầu nhìn tôi mà rằng, “Em sẽ đi với Thiên Thu.”

“Hôm nay tôi phải đóng cửa tiệm, trễ lắm mới về. Cậu cứ đi với A Dịch, khi nào xong việc tôi sẽ qua đó.” Tôi nói dối đến trơn tru cả miệng, mặt không đỏ tâm không loạn, lại còn thành thật mà cười.

Nhưng Lục thiếu gia lại không bị chiêu này đánh gục, đáp trả tôi bằng nụ cười ngây thơ sáng chói, “Vây em chờ anh.”

Tôi bó tay quay sang cầu cứu A Dịch, nhưng gã lại vờ như không thấy gì, còn hả hê ngồi tréo chân xem kịch vui.

“Hôm nay tôi có việc, phải đi gặp một người bạn. Cậu cứ tới nhà A Dịch, khi nào xong việc tôi sẽ sang đó đón, được không?” Tôi ra sức dỗ dành, cậu lại bĩu môi ra nhìn, mắt không chớp lấy một lần.

Chẳng biết có phải tôi có tật giật mình hay không mà cứ thấy như cậu đã hiểu ra chuyện gì.

Nghĩ như vậy tôi cũng thấy lưỡi mở miệng nói dối, bao lời đã dự tính sẵn đành nuốt ngược vào miệng, im lặng đối diện nhìn cậu.

“Em chờ anh.” rốt cục thì cậu cũng lên tiếng trước, “Mặc kệ anh có về muộn thế nào em cũng chờ anh.”

*

Tản băng trôi đúng giờ tới đón. Tôi đã đứng ngoài cửa chờ sẵn, rồi không chút ngập ngừng mà bước lên xe anh ta.

“Muốn đi đâu?” Anh ta hỏi, tôi nói đâu cũng được. Anh ta nhấn ga cho xe chạy, như thể đã có sẵn đích đến. Quả là một người có chủ kiến. Tôi thấy rung động rồi.

Tôi quay đầu nhìn anh ta chuyên tâm lái xe. Trong xe hơi tối, nhưng vẫn lơ mơ thấy được những đường nét duyên dáng của anh ta. Tôi ngắm cơ thể anh ta một lúc rồi dừng lại ở đôi mắt.

“Sao thế?” Anh ta hỏi, tôi chỉ lắc đầu.

Anh ta đưa tôi tới một lounge bar sang trọng.

Tôi chưa bao giờ sợ người lạ, còn anh ta dưới sự kích thích của rượu mà nói năng nhiều hơn những lúc ở trong tiệm quần áo. Xem ra tản băng này cũng chẳng phải là ngàn năm bất biến.

Tôi chợt bật cười. Anh ta hỏi, cười cái gì, ngữ điệu có vẻ rất dịu dàng.

Với nam nhân có ngoại hình ưa nhìn như vậy thì chỉ cần biểu lộ chút ân cần sẽ khiến người khác cảm thấy bản thân mình đặc biệt. Và cảm giác đó thường mang đến nhiều nhâm lẫn.

Người đàn ông trước mặt tôi là một trường hợp điển hình. Người thanh niên trong kí ức tôi cũng tương tự như đã kể trên.

Tôi lắc lắc ly rượu, bỏ quả anh đào trong ly vào miệng. Tay anh ta vươn đến vuốt môi tôi, tôi không né tránh.

Anh ta hội đủ mọi điều kiện ưu tú. Thanh niên trí thức dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Dáng mạo đẹp đẽ. Cá tính cũng thuộc loại tôi ưa. Tôi không có lý do để cự tuyệt.

Dưới ánh đèn mờ tỏ, anh ngồi cách tôi một khoảng xa vừa đủ. Bóng đen phủ dày trong mắt khiến người ta sờ không thấy đáy lòng. Là đáng vẻ tôi ưa.

Chỉ cần tôi nguyện ý, chúng tôi có thể tiến tới. Nhưng tôi có gì mà bảo là nguyện ý hay không?

Tôi bơ vơ lâu như vậy, cả người dư thừa hưng phấn, thiếu chút nữa đã xơi tái luôn thằng em họ. Như vậy thì tôi có gì để bảo là không nguyện ý?

Cậu thật sự không biết hay là làm bộ không biết?

Lời của A Dịch lần nữa vang lên trong đầu tôi. Tôi nghĩ là tôi không biết thật. Nhìn người kia mà nói, “Chúng ta đổi nơi khác đi.”

*

Sau đó chúng tôi đến nơi anh ta sống.

Từ lúc lên xe cho đến khi đứng trong thang máy chúng tôi đều không nói gì. Mãi đến lúc mở cửa đi vào, mãi đến lúc đèn kịp bật, môi hai người mới dính vào nhau.

Không biết là ai bắt đầu trước. Đầu lưỡi tôi bị cắn mứt đến đau rát, ngay cả hít thở cũng thấy khó khăn.

Tôi nếm được vị rượu từ miệng anh ta, không nồng, nhưng tôi lại thấy say. Ngũ quan xinh đẹp của anh ta hiện diện rõ ràng trước mặt, cách tôi rất gần rồi bỗng trở nên mờ lung đến như là nhập nhằng thành ai đó khác. Chắc bởi đêm tối quá hoặc vị rượu cay mùi.

Rốt cục tôi cũng vừa lòng nhón lên hôn đôi mi của cậu. Cậu biểu tình lãnh đạm, đôi mày khẽ chau lại. Tôi rất muốn hỏi, sao lại không thấy vui?

Trước kia là như thế đó, hiện tại là như thế kia, hôm nay lại là như thế này.

Này, sao cứ buồn bã mãi hoài?

Tôi đã quên là cậu có trả lời hay không. Tôi đã quên mình có từng hỏi hay không.

Khi tôi hôn lên hầu kết đang run rẩy kia thì lại bị đẩy bật ra.

“Sao vậy?”

“Tôi muốn đi tắm trước.” Anh ta vừa nói vừa lần tay sờ lên tường.

“Ba” một tiếng đèn sáng lên thối tan không khí diễm tình khi nãy.

Tôi hí hóp mắt nhìn, gương mặt anh ta được ánh sáng rọi tỏ, vẫn là những đường nét rất đẹp, nhưng lại đầy xa lạ. Thế nghĩa là sao? Tôi gãi gãi đầu, thuận miệng hỏi, “Có muốn tôi tắm cùng không?”

Anh ta mặt vẫn không chút biểu cảm, vành tai lại như bị nhấn vào trong nước sôi, đỏ bừng lên.

Tôi nhìn anh ta, mắt ngoan cố không di không dời, anh ta lại bị cái nhìn của tôi làm cho chật vật tới nỗi phải trốn vào nhà tắm.

Tôi tò tò đi sau lưng anh ta, động tác của anh ta rất nhanh, vụt một cái là đã bỏ vào phòng đóng sầm cửa lại, mở vòi hoa sen.

Nếu chủ nhân không có cách tiếp đón tôi thì tôi phải tự chiêu đãi mình vậy.

Tự cho mình một lý do, rồi tự đi thăm thú quanh phòng.

Chỉ nhìn bài trí trong phòng thôi cũng biết anh ta là người có tiền. Bất qua tôi lại nghĩ, muốn biết một người có tính cách và thường thức thế nào thì phải dựa vào tủ quần áo của họ, vì vậy mà tôi đã tự tiện xộc vào trong phòng để đồ của anh ta.

Bày ra trước mắt tôi là hai hàng quần áo được treo lên ngay ngắn, một bên là tây trang, một bên là đồ bạn thường nhật.

Nhắc thấy mớ trang phục quen thuộc, tôi liền tiến đến nhìn. Là những bộ tôi đã giới thiệu cho anh ta. Tất cả đều nằm trong bọc ni lông, ngay cả móc còn chưa bị xé.

Lại liếc nhìn những trang phục thường nhật của anh ta, tôi chợt hiểu rõ.

Quần áo anh ta đều rất đơn giản, nhưng chất liệu lại tốt, chỉ riêng một bộ thôi đã có giá bằng cả tháng lương của tôi. Nếu so với những bộ mà tôi giới thiệu anh ta mua thì khác nhau một trời một vực, chúng quá cầu kỳ, chất vải cũng thuộc hàng tốt nhất.

Rõ ràng là không bao giờ rớt tới số quần áo này vậy mà vẫn bỏ tiền ra mua. Lẽ nào chỉ là vì để gặp mặt tôi? Nếu tôi không đoán được tâm tư của anh thì sao? Anh ta còn định làm vậy tới khi nào?

Nghĩ tới đó lại thấy lòng buồn vô cớ.

Cố chấp đến ngu ngốc. Giống hệt tôi ngày trước.

Anh ta tắm xong, bước ra ngoài đứng dựa cửa nhìn tôi. Mặt vẫn không mang chút biểu tình gì, cứ thông dong như thường. Cả người thì dính đầy nước, chắc là chẳng kịp lau khô, cứ thế mà ngại ngừng chạy ra đây.

Nhất thời tôi nói không rõ tư vị trong lòng mình, lại chẳng đi qua phía đó, chỉ im lặng nhìn anh.

Chắc là anh ta cũng cảm thấy sự bất thường của tôi nên nhìn tôi một lát lại hỏi, “Cậu hồi hận rồi à?”

Kỳ thật tôi không thấy hồi hận, chỉ là biết mình không thể làm vậy.

Tuy tôi không có quan niệm gì về chung thủy hay tiết hạnh đạo đức, đơn giản chỉ bởi tôi không thể làm thế với anh.

Vì anh đã dịu dàng chân thành như thế.

Trong khi tôi lại cứ vờ như không hay biết gì cả.

Anh ta lạnh lùng. Anh ta đỏ mặt. Anh ta mím môi im lặng. Có dáng vẻ nào là không giống Lục Bách Đông? Hơn nữa lại còn thật lòng thích tôi.

Trước đây tôi từng nghĩ, nếu một ngày có người như thế xuất hiện, tôi sẽ không để cho anh ta đi.

Nhưng thật không ngờ rằng, khi người đó bước đến rồi tôi lại lùi bước.

Tôi sợ bản thân không cách nào đối tốt với người đó như người đó đã từng. Tôi biết là mình không làm được.

Mọi chân tình tích nặt được tôi đều đem cho Lục Bách Đông cả.

*

Neil quả thật rất tốt, dù bị tôi cự tuyệt vẫn tử tế đưa tôi về nhà A Dịch.

Đứng trước sân nhà, anh ta hỏi tôi tại sao, tôi ngẫm nghĩ một lúc lại nói thật, vì anh quá tốt.

Cho nên tôi phải làm kẻ xấu xa thôi.

Anh ta nhìn có vẻ khốn cùng, chốc sau mới hỏi, “Vậy sau này tôi còn có thể tìm cậu mua quần áo sao?”

“...về sau anh tới thì mình cùng đi uống cafe đi.” Tôi nói.

Sau khi nhìn xe Neil rời đi tôi mới nhìn đồng hồ, đã 2 giờ sáng rồi. Chắc A Dịch đã ngủ, Lục Bách Đông cũng thế.

Tôi không vào nhà, chỉ ngồi ngoài cửa. Buổi đêm trời rất lạnh, gió thổi làm bạt cả lòng.

Bỗng nhiên nghĩ đến lúc đi Lục Bách Đông có nói, dù muộn thế nào vẫn chờ tôi đến.

Nghĩ tới cậu ta tôi lại thấy phiền não, làm gì lại có kẻ cứ như âm hồn không tán? Mỗi ngày mở mắt lại thấy, nhắm mắt cũng thấy. Tối bây giờ vất vả lắm mới tìm được người thật lòng thích mình, vậy mà lại từ bỏ.

Cái này không tốt, cái kia cũng không xong.

Tôi biết mình chẳng phải thứ hay ho gì. Chần chừ. Nhất gan. Yếu đuối.

*

A Dịch sống một mình, nhà rộng vừa đủ, một phòng khách nối phòng bếp kèm hai phòng ngủ. Gã có đánh cho tôi một chìa khóa cửa. Tôi và gã đã sớm giao hẹn, nếu tới hồi bốn mươi mà vẫn không ai thềm thương thì sẽ dọn vào sống cùng nhau.

Một mình loay hoay trong vòng luẩn quẩn, tự thấy chẳng cảm tình nào duy trì được đến già. Cái gọi là mãi mãi mà người người vẫn khát cầu quả rất xa xỉ.

Tôi vẫn luôn cảm thấy, trên thế gian này, có người có thể khiến mình yêu cả đời, và cũng có người có thể bên mình cả đời. Nhưng thường thì người mình yêu cả đời lại chẳng phải người bên mình cả đời. Sao con người ta lại khốn khó như thế?

Tôi không biết là tại sao, chỉ hiểu Lục Bách Đông không phân biệt được hai định nghĩa trên.

Tôi không thể thương cậu cả đời, và cậu cũng không thể bên tôi cả đời. Tôi hiểu.

*

Cửa mở ra, trước khi tôi kịp bật đèn thì đã bị ôm lấy.

Hơi ẩm quen thuộc, mùi hương quen thuộc. Tôi không đẩy cậu ta ra mà vùi đầu sâu vào bờ vai gầy đó.

“...Người anh hơi quá hà.”

Miệng thì nói ghét bỏ nhưng tay lại ôm không rời.

“Bởi vì tôi uống rượu.”

“....Uống rượu?”

“Cũng giống coca vậy nhưng rượu thì chỉ người lớn được uống thôi.”

Cậu như bị tôi làm cho hồ đồ, sau một lúc mới nói, “Anh uống rượu với người kia hả?”

“Ai?”

“Cái người chở anh về đó.”

Tôi rụt người lại định lùi ra khỏi lòng cậu, cậu lại càng siết tôi chặt hơn.

“...Anh và hắn cũng có bí mật sao?” Cậu hỏi. Giọng nghe rất khẩn trương, tôi chợt muốn cười.

“Cậu ghen hả?”

“Ghen là cái gì?” Cậu hoang mang hỏi.

Tôi không đáp. Trong bóng tối, nhiệt độ cơ thể của cậu cách lần áo sơ mi truyền đến mặt tôi. Tôi ngửi được mùi mật ngọt từ cậu, chắc là mùi sữa tắm tôi mua ở nhà. Nghĩ vậy đột nhiên tôi lại muốn về nhà.

Trở về nhà, hai người thay phiên tắm rửa đánh răng rồi cùng nằm ở cùng trên giường. Đèn giường bật sáng, tôi xem tạp chí, cậu ngồi vẽ tranh. Khi nào mệt rồi thì tắt đèn đi ngủ. Cậu sẽ theo thói quen mà sát lại nằm cạnh tôi. Nhiệt độ cơ thể cậu lúc nào cũng cao, vừa hay sẽ sưởi ấm tôi lúc đông về, còn nếu là mùa hè thì tôi sẽ mở máy lạnh xuống thấp một chút.

Chỉ muốn cùng cậu trải qua cuộc sống bình thường. Một ngày rồi lại một ngày.

Sau đó là qua hết một đời.

“Này. ” Tôi lấy cảm cọ cọ vai cậu, “Gần đây cậu có nhớ ra chuyện gì không?”

“Chuyện gì là chuyện gì?” Cậu mờ mịt hỏi, tôi lại xán lạn cười.

“Là chuyện trước kia đó...” tôi nói, “Chuyện gì cũng được, lúc còn bé, lúc lớn lên hoặc là lúc còn chưa bị đụng xe. Cậu có nhớ ra điều gì không?”

Cậu trầm mặc, chắc là đang tự vấn. Tôi không thúc giục, chỉ kiên nhẫn chờ.

Chìm trong mảng tĩnh mịch này, tôi nghe rõ rành nhịp đập nơi cổ cậu. Vững vàng. Khiến người ta phải an tâm.

“...Không có.” Cậu ta nói, “Chuyện gì cũng không nhớ.”

Lúc cậu nói chuyện, nhin đập nơi cổ sẽ dao động mạnh hơn một chút. Tôi vươn tay ôm lấy cậu, siết rất chặt. Càng siết chặt càng an lòng.

“Như vậy là tốt rồi.” Tôi nói: “Mặc kệ thế nào, xin cậu đừng nhớ ra gì hết.”

Như vậy thì cậu có thể bên tôi một đời, tôi cũng có thể thương cậu một đời.

Hai người cùng nhau trải qua cuộc sống bình thường một đời.

*

A Địch nói tôi dạo này thay đổi.

Tôi hỏi gã thay đổi thế nào? Gã híp mắt đánh giá, trầm ngâm phán, rất ra dáng vợ hiền mẹ đảm, sau đó liền bị tôi trùm cái áo sơmi lên mặt.

Bản thân tôi lại thấy mình chẳng có gì đổi khác cả. Nhiều lắm là đối Lục Bách Đông dịu dàng một chút, dành nhiều thời gian cho cậu một chút. Trừ chuyện đó ra thì tôi chẳng khác trước là bao.

Nhưng mà chỉ với chút ít khác biệt đó đã khiến cho vị trí của Lục Bách Đông trong lòng tôi bành trướng ra.

Cậu thì vẫn giữ lại thói quen giống trước. Khi giận thì mím môi. Thích ăn gà rán. Ngượng ngừng lại đỏ mặt, bắt đầu từ tai lan ra mặt. Ham vẽ tranh. Mỗi khi làm chuyện gì hay ho thì sẽ không nói, mà bám dính lấy tôi, chờ tôi phát hiện ra rồi khen ngợi.

Cứ việc như thế, tôi lại thấy được vài nét xa lạ trong cậu.

Điều rõ ràng nhất chính là cơ thể, tìm không thấy bóng dáng nhỏ gầy ngày bé. Trước khi rời khỏi Đài Loan, cậu vẫn là một thiếu niên đơn bạc, nhưng bây giờ đã hoàn toàn trưởng thành.

Dần dà, cậu lại khôi phục một ít thói quen trước đây. Lúc đi đường thường lặng lẽ đẩy tôi đi ở mé trong. Hôn cũng thuần thực hơn.

*

Sau ngày đó, chúng tôi hôn nhau vài lần. Lúc đầu còn thấy xấu hổ, khi đã quen rồi thì lại chìm đắm không dứt ra được. Thậm chí chỉ đưa mắt nhìn nhau thôi cũng thấy khát khao đối phương.

Có một ngày tôi được nghỉ phép, sáng sớm nằm trên giường đọc báo cho cậu ta nghe. Cậu ngoan ngoãn nằm bên cạnh, chăm chú dí mắt vào tờ báo, thậm chí đánh vần từng chữ.

“Được rồi, giờ tới phiên cậu đọc.” Tôi ném tờ báo lên mặt cậu.

Cậu híp mắt cười, đón lấy tờ báo mà đọc lại.

Giọng cậu rất trầm, thích hợp để thôi miên người khác. Nhưng đôi lúc lại phát âm bập bè chẳng rõ ràng. Nhưng lúc bình thường đối thoại, trong vòng 5 câu đầu sẽ không phát hiện chuyện cậu mất trí.

Tôi nằm nghiêng ngắm cậu. Cậu buông tờ báo, chuyển mắt sang nhìn tôi.

Lại là một khoảng không im lặng, chỉ đôi mắt nhìn nhau. Chốc chốc tôi lại trêu cậu giống cún con rất ngoan, chốc chốc thì vò rối tóc cậu.

Cậu ôm đầu cũng nằm xuống cạnh tôi.

Tóc cậu rất dài, bị tôi vò rối tung. Tôi xoa đầu cậu, chạm phải vết sẹo dài, may mà tóc đã che đi mất.

Nháy mắt lại nhớ tới lúc cậu còn nằm viện, đầu bị cạo trọc, vết sẹo dữ tợn hằn trên đầu. Nhớ ra lại thấy lòng đau xót.

Bỗng nhiên cậu giữ tay tôi lại, kháng nghị, “Ngừa!”

“Vậy à?” Tôi cố tình mạnh tay hơn.

Cậu vẫn rất sợ nhột, tay còn chưa chạm tới da đầu thì đã rụt người lại rồi.

“Thôi thôi không giỡn đâu.” Cậu vừa ngặt nghèo cười vừa đẩy tay tôi ra.

Đương nhiên là tôi không để ý tới, tiếp tục xoa đầu cậu. Cậu lại bật dậy, xoay người đè tôi lại, sau đó thì bắt hai tay tôi kéo lên đỉnh đầu.

“...Ai chỉ cậu làm vậy?”

Vô tội đáp, “Anh A Địch.”

Quả nhiên, “Sau này phải gọi là chú A Địch!” Tốt không dạy chỉ dạy hư là giỏi.

Lục Bách Đông chớp chớp đôi mi dài, “Ảnh nói anh thích như vậy.”

...Tôi trừng mắt nhìn cậu ta.

“Anh không thích hả?” Cậu vùi vào cổ tôi làm nũng. Tôi bị cậu cù làm người nhũn ra. Sao lại không thích? Chỉ là không muốn thừa nhận thôi.

“Đồ ngốc.” Tôi mắng rồi cạp trán cậu một cái.

Cậu ngạc nhiên buông tay ra, leo xuống khỏi bụng tôi rồi ngồi bó gối ôm chỗ mới bị cắn.

Tôi nhịn không được mà bật cười. Cậu đáng thương nhìn tôi khiến tôi cũng nhịn cười mà đi xoa trán cậu. Hình như cắn hơi sâu rồi, trán bị ứ một vòng răng, nhìn giống bị tôi đánh vậy.

Tôi lại muốn cười, còn cậu lại chỉ chăm chú nhìn. Đôi mắt thăm sắc sáng ngời.

Ánh mắt đó bỗng khiến người ta thấy nguy hiểm. Tôi chưa kịp hoàn hồn thì liền bị hôn. Giây sau thì cảm nhận được cái lạnh lạnh phả ra từ môi cậu.

Bờ môi của cậu và độ ẩm trong khoang miệng luôn tương phản. Mỗi khi hôn nhau tôi đều nghĩ vậy.

Tôi thích vẻ dịu dàng cổ chấp của cậu, lúc hôn. Tôi thích cậu xoa gáy tôi, lúc hôn. Tôi thích cách cậu ngày một điêu luyện, lúc hôn.

Chỉ cần tách rời lý trí và tình cảm thì tôi có thể giải thể luôn niềm yêu thích chấp nhất kia.

Như vậy nếu có một ngày cậu không quay về nữa, tôi cũng đủ khả năng tìm được người tình khác. Người đó chắc cũng sẽ có nụ hôn dịu dàng cổ chấp, cũng thích vuốt ve gáy người yêu khi hôn, cũng có đôi môi lạnh, vòm miệng nóng.

Đại khái thì người kia chỉ cần có một đặc điểm kể trên cũng có thể khiến tôi yêu thích rồi. Nếu thế thì sau này khi cậu ra đi, tôi cũng không thấy mất mát, không khổ sở.

Dẫu rằng tôi biết là mình không làm được.

“Này.”

“...Sao?”

“Rất cục thì cậu có thích tôi không?”

“Rất thích rất thích.”

“Thích nhiều bao nhiêu?”

“Thích nhiều hơn là thích cà-lem.”

“Vậy còn gà rán thì sao?”

“...Hả?”

“Đồ đần!”

6. Chương 6

Sau đó mùa hè liền đến đây.

Tôi ngồi ở mùa hè hai mươi bảy tiếc thương cho lời ước hẹn thuở mười ba đã sớm tàn rũ vào đông, với Lục Bách Đông.

Đó là nguyên nhân khiến tôi lao đầu vào việc thiết kế trang phục.

*

“Đây là cái gì?”

Tôi trợn mắt ngó bức tranh vẽ một hình người tay chân kệch cỡm trông xấu hơn cả quỷ kia.

“Là...là...là...” có lẽ vì thấy sắc mặt tôi ngày một xám ngoét đi nên Lục đại thiếu gia rất nhanh thức thời mà giấu bức tranh ra sau lưng, cả người cứ giựt giựt liên hồi.

“A, vẽ Thiên Thu phải hôn?” A Dịch lộ đầu ra từ sau lưng tôi, tặc lưỡi mà rằng, “Đông Đông đúng là thiên tài nha, có thể họa ra được cái thần sắc quỷ quái của cậu ta...Ừ!”

A Dịch bị tôi thụi một cái vào bụng, chuyện, chỉ có tôi mới có quyền chê bai khinh bỉ tên tiểu quỷ kia thôi.

“Đây là tôi hả?” Tôi hỏi, cậu ta chần chờ một lúc rồi mới rụt rè gật đầu.

Ai~ tôi thở dài một lượt. Nên nói gì bây giờ? Đúng là lịch sự tái diễn mà.

“Đưa cây viết đây!”

Tôi ngồi ở phía đối diện, chìa tay đòi bút, cậu ta liền ngoan ngoãn giao ra.

“Nhìn mà xem, không thấy là cái đầu tôi nó quá to à?”

Cậu ta ngược lên ngó tôi một hồi rồi đáp gọn ơ, “Đâu có!”

“...Tôi đang nói bức tranh của cậu!”

“Ồ.” Cậu trẻ môi phụng mặt, ra vẻ đáng thương nhìn tôi, đoạn lại bị đánh đét lên trán.

“Nhìn vào trong đây nè! Cậu đã vẽ đầu và người tôi mất cân xứng rồi, bộ coi tôi là cái chuông hay sao mà vẽ thành như vậy? ...Ê, đã bảo nhìn vào đây mà! Người tôi tỉ lệ hoàn mỹ thế mà lại. Trước khi vẽ cậu phải chia ra thành chín phần.”

“Thiên Thu, chia ra chín phần là sao?”

“Nghĩa là chia một người ra thành chín phần, đầu là một phần, cơ thể là tám phần...”

Tôi lôi xấp giấy ra, phân ra từng ô, rồi vẽ đơn giản một hình người, chợt nghe thấy tiếng Lục Bách Đông xuýt xoa nên liền ngoảnh lại hỏi, “Sao vậy?”

Cậu ta lắc đầu. Sau đó dưới sự ép hỏi liên tục mới chịu khai rằng, hình như từng trải qua chuyện như vậy trước đây.

Về mặt lẫn giọng điệu cậu nghe ra là rất băn khoăn. Cậu luôn nhớ rõ việc tôi không hy vọng cậu nhớ tới chuyện ngày trước. Vì vậy, bởi yêu cầu vô cùng vô lý của tôi mà cậu không dám gỡ quyển album đầy những ảnh chụp của chúng tôi ra xem trước khi ngủ nữa.

Có lẽ cậu rất thích tôi. Thích đến mức chẳng màng nhớ tới quá khứ trước đây. Nhưng liệu đó có phải là loại yêu thích mà tôi muốn?

Tôi không biết.

Từ trước vẫn luôn là vậy. Lục Bách Đông lúc nào cũng khiến người ta chẳng rờ được tâm tư. Tôi cũng mong bản thân đừng hay biết gì.

“Hồi trước tôi cũng từng dạy cậu giống vậy mà.” Tôi nói gọn.

“...thế em có học được không?”

Tôi bật cười, “Không, cậu không chịu học.”

*

Từ nhỏ Lục Bách Đông đã không có duyên với hội họa.

Cậu ta cái gì cũng giỏi, học bài nhanh thuộc, thần kinh vận động siêu tốt, mặt đẹp tính hiền, chuyện nhà làm tốt từ A tới Z. Nhưng dù có tài giỏi cỡ nào cũng vẫn có khuyết điểm. Tuy đã cố gắng luyện tập nhưng cậu vẫn dốt đặc khoắng vẽ vờ, thậm chí là chuyện phân chia tỉ lệ vật vãnh thế mà cũng không học được.

Nhưng vì bởi các mặt khác đều rất tốt nên việc dốt vẽ kia cũng biến thành ưu điểm trong mắt người khác.

“Hóa ra trong mắt cậu tôi là như vậy?” Tôi giương bút vẽ bất cân đối kia lên, tổn thương mà rằng, “Làm gì mà đầu nhỏ đít teo như thế chứ?”

Cậu không giải thích, chỉ cúi đầu mím môi. Vành tai thì đỏ ửng lên tố cáo chủ nhân nó đang xấu hổ, đến mức hại tôi ảo giác thấy được làn hơi nước vẫn vương nơi đáy mắt.

*

Nhớ năm ấy khi còn học tiểu học, bài tập vẽ thường có chủ đề là: hãy vẽ người em yêu thương nhất, hãy vẽ quang cảnh lễ hội ở trường em... Lục đại thiếu gia nhà chúng ta một khi đã muốn gì thì phải làm nấy, sống chết chọn tôi làm tư liệu hội họa sống, và đương nhiên, bài tập nghỉ đông môn mỹ thuật năm đó cũng không ngoại lệ.

Theo lý mà nói hẳn tôi phải thấy vui, nhưng khi nhìn thấy bức tranh vẽ mình xiêu vẹo biến dị thì lại thấy ngứa mắt ứa gan mà nghĩ rằng, tên kia cố tình chơi xỏ....dẫu rằng kia chỉ là chuyện tầm phào nhưng vẫn thấy khó chịu trong dạ.

Rõ ràng từ nhỏ đã thấy cậu ta chăm chỉ học vẽ, vậy mà vẫn vung tay vẽ xấu đến khó tin.

Tôi buồn rầu cào cào tóc, đoạn lại vỗ cái ghế dựa bên cạnh, “Lại đây bảo coi nào!”

Cậu ta ngoãn ngoãn ngồi xuống.

“Nhìn vào đây, tranh chia tỉ lệ sai rồi.” Tôi chia bức vẽ ra thành 8 phần, sửa lại những nét đã sai, “Lần này anh khiêm tốn, chỉ chia làm 8 thôi đó, vì vậy mà chân anh phải thế này, nửa người trên phải thế này...”

Hoàn toàn không tự giác rằng tôi đang vẽ lại hoàn chỉnh bức tranh.

“Thật là lợi hại nha, quả nhiên là Thiên Thu.” Cậu ta tán thưởng nghe ra thật tâm lắng.

Tôi xùy một tiếng, “Nhiều đây ăn nhằm gì! Còn nữa, quần áo em vẽ xấu quá. Anh đời nào mặc mấy thứ như giẻ rách này....Quần âu hử? Phải vậy mới đúng...”

Kế tiếp, trang phục cũng hoàn tất.

Đoạn lại buông cây bút xuống bàn, thấy như có điều gì không thỏa đáng.

“Đẹp quà hà.” Cậu ta nhìn tôi đầy sùng bái, “Không biết đồ này có màu gì ha?”

“À, màu xanh đậm và vàng nhạt coi bộ hợp đó...đi lấy bút chì màu tới đây!”

Hai mươi phút sau, bức tranh của Lục Bách Đông hoàn thành được 80%.

“Phần còn lại Thiên Thu cứ để em vẽ cho!” Cậu ta xua tay ra vẽ mọi chuyện đã có em rồi, đoạn lại quơ lấy cây bút.

Tôi chợt do dự, nhìn kiệt tác của tôi, lại soi bản mặt mang đây về phá hoại của cậu ta, lát sau lại cắn răng mà rằng, “Thôi để anh vẽ luôn cho rồi!”

Ý tưởng ban đầu vốn tranh là họa tôi nhưng khi kết thúc lại thành ra gương mặt Lục Bách Đông.

Chúng tôi châu đầu vào nhìn bức tranh.

“Thiên Thu thật sự là thiên tài!”

“...Bớt nói nhảm đi!” Mặt tôi khê hồng.

“Em nói thiệt mà! Vừa nhìn thôi đã thấy hạnh phúc rồi!” cậu ta ngẩng ngửa tờ giấy, “Bởi vì cái người trong hình có thể mặc quần áo do Thiên Thu thiết kế.”

“Cái người trong hình là em đó!”

“Ừ em biết mà.” Cậu ta bĩu môi, “Bởi vậy mới thấy không cam lòng đó.”

Cái gì? Tôi phì cười, “Chuyện này có gì mà cam lòng hay không cam lòng? Anh có thể may cho em nhiều bộ quần áo đẹp hơn thế này nhiều.”

“Anh không lừa em chứ?”

“Anh lừa em làm chi anh? Cơ mà em phải làm sao để thành người nổi tiếng mới được. Có như thế mới quảng cáo cho trang phục anh thiết kế để anh còn ngưỡng mặt với đời!” Tôi dừng lại một lúc rồi đùa, “Em phải thuộc hàng siêu mẫu thì may ra.”

“....siêu mẫu?”

“Ừ thì là cái chương trình phát sau tin tức 12 giờ, có mấy người cao cao đẹp đẹp đi tới đi lui đó, nhớ không? Họ là người mẫu, chuyên mặc những bộ đồ do người ta thiết kế ra đó.” Tôi hồ hồ cười, “Em sẽ là người mẫu độc quyền của anh.”

Cậu cười thật tươi, “Được, tụi mình đã hứa rồi nha.”

Mai này lớn lên, tôi sẽ thành nhà thiết kế thời trang lừng danh, cậu là siêu mẫu tiếng tăm thế giới.

Tôi sẽ vì riêng cậu mà tạo nên những bộ trang phục thật đẹp, cậu sẽ chỉ mặc những thứ do tôi tạo ra.

Kết quả, ước định này đã không trọn.

Có lẽ ngày sau lớn rồi, ai cũng bắt cần quên mất.

*

Những ngày sau đó, tôi lại bắt đầu thiết kế trang phục.

Phong cách của tôi vẫn như cũ, nói màu mè thì là hoa lệ, còn nói ngắn gọn lại là cầu kì. Tôi mê tít những màu bắt mắt cùng hoa văn phức tạp. A Dịch đề nghị tôi thiết kế đồ nữ, hoặc là khai thác thị trường trang phục dành cho giới tính thứ ba. Cơ mà đường nào tôi cũng không thích.

Hình mẫu của tôi vốn luôn chỉ có một người. Nay đã quay trở lại.

Bởi vì lâu lắm không chạm tay vào nên giờ đôi khi lại gặp phải chút chuyện lúng túng.

Tôi vẽ rồi xóa, xóa rồi vẽ. Nhìn bụi gôm rơi vãi đầy đất mà thấy chùn bước. Lẽ nào từ trước tới nay những thứ tôi vẽ ra lại vô dụng thế này?

Càng nghĩ càng thấy thất vọng nên bèn quay sang làm chuyện khác để thay đổi tâm trạng.

Lời hứa làm quần lót chữ T có viền dạ quang với A Dịch đã vào giai đoạn cuối.

Tôi may đúp lần vải dạ quang lên phần đáy nhằm che chắn bộ vị trọng điểm. Đàn ông tuy thích sự mới mẻ nhưng vẫn cần kín đáo. Về phần chữ Y phía sau mông thì kết hình nơ con bướm, mục đích là để thỏa mãn tâm tính thích nhận quà của phái mạnh.

Quần lót sexy thế này làm ra là vì A Dịch.

Tôi vừa cười gian vừa chỉnh lại cái nơ, đoạn lại cẩn thận kiểm tra thành phẩm.

Lục Bách Đông bỗng chồm tới, tò mò hỏi, “Cái này là cái gì vậy?”

“Quần lót.” Tôi đáp, “Đẹp không? Nếu cậu thích thì tôi làm một cái cho mà mặc, hi hí”

Lục Bách Đông bỗng im tiếng. Tôi ngược lên nhìn thì thấy mặt cậu đầy kinh sợ.

“Em...em...em không có mặc nó đâu.” Cậu ta lí nhí nói, chẳng biết đang nghĩ gì mà siết hai đấm tay lại.

Tôi vốn chỉ thuận miệng nói vậy, thế mà cậu ta lại kháng cự đến thế, nên chợt thấy khó chịu.

“Sao không mặc? Chê nó xấu hử.” Tôi nghiêng răng.

Chắc là vì thấy sắc mặt của tôi không tốt nên cậu ta liền thức thời mà định bào chữa, nhưng tiếc là đã muộn rồi.

“Đông Đông...” Tôi nhỏ nhẹ dụ dỗ, “Không phải cậu bảo thích tôi nhất sao? Nếu thích thì phải nghe những gì tôi nói chứ nhỉ?”

Cậu ta trợn mắt quay đầu đi, “Còn tùy nữa.”

“Tùy cái gì mà tùy! MAU MẶC NÓ CHO TÔI COI!” Tôi quát lên, vươn tay chop vào nơi yếu ớt của nam nhi hại cậu ta thở chẳng ra hơi.

Kể dám cười nhạo quần lót chữ T thì có ngày phải chịu khổ vì tiếng cười đó.

“Lấy...lấy tay ra...” Cậu cố tìm cách gỡ tay tôi ra, nhưng sau đó lại bị tôi cù lét đến cười chẳng nổi.

“Mau chịu mặc đi!” Tôi o ép.

“...được, được rồi...”

“Cái gì?” Cư nhiên nhanh như vậy liền đầu hàng?

Cậu ta bị tôi đặt dưới thân, mặt mày đỏ ửng lên. Chẳng có phải bởi cười nhiều qua hay không mà mi mắt ướt sũng.

Tôi bỗng dừng như bị điện giật mà nhảy dựng lên.

“Đưa đây cho em.” Cậu chìa tay về phía tôi, còn tôi thì như vẫn còn trong mơ, mãi một lúc sau mới giật mình mà đưa chiếc quần kia cho cậu ta.

Cậu ta ngượng ngùng ngó nghiêng xem xét cái quần một lúc rồi thì đứng bật dậy, dững cằm đặt tay trên lưng quần mà kéo xuống. Tôi hoảng quá liền tức tốc xoay người.

Rõ ràng sống đến từng tuổi này, hình ảnh hạn chế người xem nào cũng xem qua tuốt vậy mà cứ nghĩ tới việc cậu ta hạ thân trần trụi đứng sau lưng thì lại nổi máu mắc cỡ. Hơi nóng xộc hết lên trên mặt, tim thì nhảy tưng tưng lên. Cứ thế này không chừng tôi sẽ nhồi máu cơ tim mà chết cũng nên đi?

“Mặt nào là ở đằng trước?” Tiếng cậu ta vang lên ở phía sau, nghe ra còn ngây thơ chán.

Tôn nhộn nhạo đưa tay ôm tim, thiệt tình là sắp hộc máu tới nơi.

“À chắc là cái mặt này.” Cậu ta lăm bằm một lúc rồi nói, “Xong rồi! Anh quay đầu lại đi.”

Trong đầu tôi đang diễn ra một cuộc chiến, thiên thần và ác quỷ đã đánh nhau một trận máu chảy tới bờ.

Tôi cắn răng hạ quyết tâm.

“Haha đẹp chuyện này qua một bên đi.”

“Hả?” Giọng cậu xem chừng khó hiểu lắm.

“Tôi nói là thôi đi. Ai lại đi coi đàn ông mặc quần chữ T bao giờ?” Cầu trời là bóng lưng tôi lúc này nhìn thư thả lắm, “Tôi chỉ nói chơi thôi...cậu mau mặc quần vào đi.”

“...Anh nói quần~ là cái này phải không?” Tay Lục Bách Đông chìa tới đụng phải lưng tôi, tôi quay đầu thì bắt gặp cậu ta móc cái quần vào trong ngón trở lại còn đóng đưa qua lại.

Nháy mắt đó, lông tơ tôi dựng đứng hết cả lên.

Đừng, đừng có nói là...hiện giờ cậu ta không mặc gì hết nhá?

Tưởng tượng đến cảnh đó thì da đầu run lên bần bật. Nửa người dưới cũng ngăn không được cơn phản ứng sinh lý.

Cậu ta sắp tới lay bờ vai tôi, cứng đầu muốn lật người tôi lại. Tôi nhắm tịt hai mắt, sau đó lại hi hí hé mắt ra quan sát tình cảnh bấy giờ.

“Em lừa anh đó!” Cậu ta nheo mắt cười.

Tôi lơ mơ thấy nụ cười ranh mãnh đó, tên kia quần áo vẫn chỉnh chu như thường. Sau đó tôi liền trợn mắt lên xác nhận. Đúng là áo quần vẫn nguyên xi chẳng xóc.

À, cậu ta thật sự đã lừa được tôi. Thì đã sao?

“Cậu vui tính nhỉ~” Tôi vỗ trán cậu một cái rồi thấy như bị ai đó hút hết sức lực.

Chỗ giữa hai chân cũng ử ử nằm xuống. Nếu còn như vậy vài lần nữa thì phỏng chừng tôi không liệt dương cũng phí. Sau đó, tôi làm bộ lơ đãng vuốt ngực. Cái chỗ bên trái ngực chợt thấy hư không. Cảm giác đó nên gọi tên là gì nhỉ? Lẽ nào khi này tôi đã rất mong chờ?

Chuyện có gì đâu nào.

Cậu ta kéo bàn tay đang ôm ngực của tôi xuống, nhìn tôi mà cười, “Nếu là Thiên Thu mặc thì em muốn coi đó.”

Thình lình tôi lại đỏ mặt, đoạn then quá hóa giận ném cái quần lên đầu cậu ta.

Thật ra điều tôi sợ nhất chính là như vậy.

Mỗi lần chuyện cậu làm luôn khác điều tôi suy tưởng. Mỗi lần đều biến tôi thành kẻ ngốc tự mình đa tình.

Hiện tại là vậy, trước kia cũng là vậy.

Cuối cùng thì tôi đang nghĩ gì? Sao lại không nghĩ gì cho được! Có lẽ đó là yêu thích? Nhưng lại chẳng có đủ chứng cứ xác nhận. Thậm chí là chẳng có tiêu chuẩn để phỏng đoán.

Phàm là chuyện liên quan tới cậu ta thì mọi kinh nghiệm và trực giác của tôi đều tuột về số âm. Nếu là cùng một tình huống tương tự nhưng lại xảy ra với người khác thì tôi liền nhìn ra ngay, song lại vô dụng với cậu ta.

Thứ cảm giác bất lực lẫn hoang mang này khiến tôi thấy mình rất kém cỏi, giống như phơi bày mọi vẻ yếu đuối của mình ra vậy.

Và, cho dù có là như thế thì vẫn thích. Thích đến mức đầu đau khổ cũng không muốn dứt ra.

*

Tới khi Lục Bách Đông tóc dài quá mang tai, thì kẻ luôn cố tình phớt lờ là A Dịch rốt cuộc cũng chịu không nổi mà cảnh cáo tôi, nếu tôi không dẫn cậu ta đi cắt tóc thì tháng này đừng mong được phát lương.

Tôi thì cho rằng gã đã quá nhiều chuyện khi cứ đi quản chuyện người khác rồi, nhưng lại chẳng thể bỏ đi cái sự thật gã là chủ của tôi, vì vậy mà tôi liền ngoan ngoãn đưa Lục thiếu gia đi cắt tóc.

“Thiên Thu, cục nợ này là ai vậy?” nhà tạo mẫu tóc, vốn rất thân thiết với tôi, khó chịu nhìn Lục Bách Đông, đoạn tôi mới sờ sờ má vỗ về hấn ta.

“Em họ anh đó, nhớ cắt đẹp đẹp cho nó.”

Vừa nghe tôi nói thế, hấn ta liền choàng tấm vải bạt quanh người Lục Bách Đông.

“Hóa ra đây là cậu em có quan hệ mờ ám với anh nha!” Hấn ta nói đầy oán hận, không nhìn tới cảnh tôi thiếu điều phun hết ngụm nước trong mồm ra, “Tôi thấy cậu ta cũng chẳng có gì đẹp đẽ hết.”

“Ai, ai nói anh có quan hệ mờ ám với cậu ta?”

“Đương nhiên má Dịch rồi.” Hấn ta lại cầm giẻ xén phần tóc trước của Lục Bách Đông. Lực tay rất lớn. Tôi lo chẳng biết hấn ta liệu có lỡ tay xén luôn đầu tên ngốc kia xuống luôn không?

“Em tin A Dịch hay tin anh hả?” Tôi dè bàn tay đã nổi đầy gân xanh của hấn ta lại, dịu dàng nói, “Cậu ta chỉ là em họ của anh thôi.”

Từ trước tới nay, hấn ta luôn bị vẻ mặt này của tôi dụ, nên lần này cũng chẳng khác.

“Dám gạt em thì coi chừng đó!” Hấn cảnh cáo, động tác cũng nhẹ nhàng bớt.

Chuyện anh em họ đương nhiên tôi không lừa cậu ta nha.

Tôi quay sang định hỏi Lục Bách Đông có đau hay không thì lại thấy cậu ta trợn mắt trừng mình.

“Gi?” Tôi không hiểu sao lại thế. Cậu ta thì làm lơ rồi ngoảnh mặt đi.

Tuy tên tạo mẫu tóc nhìn rất đáng yêu nhưng bị cái nói quá nhiều. Tôi ghét nghe hần lải nhải, vì vậy mà nhân lúc hần đưa Lục Bách Đông đi gội đầu thì liền lên đi. Lâu rồi không được nhân nhả như thế. Tôi đi dạo mấy hàng quán tôi thích, mua đầy những thứ chẳng biết phải dùng cho việc gì.

Sau đó tôi lại tình cờ ghé chân vào nhà bán đồ trang sức bạc. Tất cả mẫu thiết kế đều rất đơn giản. Trên tường treo đầy ảnh chụp phục sức, bên dưới là tấm biển với hai hàng chữ màu bạc, một dòng là tiếng tây, dòng kia thì là tiếng Hoa.

”Đây là tiếng nước nào thế?”

”Tiếng Đức.” Ông chủ mặt mày vừa nhìn dữ dần lấm đáp gọn lơn.

”Hàng chữ đó đọc thế nào?” Tôi tùy ý chỉ một câu.

”Tôi không biết.” Anh ta trả lời vô cùng hàm súc.

Tôi lau mồ hôi rồi cười cười cho qua, đoạn xoay người nhìn mấy bức chụp quảng cáo đó. Những mẫu thiết kế kia đều có cá tính hết ông chủ tiệm vậy. Tên gọi cũng thú vị không kém. Nào là “Không đau vì đã đau thấu trời”, rồi tới “Xua cơn thất tình”, cuối cùng mắt tôi lại rơi xuống dòng chữ “Mãi không rời xa.”

Một chiếc nhẫn bạc mẫu giản đơn. Hai luồng bụi gai bắt chéo bên vào nhau. Đẹp và đau đớn.

”Thế giới này chỉ có duy nhất một chiếc như vậy thôi.” Ông chủ đứng sau lưng tôi chợt lên tiếng giới thiệu, tôi thì chỉ cười đáp lại.

*

Lúc trở lại tiệm làm tóc thì Lục Bách Đông cũng đã chải chuốt xong.

”Hừ, không ngờ cậu ta cắt tóc xong rồi nhìn cũng giống người lấm.” Tên diên kia hung hăng sậy tóc cho tên đàn nọ, “Nhìn cũng giống cái anh chàng kia lấm!”

Tôi không hỏi anh chàng kia là anh chàng nào, chỉ nhìn mỗi anh chàng đàn này.

Mái tóc cắt ngắn lên rồi cũng rọi rõ ngũ quan tinh xảo của cậu ta. Nếu bỏ đi cái bản mặt nhăn như khi thì rất thích hợp để làm người mẫu ảnh. Mọi người trong tiệm đều nhìn cậu ta. Ý thức được điều đó, tôi lại thấy ngứa mắt, một hai kéo cậu ta về nhà.

Rời khỏi hiệu tóc không lâu thì tay tôi bị kéo giật lại, tôi quay đầu nhú mày hỏi, “Sao vậy?”

”Em không thích anh như vậy.” Cậu ta cau có.

Bởi vì tóc cắt rồi nên vẻ mặt cậu ta lúc này nhìn chừng chắc hẳn.

”Như vậy là như nào?” Tôi thật sự không hiểu.

”Là nhìn cười với người ta, sờ mặt người ta, có bí mật với người ta.” Cậu ta siết cổ tay tôi rất đau, “Anh chỉ được làm vậy với em thôi.”

Cậu ta nói xong thì lại bình tĩnh nhìn tôi, báo hại tôi chẳng biết đưa mắt đi đâu. Tình cảnh hiện tại chợt trở nên lạ lùng. Giống như trẻ con ngây ngô tỏ bày. Khiến tôi tim đập nhanh mặt đỏ bừng. Một lát sau tôi mới húng hắng được một tiếng.

”Mau nói được đi.” Cậu ta ra lệnh.

”...được.” Được cái gì cơ?

Rốt cục cậu cũng vừa lòng nhớn miệng ra cười, “Chúng ta đi ăn kem đi.”

”Gi...được.” Rốt cục thì tại vì đâu mà bẻ cái oặc sang chuyện ăn kem vậy?

Tôi vừa miên man suy nghĩ vừa không dần lòng được mà ngoác miệng ra cười.

Cậu ta quay đầu lại nhìn tôi, không biết tôi cười vì lẽ gì nhưng vẫn cười theo. Ngu ngốc!

Tôi rửa mặt một tiếng rồi trở tay bắt lấy tay cậu.

Hơi ẩm từ bàn tay truyền đến nóng hôi hổi là rất thật. Nếu cậu có thể nắm tay tôi như thế mãi thì tốt rồi.

*

Nhờ cái miệng dẻo dẻo cộng thêm khoảng khôn lanh không cần thiết của A Dịch mà bạn bè, dù quen thân hay quen thường, của tôi đều biết tôi có cậu em họ tướng tá cao ráo mặt mày đẹp đẽ tựa siêu mẫu.

Trong cái vòng luẩn quẩn này, phàm là đàn ông đẹp trai đều rất được hoan nghênh.

Hội độc thân đói khát lâu năm lấy đủ lời hù dọa, uy hiếp tôi phải mang Lục Bách Đông ra trình diện. Nếu không sẽ ngó lơ tôi khi gặp trên đường.

A Dịch bảo tiền cũng chết mà lùi cũng chết, tốt nhất cứ dẫn Lục Bách Đông tới ra mắt bà con quan khách thì sẽ ít chọc người nổi điên hơn, trong khi đó tôi lại chẳng có được suy nghĩ phóng khoáng giống gã được.

Tôi giống như đứa trẻ quơ được kẹo que. Bởi vì quá thích thú nên không muốn người khác liếc mắt nhìn tôi, như thể mà có ai ngó đến thì kẹo kia sẽ teo lại vậy.

Bản thân cũng hiểu là không nên mang cái suy nghĩ đó. Sau nhiều ngày dằn vặt đấu tranh thì tôi cũng nhún nhường, đưa Lục Bách Đông ra mắt khán giả xa gần.

Trước khi bước vào lounge bar, tôi có dặn Lục Bách Đông không được uống rượu. Nếu còn sỗ sàng bị người ta ép bỏ thì phải chạy tới chỗ tôi ngay, cơ mà tốt nhất là đừng đi đâu khỏi tôi cả.

Cậu ta cái hiểu cái không gật đầu như già cỗi. Ấy là bởi cậu ta chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa lọt vào ổ phục kích của kẻ ế lâu năm chưa biểu họ mưu mô cỡ nào.

Quả nhiên khi Lục Bách Đông mặt mày rạng rỡ bước vào trình làng thì mọi người có mặt lúc ấy liền hét toáng lên như ai đặt bom nguyên tử trong mồm vậy. Hại cậu ta sợ tới mức trốn ra sau lưng tôi.

Mấy tên đói khát kia thậm chí còn sửa miệng kêu tôi là anh họ nữa chứ. Không ngừng muốn chèo kéo chuốc rượu Lục Bách Đông. Sau khi A Dịch và tôi sắm vai anh hùng đỡ rượu một vòng đến nổi đầu vầng mắt hoa thì tôi liền dắt Lục Bách Đông trốn vào nhà vệ sinh.

“Anh có sao không?”

Trong WC, tôi lên tục hắt nước vào mặt để giúp mình tỉnh táo ra.

”Không sao. Nhưng tốt hơn là bọn mình đợi lát nữa rồi ra đó.

Nếu bây giờ mà lộ mặt ra thì thế nào cũng bị ép rượu một phen, thế thì chỉ có nước từ chết đến bị thương thôi.

Lục Bách Đông đáp hai bàn tay lên má tay. Cảm giác ẩm nóng đó làm tôi thấy thoải mái.

“Nhưng mà mặt anh đỏ quá.” Cậu ta lo lắng nói.

“Không sao.” Ta kéo tay cậu ta xuống, “Tôi dẫn cậu lên sàn nhảy.”

Chân vừa mới bước được một bước thì đã choáng vàng, bổ nhào ra phía trước, không cần tặn đứng trúng một người vừa đi vào.

“Xin lỗi.” Tôi vội cúi đầu xin lỗi, chỉ nghe đối phương ừ một tiếng.

Giọng nói nghe có chút quen. Nghi hoặc ngẩng đầu lên thì trông thấy Neil.

Đài Bắc đúng là thành phố có dân số ít nhất thế giới. Tôi vừa cảm thán vừa chào hỏi.

Kể từ hôm đó trở đi, tôi không gặp lại Neil lần nào nữa. Anh ta ngồi ở cạnh tôi, mời tôi và Lục Bách Đông uống rượu. Phần ghé này có vẻ dặt dỏ hơn nơi tôi tụ họp. Có lẽ vì vắng người tôi chột thấy khẩn trương.

“Không ngờ lại được gặp anh ở đây.” Tôi mở lời.

“Thỉnh thoảng tôi lại tới đây giải trí với bạn.” Anh ta tao nhã nâng ly rượu lên môi, “Còn cậu?”

“Cũng vậy.” Tôi cười cười, “Bàn của tôi cũng gần đây. Nếu tiện thì ghé đó chơi.”

Anh ta không đáp, chỉ nhấp rượu. Tôi bối rối đưa mắt nhìn Lục Bách Đông.

Cậu ta đang trò chuyện với một người bạn của Neil. Là một người đàn ông rất đẹp. Tuy mặt mày tinh xảo nhưng lại khiến người khác thấy phản cảm. Chắc là vì cái cằm vừa dài vừa nhọn.

“Bạn trai cậu?”

Chắc vì nhác thấy tầm nhìn của tôi mà Neil hỏi, tôi chần chờ một lúc thì gật đầu.

“Có lẽ vậy.”

“Có lẽ?”

Tôi không đáp bởi vì tôi thấy Lục Bách Đông đang mím môi lại. Tôi biết, chỉ khi nào có chuyện gì đó không vừa lòng thì cậu ta mới làm vậy, chứ chẳng đời nào cậu ta bày vẽ mặt đó ra với người lạ.

“Neil, anh không giới thiệu bạn anh sao?” Tôi hất cằm về phía người kia.

Anh ta hiểu ý. Nhưng ngay lúc định mở miệng giới thiệu thì tôi lại nghe rõ lời của tên kia, “Gì chứ, hóa ra làm một thằng thiếu năng.”

Nháy mắt, máu trong người tôi như nóng lên. Nếu tôi nghe không lầm thì tên kia còn nói với Neil rằng, “Anh vậy mà lại bại bởi một thằng chẳng đủ trí...”

Chẳng đợi tên đó nói hết lời thì tôi đã đứng lên hất hết rượu trong ly lên mặt hắn.

7. Chương 7

Ngày đó chúng tôi tan tiệc buổi không vui.

Tôi không hỏi Lục Bách Đông rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Cậu ta cũng không chủ động kể với tôi.

Chính là chỉ cần ai chịu khó để ý thì liền biết, sau ngày hôm đó trở đi, cậu ta liền thay đổi, lúc nào cũng rầu rĩ không vui.

“Nếu để bà biết thằng mất nết đó là ai thì bà sẽ kêu người đánh nó thành đầu heo!” A Dịch oán hận nghiêng rằng nghiêng lợi, còn tôi sao lại không diên tiết được?

Nếu thời gian có thể quay ngược lại, tôi nhất định sẽ lao tới bóp cổ cái thằng khi gió đó.

Lục Bách Đông thậm chí không vẽ tranh nữa. Có nhiều lúc, tôi biết là cậu ta đang nhìn tôi, nhưng lại không nói gì, không hỏi gì. Cuối cùng kẻ khó chịu trở thành tôi.

Có một tối, tôi gọi cậu ta ra phòng khách, xếp một hàng rượu đặt trước mặt cậu ta.

Cậu ta nhú mày hỏi tôi làm vậy để chi. Tôi liền vỗ vai bảo cậu cứ uống là được. Sau khi uống xong hết một đồng rượu ngoại lẫn rượu nội, mặt mày Lục Bách Đông vẫn tỉnh như không, tôi thì lại trở nên hoang mang đến lạ.

“Anh bị sao vậy?” Cậu ta vuốt mặt tôi, lòng bàn tay ấm giúp tôi tỉnh táo được đôi chút.

“Cậu không có gì muốn hỏi tôi sao?” Tôi nhìn cậu.

Cậu bỏ tay xuống, im lặng.

“Nếu cậu hỏi, thì chuyện gì tôi cũng nói.” Tôi lại lên tiếng trước.

Chỉ cần là cậu ta muốn biết thì tôi đều nói rõ ràng. Vì vậy đừng mang cái vẻ mặt này nữa.

Cậu ta vẫn im lặng. Ngay lúc tôi tưởng rằng cậu ta sẽ cứ im hơi mãi như thế thì cậu liền túm lấy tay tôi.

“...Anh ghét em ư?”

“Sao tôi lại phải ghét cậu?”

“Bởi vì em là thằng ngốc.”

Một câu này của cậu như kim châm đâm vào nơi yếu mềm nhất trong tim tôi. Lúc này, tôi mới hay mình oán hận thằng mắc toi kia bao nhiêu. Rõ ràng tôi quý trọng Lục Bách Đông đến thế, ngay cả cho người ta nhìn cậu nhiều một chút cũng tiếc, vậy mà lại bị một tên bá vợ phải gió làm tổn thương.

Thiệt hối hận vì đã chỉ hất nước vào mặt hắn mà.

“Lục Bách Đông!” Tôi nhìn xoáy vào mắt cậu ta, trịnh trọng nói, “Cậu không phải ngốc, chỉ là tạm thời quên đi một số chuyện trước kia, sau này sẽ có ngày nhớ ra tất cả.”

Nhớ ra tất cả. Bao gồm những tháng ngày có tôi, và không có tôi.

Sau đó, có lẽ lại một lần nữa rời bỏ tôi.

*

Biết ra chuyện mình thương cậu ta chắc là vào năm lớp 11 đi.

Cứ mỗi lần đụng chạm tay chân với Lục Bách Đông thì tôi liền cương. Nhớ lại thì hình như mỗi lần bị như thế, tôi không có chút ngạc nhiên gì. Đơn giản chỉ cảm thấy, à hóa ra là vậy.

Sau đó thì những chi tiết luôn bị bỏ qua bỗng được chú ý kĩ càng.

Không có phản ứng khi xem hình phụ nữ khỏa thân. Để ý quá mức cần thiết tới Lục Bách Đông. Thích cách cậu ta chiếm hữu tôi. Chỉ cần nghĩ tới chuyện cậu ta quen bạn gái thì liền nổi điên.

Kể từ lúc phát hiện ra tình cảm của mình, tôi mới xác nhận tính hướng bản thân.

Có lẽ là vì xung quanh không có ai là người đồng tính, nên tôi mới lầm tưởng cảm tình dành cho em họ thành tình yêu? Khi đó, tôi còn trốn trong thư viện, lật tìm tư liệu về tâm sinh lý lứa tuổi vị thành niên. Sau đó, thì rút ra được kết luận.

Như vậy, chỉ cần tôi có bạn trai thì sẽ không còn ý tưởng kì quái với Lục Bách Đông nữa?

Cho nên rất nhanh tôi liền có bạn trai đầu tiên.

Về những chuyện có liên quan tới người bạn trai đó, tôi không nhớ mấy. Chỉ mơ hồ biết, đó là một đàn em lớp dưới, ít nói, mỗi lần nói năng lóng ngóng lại ngại ngùng mỉm cười.

Mỗi lần ở cạnh người đó đều cảm thấy rất vui. Hôn nhau cũng khá thích. Giúp nhau an ủi cũng thoải mái. Nhưng nhiều hơn thế thì không có. Thời gian quen biết buổi đầu qua đi liền cảm thấy vô nghĩa.

*

Còn nhớ đó là lúc nghỉ xuân, trời sắp bước vào hè. Tôi tìm cơ hội hẹn để cùng Lục Bách Đông loay hoay trong căn phòng bật máy lạnh dưới mười lăm độ.

“Cứ thế này riết cũng có ngày bị đá thôi.” Đôi khi cậu ta cũng sẽ trêu chọc tôi, rồi bị tôi mắng là thằng quỷ nhỏ.

Có một buổi trưa hè như thế đó. Tôi xem hết hai quyển truyện Chambers, thì phát hiện Lục Bách Đông này giờ cứ im lặng. Quay người lại mới hay cậu ta đã ngủ từ lâu rồi.

Cậu ngủ rất ngoan, chẳng mấy khi trở mình, cũng không có chuyện ngáy hay chảy nước miếng xuống gối.

Tôi lẳng lặng ngồi nhìn gương mặt lúc ngủ của cậu một lúc. Khi định kéo chăn lên giúp cậu thì thấy góc áo cậu bị vén lên một đoạn, cạp quần lót cũng lộ ra. Đơn giản chỉ là thế thôi, tôi liền cương.

Tôi không biết mình bị gì? Liệu có đang bệnh không?

Rõ ràng đã có bạn trai, lại vẫn dễ dàng nổi lên phản ứng với người khác. Mà đối phương lại còn làm em họ tôi, Lục Bách Đông. Giữa tôi và cậu chỉ có thể có tình thân chứ không thể tồn tại thêm lẽ nào khác.

Vì vậy tôi bắt đầu gây chuyện với Lục Bách Đông.

Tôi cự tuyệt lời mời của cậu, cũng không thèm nhìn mặt hay nói chuyện. Trọng tâm bắt đầu xoay quanh người bạn trai vừa quen. Nên tôi quên luôn ngày cậu làm lễ tốt nghiệp.

Nhưng đến sau cùng, tôi vẫn không dứt khoát được tới nơi tới chốn.

Lục Bách Đông cơ hồ đã trở thành một khối thịt trong tôi. Nếu đành đoạn cắt đi sẽ máu chảy đầm đìa.

Sau đó, tôi lại đến buổi lễ tốt nghiệp, mang theo hoa hướng dương cùng với lòng quyết tâm.

Cậu vĩnh viễn không biết, trong một khắc đó, tôi đã quyết định sẽ không trốn tránh nữa.

Chia tay bạn trai. Vốn vốn bốn năm, Lục Bách Đông trở thành tất cả của tôi.

Ngẫm lại cũng thật diệu kỳ. Rõ ràng bốn năm dài như thế, nhưng sau này nghĩ lại luôn có thể dễ dàng lấy một câu mà miêu tả.

Bốn năm. Cũng đã có lúc muốn từ bỏ. Nghĩ rằng đơn phương yêu mến rồi sẽ đổi được gì? Nghĩ rằng sau khi tổ bày, lỡ như đánh mất cậu thì cuộc sống ngày sau sẽ thế nào?

Hễ mỗi lần nghĩ tới lại thấy sợ. Giống như thời gian càng dài, nhiệt tình và dũng khí cũng bị mài mòn theo. Khiến người ta ngờ vực, đau khổ, bất an, rồi từ bỏ.

Chính là mỗi khi tôi định bỏ cuộc thì cậu ta lại mang đến cho tôi hy vọng.

Rõ ràng không thích tiếp xúc thân mật với người khác, vậy mà lúc nào cũng quấn lấy tôi.

Rõ ràng mặt mày lúc nào cũng lạnh nhạt với người khác, vậy mà cứ thấy tôi lại cười.

Cậu cho tôi quá nhiều sự đặc biệt. Tôi biết trong lòng cậu, tôi không giống với những người khác. Chính bởi sự khác biệt đó khiến tôi chờ mong rồi cũng mang tới cho tôi cơ hội. Trực giác mách bảo tôi, không có chuyện cậu ta không có ý gì với mình.

Tôi từng tự tin vin vào trực giác, để rồi sau cùng rước lấy nỗi ê chề.

Trong buổi lễ ngày hôm đó, cậu ta vẫn trước sau như một, là tâm điểm của mọi sự chú ý. Khi đám đông tản đi, cậu nắm tay một nữ sinh tới trước mặt tôi.

Cậu nói:

“Thiên Thu, đây là bạn gái của em.”

*

Tính ra cũng vừa vặn là chuyện những mười năm cũ.

Có lẽ là vì đã trôi qua quá lâu nên lúc này nhớ lại, chợt thấy mọi thứ đều quá lợt lạt. Dù rằng từng bị tổn thương, thì bây giờ sẹo cũng dần lành, đau cũng đã nhạt.

Lục Bách Đông hỏi: “Sau đó thì sao?”

Sau đó, lại có một quãng thời gian chúng ta không nói năng gì.

Ngay từ đầu là tôi đơn phương. Nhưng riết lại trở thành cục diện hai bên cùng lãnh đạm với nhau.

Tôi nghĩ, chắc là khi đó, cậu ta cũng lơ mờ đoán ra chuyện gì. Mười sáu tuổi. Tuyệt đối không có chuyện gì cũng không biết. Cho nên mới cách xa tôi... Mỗi lần nghĩ tới lại khiến tôi chịu không nổi.

*

Năm đó mùa hè, Lục Bách Đông thi không tốt. Chẳng biết bởi bạn gái, hay bởi tôi.

Tôi cũng không hỏi.

Tôi và cậu trở mặt từ suốt độ hè tới lúc thu sang, rồi qua luôn cả mùa đông. Rõ ràng ngày ngày ra vào dưới một mái hiên, lại vạch rõ hai lộ tuyến. Coi đối phương như thể không khí.

Mẹ tôi bị coi như trung gian. Mẹ có khuyên bảo tôi vài lần, mong tôi vác mặt đi cầu hòa. Thật lòng tôi cũng muốn cả hai hòa hảo, nhưng lại thấy hết sức khó khăn.

Rõ ràng đã từng tốt đẹp như vậy, bây giờ thành ra nông nổi này. Một câu nói, một hành động. Mong đẹp nào cũng tan. Ai cũng đều thành xa lạ.

Tới rồi mùa xuân năm sau, tôi từ miệng mẹ hay tin Lục Bách Đông chia tay. Tôi nghĩ, đây là một cơ hội, tuy rằng nó chẳng lắm hay ho gì. Cứ tự vùng vẫy đấu tranh, cho tới ngày đó mới thôi.

Tôi nhận được một tin nhắn, từ Lục Bách Đông.

*

“Chuyện diễn ra ở công viên sau đó, tôi đã kể với cậu rồi đó.” Tôi nhìn cậu đang cau mày, cũng chẳng biết là nghe có hiểu không.

“Là chuyện tụi mình ngoéo tay với nhau đó hả?” Hiển nhiên cậu vẫn còn nhớ chuyện tôi từng nói.

“Đúng vậy.” Tôi cười.

Chúng ta đã ước hẹn sẽ không vứt bỏ đối phương, và rồi cũng chỉ duy trì được một quãng ngắn ngủi.

Mọi thứ tựa như một cơn pháo hoa. Cảm tình tốt đẹp gì cũng đã chấm dứt khi mùa hè ra cửa.

*

Khi mùa hè năm ấy qua đi, cha của Lục Bách Đông tới đây. Ông ta ngồi nói chuyện với mẹ tôi rất lâu. Sau đó liền dẫn đưa con trai duy nhất tới Nhật. Từ đầu tới cuối, Lục Bách Đông không nói lấy nửa lời cự tuyệt.

“Tại sao?” Cậu hỏi, tôi chỉ biết cúi đầu.

“Tôi cũng không biết.”

“Sau đó chúng ta cũng không liên lạc gì với nhau nữa ư?”

“Phải. Một lần cũng không.”

Lục Bách Đông không nói. Chúng tôi im lặng. Tôi lại uống tiếp phần rượu còn dang dở.

“Thế em đi anh có khóc không?” Cậu dè dặt hỏi, lại khiến tôi bật cười.

“Tôi khóc thảm thiết luôn ấy chứ.” Dù sao cũng là lần đầu thất tình. Nếu không khóc lóc một lần cho thỏa thì thật có lỗi với bốn năm đơn phương yêu thầm kia.

Nhưng Lục Bách Đông nghe kể lại không cười. Cậu nhìn tôi một lúc lại nghiêm túc nói, “Sau này em sẽ không làm cho anh phải khóc nữa.”

Không biết câu nói kia có bao nhiêu phần là thật? Cũng không biết liệu cậu có hiểu câu nói đó đại biểu cho điều gì?

*

Má Định nhiều chuyện lại một lần hỏi quan hệ giữa tôi và Lục Bách Đông bây giờ là gì. Lần này, tôi không đáp được.

Tôi không hề hoài nghi việc mình thương cậu. Nhưng còn cậu ta thì sao? Thân tình, hữu tình hay ái tình? Rốt cuộc, cậu ta đem tôi đặt ở vị trí nào? Nếu như một ngày nhớ ra mọi chuyện, liệu rồi cậu có hối hận hay không?

Tôi nghĩ cậu bây giờ, có lẽ ngay cả chuyện thích là gì cũng không biết.

Sự dè dặt lúc này lại lần nữa khiến tôi sa chân vào. Cảm thấy, cứ thế này là tốt rồi, chẳng còn khát cầu gì hơn.

Vài ngày sau lúc tôi hạ quyết tâm như thế, vào buổi sáng, cậu ta lại lay tôi dậy.

“...chuyện gì?” Tôi nằm im giả chết.

Cậu ta vừa cười vừa kéo tôi dậy.

“Dậy đi. Tụi mình hẹn hò.” Cậu ta nói.

Tôi xin nghỉ vào đầu tuần nên trên phố cũng chẳng có mấy người. Ngay cả rạp chiếu phim cũng vắng hoe. Cũng bởi thế mà Lục Bách Đông dễ dàng thành tiêu điểm cho quần chúng chỉ trỏ.

Cậu đứng trước panô quảng cáo phim, đôi mày khểnh lại, mang theo vẻ u buồn thịnh thành, khiến người qua kẻ lại ghé mắt nhìn mà đau lòng thay. Tôi thấy có mấy nữ sinh lén lút lấy điện thoại ra chụp hình cậu. Bỗng dưng, tôi rất muốn biết các cô gái trẻ đó sẽ nghĩ thế nào khi biết hoàng tử u buồn của họ, đang phân vân xem nên chọn phim hoạt hình hay phim hài?

“Tôi mua vé phim hoạt hình này.” Tôi đi đến cạnh cậu ta, chỉ vào tấm poster phim.

Cậu ta cau mày, chỉ vào bộ phim bên cạnh, “Nhưng mà hình như phim kia cũng hay lắm nè.”

“Phim đó hạn chế người coi.” Còn cậu thì chỉ có năm tuổi.

Cậu ta không hiểu thế nào là hạn chế người coi, nên ngậy ra nhìn tôi. Chắc là vì không được coi phim mình muốn nên mặt mày có chút ủ ê. Tôi hết cách, đành phải mua thêm bắp rang và nước ngọt.

Người coi vậy mà dễ bị dụ. Chỉ đơn giản thế đã vui rồi. Tôi mỉm cười nhìn cậu ta một tay ôm hộp bắp rang, một tay cầm ly nước ngọt, mắt cười cong cong hạnh phúc.

Phòng chiếu không có mấy người. Lúc này người bán vé có nói phim này rất dài. Tôi không thích ăn bắp rang nhưng vẫn tiện tay nhón lấy. Mỗi lần thò tay vào túi bắp thì Lục Bách Đông lại nhú mày, tôi thích chí, càng làm tới.

“Thiên Thu.”

Trong bóng tối cậu ta gọi tôi. Tôi lơ đãng ở một tiếng, nhìn cậu kẻ mặt tối gần.

“Cái gì?”

Cậu ta không đáp, chỉ càng áp sát lại. Tôi thấy khóe môi ươn ướt, run rẩy vài giây thì mới hay đó là đầu lưỡi cậu ta.

“Miệng anh dính bắp này.” Cậu ta vừa nói vừa liếm môi tôi. Sau đó chẳng hay thế nào lại thành ra đưa luôn cả lưỡi vào trong miệng tôi. Tôi chợt thấy khấn trương, định cự tuyệt, nhưng rồi vẫn đón nhận. Cậu ta hôn một lúc rồi mỹ mãn lùi người về.

“Ngọt quá.” Sau đó đưa tay vuốt khóe miệng rồi ngốc nghếch cười rộ lên.

Còn tôi thì thẹn thùng, mặt mày bóng bưng cả lên.

Cả ngày sau đó, Lục Bách Đông cứ như trúng tà mà cười suốt.

Đi đường thì phải nắm tay như hình với bóng. Thiệt tình tôi không muốn để ý tới nhưng lại cứ phải cúi đầu nhìn xuống hai bàn tay đang nắm cùng một chỗ.

Cùng cậu đi trên phố, đón nhận không biết bao ánh mắt soi mói của người qua kẻ lại. Phần đông là đổ kị hoặc hâm mộ, rất ít người tỏ vẻ chán ghét hay chúc phúc.

Tôi rọi mình trong gương. Bộ dạng cũng không tồi. Nhưng khi đứng cạnh Lục Bách Đông lại thấy tự ti. Sự thật này khiến tôi cũng thấy cạnh lòng đôi chút.

Lúc ra khỏi toilet thì thấy một người đàn ông lạ đang nói chuyện với Lục Bách Đông. Loáng thoáng nghe thấy người kia nói nào là, ra ngoài kết giao, làm bạn....hắn là đang tán tỉnh?

“...Tôi có người mình thích rồi.” Sau đó thì tôi nghe Lục Bách Đông trả lời như thế.

Tôi hẳn là phải xuất hiện, nhưng chẳng biết vì sao lại chần chừ mà nấp ở sau tường, nhìn người đàn ông kia không cam lòng rời đi, rồi nhìn về mặt Lục Bách Đông đứng đợi tôi.

Tôi không biết mình bị làm sao. Chỉ thấy mỗi một bước chân lúc này đều tràn ngập sợ hãi.

Lục Bách Đông rốt cục quay đầu lại, phát hiện thấy tôi, mỉm cười gọi, “Thiên Thu.”

Ngập ngừng rảo bước về phía trước, cậu ta chìa tay ra giữ lấy tay tôi. Bàn tay cậu rất to rất lạnh. Tôi hỏi, “Người cậu thích chắc là tôi nhỉ?”

Cậu cười rộ lên, “Em thích anh mà!”, lại bổ sung thêm một câu, “Em thích anh hơn cả gà rán.”

...À, thích nhiều hơn cả món gà.

Tôi cố bình tĩnh gật gật đầu, đi lên vài bước lại thấy mềm chân, nên ngồi xổm xuống đất.

“Thiên Thu?”

Bên tai truyền đến giọng nói lo lắng của cậu. Tôi không cách nào đáp lại, cả người then thùng đến muốn ngã đi, nên đành bắt chước đà điểu mà cắm đầu xuống đất.

Cậu ta ngồi xuống cạnh tôi, ngón tay lạnh lạnh lướt qua vành tai, rồi hỏi, “Lẽ nào anh nghe em nói rồi muốn ăn gà rán hử?”

Cậu nói sai trọng tâm rồi đồ ngốc!

Sau đó chẳng biết thế nào mà chúng tôi mang hai phần cơm gà chiên về nhà.

Chẳng biết dây thần kinh nào bị chạm mà thấy mình trẻ lại mười tuổi. Vô luận Lục Bách Đông nói gì làm gì, đều khiến tôi then thùng cứ như tôm luộc trong nước sôi.

Trái ngược với vẻ mặt tự nhiên của tôi, Lục Bách Đông vô cùng bình thản. Rõ ràng bầu không khí tốt như vậy mà cậu ta lại chẳng làm gì, chỉ tích cực đi cướp phần gà của tôi.

“Nè!” Tôi gọi, “Sao tự dưng hôm nay lại muốn hẹn ra ngoài?”

“Bởi vì em đang theo đuổi anh.” Lời đáp hại tôi suýt nữa nuốt luôn cả cái xương gà.

“Theo theo theo theo...đuổi tôi?”

Cậu ngoan ngoãn gật đầu, “Anh A Dịch nói, thích ai đó thì phải theo đuổi, làm cho người ta hạnh phúc. Có như vậy thì người đó mới chịu ở bên mình, để mình thích làm gì thì làm.”

...Ma ma Dịch, thật ra thì nhà mi đã dạy Đông Đông nhà ta cái gì hử?

“Vậy, cậu muốn làm gì tôi?” Tôi lại nói lấp.

“Em muốn ở bên anh.” Cậu đáp.

Tôi im lặng, cúi đầu lấy khăn lau sạch từng ngón tay một, rồi xếp chiếc khăn lại, ném vào thùng rác.

“Tôi, tôi...mặc kệ cậu.” Tôi lí nhí nói. Cậu hoang mang dựa người lại gần.

“Anh nói cái gì?”

Tôi không trả lời, kẻ người sát lại hôn cậu. Cậu giật mình ngậy ra độ hai giây rồi đáp lại. Chắc vì nhờ vào công dụng của tôi mà cậu mới có thể thuần thục xâm lấn vào khoang miệng tôi.

Còn rất nhiều việc tôi muốn dạy cậu.

*

“Thiên Thu?” Giọng nói mơ hồ của cậu ta truyền từ trên đầu tôi xuống.

Tôi quỳ giữa hai chân cậu, kéo khóa quần cậu xuống. Bên trong chiếc quần màu nâu sẫm, khí quan vốn say ngủ đã thức tỉnh. Tôi dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào cậu. Vẻ mềm mại lúc đầu được thay bằng sự rắn chắc.

Cảm giác thỏa mãn này cũng giống như việc, sau ngần ấy thời gian, ngõ đã quên đi, lại đạt thành nguyện vọng ban đầu.

Như một nghi thức hiến tặng thánh thần, tôi chậm rãi kéo khóa quần cậu xuống. Cậu không ngăn cản. Tính khí cương cứng tỏ rõ sự tồn tại của nó bằng cách hiển hiện rõ ràng. Chân thật đến mức khiến tôi thấy mình bị lỗi giác rồi.

“Thiên Thu.” Cậu gọi tên tôi. Tôi từ tốn nâng khí quan kia dậy, đưa vào trong miệng.

Cái vị mằn mặn ở cậu rất đặc biệt. Tôi không thể tả rõ nó ra làm sao. Nháy mắt thấy được kia chẳng là mộng tưởng. Tôi thông thả khuấy động, dùng đầu lưỡi lướt qua nhẹ nhàng. Nghe thấy tiếng cậu thở dốc, sau đó tóc cũng bị cậu kéo lấy.

“Em muốn hôn anh.” Cậu nói.

Chúng tôi nằm ôm hôn nhau trên sofa. Tôi tựa lên ngực cậu. Tay cậu vói vào trong quần lót, vuốt ve tôi.

“Nóng quá.”

Cậu buông một lời cảm thán rồi rà lưỡi liếm trên vành tai tôi. Tôi run rẩy hết cả lên.

“Em muốn nhìn thấy anh.”

Mỗi một câu nói như thể lệnh thôi miên. Tôi liền để cậu trở lên lật người tôi xuống dưới, rồi mặc cậu kéo cả quần dài lẫn quần lót tôi ra.

Tính khí bành trước thoát khỏi đi áo quần ràng buộc liền thẹn thùng xuất hiện. Tôi rụt người lấy tay che chắn, cậu lại kéo tay tôi bỏ ra.

“Là như vậy phải không?” Cậu hỏi, học theo cách tôi làm trước đó mà giúp tôi khẩu giao.

Mỗi động tác đều vụng về, đầu răng cửa trúng tôi nhiều lần. Nhưng dù vậy tôi vẫn thấy thoải mái. Thậm chí còn muốn khóc lên.

“Lục Bách Đông.” Tôi gọi cậu, rồi nghe cậu mơ hồ đáp, nơi được vuốt ve cũng tê rần đi. Tôi đẩy vai cậu. Cậu ngẩng đầu nhìn.

“Ôm anh!” Tôi nói.

Giây tiếp theo, tôi liền rơi vào trong vòm ngực cậu. Chúng tôi không ngừng hôn nhau, cùng phát ra những tiếng thở khó nhọc. Tay cậu vẫn phủ lấy tính khí của tôi, khiến tôi run rẩy không ngừng.

“Đánh yêu...” cậu hôn lên mi mắt tôi, mơ hồ lặp lại, “Thiên Thu thật đáng yêu.”

Ở trên giường mà nói tôi đáng yêu thường khiến tôi xui xẻo. Nhưng Lục Bách Đông thì ngược lại. Dù cậu có bảo tôi giống miếng gà rán thì tôi cũng vẫn thấy hưng phấn. Nghĩ thế thôi cũng hiểu ra bản thân đã yêu cậu đến mức vô phương cứu chữa rồi.

Tôi mút ngón tay cậu thật ướt, rồi luồn nó xuống bên dưới hạ thân. Mặt mày cậu mờ mịt nhìn tôi, song vẫn nghe lời xoa vuốt lồi vào bên dưới.

“Cho ngón tay vào.” Tôi nói.

Lúc đầu thường rất khó chịu. Nên tôi ôm rịt lấy cổ cậu, không muốn cậu thấy vẻ đau đớn của tôi lúc này.

Tay cậu đã vào được. Tôi cảm nhận được độ lạnh kia, rồi rất nhanh sau đó đã được tôi ủ ấm. Qua cơn bài xích, ngón tay cũng đi sâu hết vào trong. Tôi và cậu đều nhẹ nhõm thở ra.

Sau đó là hai ngón, ba ngón. Khi ba ngón tay được lấy ra, chẳng đợi tôi lên tiếng, cậu đã nhanh chóng đưa bản thân mình vào.

Ngón tay và bản thân cậu mang hai thái cực khác nhau. Cậu vừa tiến vào, tôi đã thấy được như bị lửa nung nóng.

Tôi cố lấy hết sức mà ôm rịt lấy cổ cậu. Cậu thì hôn tôi, rồi lại hôn tôi. Tôi gọi Lục Bách Đông. Bách Đông.

Tôi nhắm mắt lại.

Bách Đông! Bách Đông!

Quãng thời gian cậu bỏ đi, tôi đều thấy rất hoang mang. Thật ra thế nào là thích một người? Tâm tư muốn níu giữ người kia lại, là vì dục vọng ích kỷ hay niềm yêu thích?

Cho dù là hiện tại, tôi cũng không thể nói được đáp án chính xác.

Nhưng khi tôi trông thấy cậu, tôi liền hiểu, thế nào là yêu một người.

Muốn luôn được nhìn thấy cậu. Cam tâm tình nguyện làm mọi thứ cho cậu. Hy vọng là mãi mãi trong cậu.

*

Đại khái chắc là hai đứa bọn tôi rơi vào thời kì đầu của việc yêu cuồng nhiệt rồi.

Sáng nào cũng phải hôn hít gọi nhau dậy, rồi sau đó lại không cam lòng là chỉ có hôn thôi, còn làm loạn một trận lúc sau mới bật dậy đi làm.

Đến tiệm, luôn thừa lúc A Dịch không chú ý tới mà lén hôn nhau. Cứ thấy một ngày hai bốn giờ hôn nhau cũng không đủ.

Chỉ cần cậu vừa rời khỏi tầm mắt tôi chút xíu thôi lại thấy nhung nhớ. Không đành lòng thấy cậu cô đơn buồn tủi. Dầu có bị A Dịch mắng, khi yêu ai cũng liều xiêu dần dần, thì cũng mặc kệ. Như thể chỉ cần có cậu ở trước mặt thì đời này kiếp này đã không còn cầu mong gì nữa.

Đây là lần đầu tiên tôi toàn tâm toàn ý yêu một người. Trao tất cả bản thân cho đối phương. Rồi lại vì sự dịu dàng của đối phương mà hạnh phúc ngất ngây.

*

“Sao anh không ngủ?” Cậu ta giật mình dậy, đưa tay dụi mắt. Tôi liền điều chỉnh đèn tối xuống một chút.

“Còn sáng lắm không?” Tôi hỏi, cậu lắc đầu rồi dựa tới gần, nhìn bản vẽ của tôi.

Lúc này khi vừa làm xong, tôi cố tình giả bộ ngủ, định là thức suốt đêm để hoàn thành mẫu thiết kế, nhưng không ngờ bữa nay cậu lại ngủ tỉnh đến vậy.

“Thật đẹp.” Cậu nói.

“A Dịch đã giúp anh đăng kí rồi nên anh phải hoàn thành bản vẽ để nộp gấp.” Tôi giải thích.

“Là vẽ quần áo ư?”

“Đúng vậy, phải vẽ ba mẫu trang phục khác nhau.”

“Là cho em mặc hả?” Giọng điệu rất tự tin, làm tôi phải bật cười.

“Đương nhiên là để em mặc.”

Ba mẫu thiết kế này đều lấy ý tưởng từ Lục Bách Đông. Tôi quan sát dáng người, ngũ quan, khí chất cậu, cố gắng đưa được hết vào trong phong cách thiết kế lần này.

Sau khi hoàn thành bản vẽ, tôi có đưa cho A Dịch xem. Gã cau mày hỏi, như vậy liệu có phá cách quá không? Tôi không cãi chính, chỉ cười.

Tôi chỉ làm mỗi việc là vẽ thôi, những thứ còn lại đều do A Dịch thay tôi làm. Tất cả thành bại sau này đều trông cậy hết vào ba bản mẫu kia.

*

Có một ngày Neil đến tìm tôi. Vì tránh đi ánh mắt giết người của A Dịch mà chúng tôi hẹn gặp ở quán cafe gần đó.

“Ngày đó...thực xin lỗi.” Anh ta nói, tôi chỉ lắc đầu.

“Chuyện đó không liên quan tới anh.” Nhưng lần sau cho tôi bắt gặp cái tên đó thì đừng trách sao tôi lại đập hấn một trận má nhìn không ra. Tôi chửi thầm trong bụng.

Neil trầm mặc khuấy cà phê. Tôi đại khái biết được anh ta định nói gì nên im lặng chờ.

“...Bạn trai cậu bị sao vậy?” Thật không ngờ anh ta lại hỏi chuyện này.

“Trước đây cậu ấy bị tai nạn xe nên não bị tổn thương.” Tôi đáp.

Anh ta hiểu ý gật đầu, “Tôi có biết một bác sĩ chuyên khoa não rất có tiếng, có thể giúp được cậu ấy.”

“Không sao. Không cần phiền phức thế.” Tôi từ chối, nhưng anh ta vẫn cố chấp nhìn tôi.

“Coi như là tôi chuộc lỗi lần trước, được không?”

Nghe anh ta nói vậy tôi lại không muốn dứt khoát cự tuyệt. Có lẽ vì sai lầm trước đây gây ra cho anh ta nên bây giờ cứ thấy anh ta lại mềm lòng nên không cách nào chối bỏ ý tốt đó.

“Cám ơn.” Cuối cùng tôi chỉ có thể nói vậy.

8. Chương 8

Ước chừng hai, ba tuần sau,

tôi nhận được thông báo từ phía nhà tổ chức cuộc thi.

Nếu nói không khắt khe nhất định là gạt người. Tôi xé bì thư, híp mắt lo lắng đọc nội dung bên trong, sau khi thấy dòng, “Đậu vào bán kết” mới an tâm mở to mắt ra.

Nghe tin này xong, A Dịch tuy làm bộ khinh thường, bảo tôi là thằng có vận cứt chó, nhưng vẫn khí khái cho tôi nghỉ phép hai tuần liền. Tôi dùng thời gian này mà điên cuồng đẩy nhanh tốc độ. Nhà cửa tuy không lớn nhưng đâu đâu cũng vất vưởng đầy vãi vóc lẫn vật liệu may mặc. Nhiều lần tôi suýt chôn sống Lục Bách Đông trong mớ vãi đó.

Chủ đề của vòng bán kết là “Tôi”. Người dự thi buộc phải kết hợp nghệ thuật lẫn thương mại trong tác phẩm của mình. Ba bài thi xuất sắc nhất sẽ trở thành mẫu thiết kế chủ chốt cho mùa đông năm nay. A Dịch nói tác phẩm của tôi mang đậm chất nghệ thuật, nhưng nếu muốn mang đi bán thì hơi khó. Bình luận này hại tôi thương tâm không thôi.

Khi vẽ mẫu thiết kế, tôi đã quên không tham khảo xu hướng đang lưu hành năm nay. Cảm hứng duy nhất của tôi chỉ là Lục Bách Đông. Tôi hầu như lấy hết tất cả các loại vãi vóc ra ướm lên người cậu, để xem loại vãi nào có thể biểu lộ rõ khí chất của cậu nhất. Nhưng càng làm càng khiến tôi nhận ra, dầu cậu có trần truồng, trùm mỗi tấm vãi, cũng đủ khiến người khác mê mẩn rồi.

“Bực mình hả?” Lúc tôi đành điều chỉnh lại số vãi, cậu lại đưa tay ra vuốt mặt tôi. Tôi không để ý tới thì cậu liền mạnh tay, nâng cằm tôi lên.

“Sao anh phải bực mình?” Tôi hỏi ngược lại.

Cậu hết cách, đành phải kéo tôi ngồi vào giữa hai chân cậu để ôm.

“Sao thế?” Cậu hôn lên trán tôi, trấn an. Cậu biết hể mỗi lần cậu làm thế tôi lại đầu hàng.

“...Anh không làm được.” Vì vậy tôi cũng nói thật.

Cậu biết tôi đang nói đến điều gì, liền bảo, “Chỉ cần là Thiên Thu làm, thì có là vãi bố quần quanh người em cũng mặc.”

Chiêu nịnh nọt này của hắn thật hiệu quả mà. Tôi nhin không được lại bật cười, “Này, hôn anh đi.”

“Được ạ.” Cậu ngoan ngoãn làm ngay.

“Đây nữa này.”

“Được ạ.”

“Còn chỗ này, chỗ này, chỗ này nữa....”

Cậu ta xoay người, ôm tôi ngã vào trong đống vãi, để chúng phủ hết lên người chúng tôi.

*

A Định và Tiểu Lục, chính là tên tạo mẫu tóc lần trước, luôn thuộc hàng độc mồm độc miệng. Từ lúc học đại học tới giờ, tôi đã chứng kiến không biết bao lần hai tên đó dùng lời nói đả thương người khác rồi. Tôi cũng thường bị họ làm lao đao mấy bận. Cũng giống như lúc này, khi tôi mang tác phẩm vừa sáng tạo ra khoe thì liền nhận được ngay ánh mắt coi thường của họ.

“Sao cái quần lại màu vàng chóa thế này! Cậu coi người mẫu của cậu là ma cô hả?”

“Còn cái màu hồng cánh sen này cậu mua ở đâu mà tươi thế? Có thể may cho tôi cái quần lót chữ T không?”

Tôi vô cùng có kinh nghiệm mà ra vẻ mắt diếc tai ngơ, lời hết tất cả áo quần, rồi cả tôi lẫn Lục Bách Đông vào trong phòng thử đồ. Cho đến khi cậu bước ra khỏi phòng thì tôi chẳng còn nghe hai tên nhiều chuyện kia hó hé chi nữa.

Tôi nhin không được nhếch miệng cười.

Tôi biết vì sao hai bà tám đó không bình luận bình loạn gì. Ngày đó, khi Lục Bách Đông lần đầu mặc ba bộ trang phục này đến trước mặt tôi, cảm giác của tôi phỏng chừng cũng chẳng khác họ là bao.

“Tuy rằng em không biết anh muốn biểu đạt điều gì, nhưng nhìn rất rung động.” Tiểu Lục nói.

A Định vỗ vỗ bả vai tôi, “Cậu thật sự đã tìm đúng ‘chàng thơ’ của mình rồi!”

Tôi cười không nói. Không phải tôi tìm thấy cậu ấy, mà đó giờ tôi chỉ có mỗi mình cậu ấy.

Tôi vì một lời hứa hẹn tưởng như đùa với cậu, mà bỏ bốn năm ra đi học thiết kế thời trang. Mỗi một mẫu thiết kế của tôi đều vì cậu mà thành. Dù rằng tới tận bây giờ cậu đều không biết. Dù rằng tôi chưa bao giờ nghĩ rằng hứa hẹn ngày trước sẽ có ngày thành hiện thực.

Chắc là vì từng chờ mong từng thất vọng, nên lúc này, khi nhìn cậu, ngẫu nhiên lại thấy như thể mình đang mơ. Cảm giác đó giống như rằng, tôi đã xoay chuyển vận mệnh của cậu vậy.

Nhưng chẳng rõ, tôi có thể giữ được cậu bao lâu.

Phỏng chừng ngay khi kết thúc ba tiếng đếm ngược.

*

Neil nhiều lần liên lạc với tôi qua điện thoại, bảo rằng, bác sĩ khoa não kia hiện đang ở Nhật, muốn được nhìn hình chụp CT não của Lục Bách Đông để xem tình hình thế nào. Vì vậy mà tôi liền đưa cậu đến bệnh viện. Sau đó lại vì không đúng hẹn đến khám mà bị bác sĩ giáo huấn một phen.

Lục Bách Đông không thích bệnh viện, tôi cũng vậy. Nhưng bởi vì sắp xếp việc khám trị mà tôi và cậu phải ở lại bệnh viện một đêm, chờ 8 giờ sáng mai đi chụp CT.

Tối đó tôi không ngủ được. Tôi nhớ lại rất rất nhiều chuyện quá khứ, nghĩ tới rất rất nhiều chuyện tương lai. Kết quả là nghĩ càng nhiều càng không ngủ được.

Thiết nghĩ, hẳn mình nên nhìn thẳng vào sự thật, một ngày nào đó, Lục Bách Đông sẽ khôi phục trí nhớ. Điều đó khiến tôi sợ hãi. Đến đau đớn.

Tôi không tiếp tục hỏi cậu có nhớ ra chuyện gì không. Cậu cũng không kể. Nhiều lúc tôi phải cảm kích sự tình ý đó của cậu. Đồng thời cũng cảm thấy hoang mang. Lo sẽ bị mất đi. Lo sẽ bị nhìn thấu.

“Thiên Thu?” Giọng nói cậu có chút mơ hồ.

Tôi dúm đầu sát vào vai cậu. Cậu nằm nhích ra ngoài một chút, nhằm chừa cho tôi chỗ để nằm thoải mái, đồng thời cũng thuận tiện ôm lấy tôi.

Cho dù có là như thế, tôi cũng mất ngủ cả đêm.

Rõ ràng là ôm ấp từng khiến người ta an tâm đến thế.

*

Cuộc thi lần này không giống với những lần tổ chức trước đó.

Chỉ mới là vòng bán kết thôi mà người mẫu đã phải lên sàn đi catwalk rồi. Từ năm mươi nhóm chọn ra ba mươi nhóm đi tiếp. Đơn vị tài trợ rất chuyên nghiệp, cung cấp người mẫu lành nghề cho người dự thi lựa chọn. Người tham dự đương nhiên cũng có người mẫu riêng. Vũ khí bí mật của tôi chính là Lục Bách Đông.

Một đêm trước ngày thi, tôi lại ngủ không được. Sáng hôm báo danh, sắc mặt tôi cũng không mấy tốt. Dù Lục Bách Đông hết ôm rồi hôn cũng chẳng giúp tôi khá khẩm hơn.

Ngược với vẻ khó chịu của tôi là sự hưng phấn quá mức của A Dịch và Tiểu Lục. Giống như dùng một cái, biến thành tay săn ảnh, rình mò chụp cho bằng được người mẫu của đối phương.

Đợi cho đến khi thấy toàn cảnh sân khấu, tôi mới biết tại sao nhà tài trợ lại chịu chi tiền dựng sàn catwalk khi mới chỉ ở vòng bán kết như thế. Phần đông người tham dự đều là những người nổi tiếng hà rầm có mặt trên báo thường trực. Người mẫu mà họ dẫn đến toàn là siêu sao.

Nếu tôi là chủ tài trợ chính, cũng sẽ không buông bỏ lần tuyên truyền rất hời này. Chắc vì họ lo đám nhà giàu ưa khoe của này không đậu nổi vào vòng chung kết nên quyết định làm tung bừng trận bán kết lên.

“Nhìn tới nhìn lui thì chỉ mỗi Đông Đông nhà ta đẹp trai nhất.” Đảo mắt một hồi, Tiểu Lục và A Dịch đắc ý rung đùi đấm bốp cho Lục Bách Đông.

Hai người họ đáng yêu chính là điểm ấy. Coi người yêu của bạn mình như người thân. Mà khi đã là người thân rồi thì dù có chột mắt thọt chân cũng sẽ đẹp hơn cả đại minh tinh.

Sau khi báo danh kết thúc, buổi sáng là phần thi của nhóm nữ, tạm thời không có chuyện của chúng tôi. Bọn tôi đến phòng nghỉ, bên trong rất ồn, toàn là dân thượng lưu hay nhà giàu mới nổi đang ầm ĩ tranh luận về cuộc thi. Thế là cuối cùng cả bọn kéo về xe của A Dịch.

Bữa nay, A Dịch đi xe chở hàng đến, bên trong gian xe rất rộng. Tôi nằm gối đầu trên đùi Lục Bách Đông. Cậu lấy tay úp lên trên mắt tôi, sợ trời nắng gắt tôi không ngủ được.

Vốn dĩ tôi cũng đang mệt, lại thêm chuyện Tiểu Lục xách một quyển Bí quyết đi sàn catwalk lăm nhăm cho Lục Bách Đông nghe, càng khiến tôi mụ mị hơn nữa. Tôi vừa lơ mơ nghe vừa nhắm mắt nghỉ, nghĩ rằng bây giờ có dạy cậu mấy thứ này cũng không kịp nữa rồi, sau đó thì thiếp đi lúc nào không hay.

Lúc tỉnh lại đã là giữa trưa. Trên xe chỉ còn mỗi tôi và Lục Bách Đông. Cậu rót nước cho tôi uống, còn nói hai bà tám kia đã đi mua cơm rồi. Tôi nhìn đồng hồ, ăn trưa xong thì chắc sẽ đi diễn tập.

“Em có hồi hộp không?” Tôi hỏi, cậu thì cúi đầu nghĩ ngợi.

“Chỗ này đập nhanh lắm này! Em chỉ muốn lên trên cái sàn gì gì đó ngay thôi!”

Cậu kéo tay tôi đặt lên ngực trái cậu. Nơi đó đang đập rất mạnh. Đôi con mắt cậu nhấp nháy sáng. Càng nhìn tôi lại càng thấy cậu xa lạ.

“Lục Bách Đông,” Em không được quên anh đâu đó!

Nữa câu sau tôi không nói ra miệng, mà chỉ cúi đầu siết lấy vai, hôn lên môi cậu.

Phần thi buổi chiều do một cựu người mẫu nổi tiếng mở màn. Âm thanh sân khấu rất tốt, rất sống động. Mỗi nhịp điệu như đánh sâu vào tim mỗi người vậy.

Tôi trở vào trong hậu trường. Tiểu Lục đang làm tóc cho Lục Bách Đông, A Dịch thì đứng cạnh không ngừng cổ động.

Thời gian cho mỗi phần thi rất nhanh. Mỗi người chỉ có 30 giây. Trong khi đó, từ sau hậu đài bước đến trước sân khấu, có đúng 15 giây mà biểu diễn. Hơn nữa lần này lượng người dự thi quá đông, lên đến những 50 tổ. Giữa một mảnh hồng tía rực rỡ này, nếu phần thi không đủ đặc sắc thì chỉ tổ biến thành nền cho người khác.

Tôi rút được lượt thứ 30, vừa hay là ở giữa màn. Tôi không cần mình phải nổi bật mà tranh đi trước như những gã thiết kế háo danh kia. Tôi tin và Lục Bách Đông, và cậu ấy cũng tin tôi.

“Thí sinh số 20 đến 30 nhanh chuẩn bị lên sân khấu.” Nhân viên công tác lớn tiếng nhắc nhở.

Tôi nhìn Lục Bách Đông, nhìn từ đầu tới chân cậu một lượt, xác nhận lần cuối cùng.

Cậu vẫn rất trầm tĩnh, đã không còn vẻ xúc động như hồi ở trên xe. Tay tôi lướt qua khoeo mắt cậu, ngập ngừng nấn ná ở đấy 2 giây.

“Đi thôi. Anh sẽ luôn dõi theo em.”

Tôi vỗ thắt lưng cậu. Cậu quay đầu, không nói gì, chỉ mỉm cười đáp lại.

Hai người mẫu lên sân trước Lục Bách Đông là hai người mẫu đang nổi hiện nay. Khi họ vừa bước lên sân khấu đã khiến các cô các bà bên dưới hú hét điên cuồng. Dù tôi có trấn tĩnh thế nào thì nhìn cảnh này cũng thấy lòng dao động.

Tiểu Lục đi tới nắm siết tay tôi, bàn tay rất lạnh, nhất thời tôi phân không rõ là của tôi hay của gã.

“Tới lượt của cục cưng nhà chúng ta rồi.” A Địch hồi hộp nói.

Tôi quên cả thở.

Cậu bước lên trên sân diễn. Ngay khi bàn chân trần kia vừa đặt lên thảm, cả thể giới tan biến trước mặt tôi, chỉ còn lại tôi và cậu.

Phần thân trên cậu để trần, khăn voan màu trắng điểm những vệt màu đủ sắc được cột hờ trên cổ, đuôi khăn kéo dài đến tận eo, bay phấp phới theo mỗi bước cậu đi. Gương mặt cậu được bôi đầy vằn màu, tựa như đứa trẻ vừa hoàn thành xong bức vẽ của mình, háo hức và mong chờ.

Chiếc quần màu vàng chanh cậu mặc trên người có thể được xem là màu sắc ấn tượng nhất suốt từ buổi diễn tới giờ. Cậu lại khoác lên người vẻ mặt tự tại thản nhiên. Trong đôi con ngươi trong suốt đen thẫm đó ánh lên ý cười nồng ấm, nhìn xuống mọi người bên dưới. Sau cùng cậu mới nhìn thẳng vào máy quay phim phía chính diện. Tất cả ánh đèn flash đều tập trung rọi hết lên cậu.

Toàn bộ nhà thi đấu vì cậu mà trầm lặng xuống, cho đến khi cậu xoay người trở vào cánh gà thì bên ngoài bấy giờ mới vỡ òa tiếng tung hô và vỗ tay.

Còn tôi, cho đến khi nhìn bóng lưng cậu khuất sau màn phong thì mới thở được. Mười lăm giây kia tôi dường như quên cả việc phải hít thở. A Địch và Tiểu Lục phấn khích đến mức ôm chầm lấy tôi. Lúc này mới hay cả người tôi đã run rẩy không ngừng.

Tôi trở lại hậu trường. Cậu đã đứng đấy chờ tôi, vừa thấy tôi liền nhoẻn miệng ngây ngô cười. Tôi để ý thấy phần từ mang tai kéo đến cổ cậu đã đỏ ửng lên, mắt thì sáng rực. Như vậy xem ra, cậu cũng không bình tĩnh như đã biểu hiện.

“CẬU RẤT LÀ ĐẸP TRAI~~~~~” Tiểu Lục vừa thét vừa đám thùm thụp lên vai cậu, trong khi cậu vừa né vừa thay quần áo.

Ba đứa bọn tôi vây lấy Lục Bách Đông, giúp cậu lau đi những vệt màu dính trên mặt, rồi kiểm tra lại linh kiện lẫn trang phục. Thừa lúc cậu còn đang chuẩn bị trang điểm thì tôi ôm lấy cậu một cái.

Âm nhạc cho lần diễn thứ hai này là một bản ballad.

Hai tên người mẫu biểu diễn trước Lục Bách Đông vẫn là tâm điểm của mọi sự chú ý. Nhưng tôi không quan tâm.

Cậu bước lên trên sân, tư thái đầy khiêu khích. Một nửa gương mặt cậu được giấu sau chiếc áo khoác đen trắng không khâu, hai tay đút trong túi quần. Lần này chiếc quần có màu hồng phấn kết hợp với áo thun màu chàm phá cách. Đôi mắt sáng lấp lánh chứa đầy ý phản nghịch của tuổi thành niên thấp thoáng sau cổ áo khoác. Tôi chưa bao giờ biết, hóa ra cậu có thể mặc trang phục tôi thiết kế thành có khí chất đến như vậy. Cậu còn hoàn mỹ hơn cả trong tưởng tượng của tôi.

Cậu đi đến phần sân chính diện, lướt tầm mắt qua tất cả mọi người rồi ngập ngừng đôi chút trước màn ảnh.

Sau đó lại một lần nữa xoay người, bỏ mọi người lại phía sau.

Vẫn là diễn xuất xuất thần giống lần đầu, nhưng lần này lòng tôi lại thư thả hơn.

Vòng cuối cùng, tôi chọn tây trang. Tạo hình có hơi phức tạp. Tiểu Lục chê tôi và A Định vướng tay, nên đuổi thẳng cổ hai đứa ra ngoài.

Lục Bách Đông tuy không nói gì, nhưng lại nhìn tôi đầy trông mong. Tôi biết cậu đang đợi nghe lời nhận xét của tôi. Hẳn là tôi phải không tiếc lời ngợi khen mới đúng, nhưng chần chờ mãi cũng không thốt nên lời.

Vòng thi cuối cùng, tôi vỗ vỗ vai cậu. Cậu bất ngờ kéo lấy tay tôi, đưa lên môi mà hôn.

“Hãy nhìn em.” Cậu nói.

Âm nhạc chuyển thành một bản jazz cổ điển nhưng quyến rũ. Bàn tay vừa được cậu hôn rõ ràng nóng bỏng như thế, nhưng nháy mắt sau đã bị gió bạt đi chẳng lưu lại được gì.

Bộ trang phục thứ ba được giới thiệu, biểu tình của người xem cũng rõ ràng hơn.

Từ áo sơ mi, áo khoác, quần âu rồi đến cravat, đều được tôi làm bằng tơ tằm và lụa mỏng. Lần đặt cược này rất lớn. Nếu cắt may không khéo sẽ biến tác phẩm thành đồ dành cho nữ.

Nhưng tôi đã cược đúng chỗ. Vì người mẫu của tôi là Lục Bách Đông.

Bờ vai cậu rất rộng, lưng lại thẳng tắp, nên dễ dàng thể hiện được hết mặt tinh tế của bộ tây trang này. Tiểu Lục vuốt hết tóc cậu ra phía sau, để ngũ quan được bày biện rõ ràng, tôn lên được khí chất nho nhã nghiêm cẩn. Phần áo trong lẫn áo ngoài và quần dài đều bó sát hết người, ôm lấy mọi đường cong cơ thể, biến cậu trở thành tâm điểm của mọi hấp dẫn.

Như vậy nên gọi là quan hệ cộng sinh nhỉ?

Tác phẩm của tôi sẽ không xuất sắc được như thế nếu không có cậu. Và cậu nếu không nhờ tác phẩm của tôi cũng sẽ chẳng chói lóa đến thế.

Tôi hẳn là nên hạnh phúc khi ước nguyện năm nào nay đã hoàn thành, nhưng chẳng hiểu sao lại thấy lòng trập trùng nổi sóng.

Lục Bách Đông chậm rãi nhịp bước trên sàn. Mỗi một bước chân mang đầy tính chuyên nghiệp. Tôi bắt đầu thấy sợ hãi.

Có thật là cậu bị mất trí nhớ không? Có thật là chuyện gì cậu cũng đã quên? Có thật là cậu sẽ luôn ở bên cạnh tôi?

Người đang bước trên sân khấu lộng lẫy đó đương nhiên chẳng thể cho tôi đáp án.

Tôi nhìn cậu, một lần lại một lần xoay lưng lại với tôi. Từ từ rời xa tôi.

Mỗi lần đều là như thế. Bước đi nhanh như vậy. Chỉ chừa cho tôi mỗi cái bóng lưng.

Nhưng bây giờ, lúc này, tôi lại không cam lòng.

Tôi chạy băng băng giữa hậu trường, đẩy hết những người đứng chắn trước mặt ra. Ngay sau đó, cậu đã đứng trước mặt tôi.

“...Có chuyện gì vậy?” Cậu nhíu mày nhìn tôi.

Tôi không đáp, lê từng bước nặng nề tới, ôm ghì lấy cậu. Cậu cũng choàng tay ôm lại.

“Anh có thích phân biểu diễn của em khi nãy không?”

Giọng điệu cậu nghe ra là đang muốn được khen ngợi đây. Tôi cố dẫn lòng, bình tĩnh nói, “Tuyệt lắm!”

Cậu không để ý thấy vẻ khác thường trong tôi, chỉ nhoẻn miệng cười.

“Tiểu Lục nói, nếu muốn biểu diễn thật tốt thì phải nghĩ đến điều làm mình hạnh phúc. Vì vậy mà lúc nãy em luôn nghĩ tới anh.” Cậu thăm thềm.

Vì vậy tôi không oán than gì nữa. Chỉ ra sức ghì lấy cậu.

Có rất nhiều lúc, cậu cảm nhận được nỗi bất an trong tôi, sau đó dùng một câu đơn giản để cứu vớt tôi.

*

Sau hai ngày tôi nhận được thông báo đậu vào chung kết thì nhận được điện thoại của Neil.

“Bác sĩ nói đã xem qua phim chụp của cậu ấy, tình huống phỏng chừng không nặng. Bởi vì máu bầm tích tụ, đè lên dây thần kinh nên mới dẫn đến chuyện mất trí nhớ. Bác sĩ đề nghị cậu hãy đưa cậu ấy đến Nhật để kiểm tra lần nữa, rồi mới quyết định xem có phẫu thuật hay không.”

“Bác sĩ có nói khi nào thì đưa cậu ấy qua đó không?” Tôi hỏi.

“Càng nhanh càng tốt.” Anh ta nói, “Trong bốn tháng này sức hồi phục của cậu ấy rất tốt, muốn trách chuyện để lại di chứng thì phải mau chóng làm phẫu thuật. Nếu đại não bị tổn thương quá nửa năm sẽ gây ra biến chứng, khi đó có làm phẫu thuật, phần trăm thành công cũng không mấy lớn.”

Tôi trầm ngâm không đáp.

Bên trong phòng khác vọng ra tiếng cười đùa của A Dịch, Tiểu Lục và Lục Bách Đông. Rõ là vài phút trước tôi còn tham dự vào cuộc vui đó, vậy mà hiện tại lại thấy bản thân xa cách đến thế.

“...Bác sĩ nói, bốn tháng này cậu ấy hồi phục rất tốt nghĩ là sao?” Cuối cùng tôi lại hỏi.

*

Sau đó tôi đặt hai vé máy bay đi Tokyo, một cho mẹ tôi, một cho Lục Bách Đông.

Bởi vì thời gian Lục Bách Đông phải nhập viện trùng vào dịp chung kết, nên tôi không thể đến Nhật để chăm sóc cậu, đành phải phiền tới mẹ, cũng dễ bề liên lạc với cha của cậu hơn.

Có lẽ vì sắp tới ngày chia biệt nên thời gian tôi và Lục Bách Đông quẩn lấy nhau càng nhiều. A Dịch chắc lưỡng lự bảo tôi đổi tính đổi nết, trở nên ngoan ngoãn phục tùng Lục Bách Đông. Còn tôi thì chỉ cười cho qua chuyện.

Chẳng rõ từ lúc nào tôi lại bị mất ngủ.

Mỗi tối, khi cậu đã ngủ, tôi liền trợn mắt tới sáng.

Gương mặt đẹp đẽ của cậu kề cận tôi trong gang tấc, chỉ cần mở mắt ra là có thể thấy.

Vì vậy mà tôi không nỡ nhắm mắt lại.

Sáng sáng, khi mặt trời vừa lên, tôi quan sát gương mặt cậu dưới mọi góc độ nắng chiếu vào.

Những khi cậu cau mi nhíu mày, tôi liền biết cậu sắp tỉnh dậy, nên nhắm mắt giả bộ ngủ. Sau đó vài phút, tôi thấy môi mình lạnh lạnh. Tôi sẽ vỡ như bị cậu hôn tỉnh giấc. Tiếp theo đấy, hai người sẽ ôm nhau nằm trên giường.

Mai kia nhớ lại những chuyện đã xảy ra lúc này chắc sẽ thấy hạnh phúc lắm. Tôi đếm ngược từng ngày. Mỗi một lần xé đi một tờ lịch, lại thấy như đang tự tay xé bỏ hạnh phúc của chính mình.

Rốt cục thì cái ngày được tôi gạch đỏ bôi đậm cũng tới. Chuyến bay của Lục Bách Đông là ngày mai.

Tối đó, tôi vẫn không ngủ được. Nhẹ nhàng vượt lên từng hàng mi cậu. Và như tôi mong muốn, cậu tỉnh lại ngay khi đầu ngón tay tôi vừa chạm vào. Mắt rất sáng, hiển nhiên cậu cũng không ngủ.

“Đến Nhật rồi...em còn trở về hay không?” Tôi hỏi.

Cậu hôn lên ngón tay tôi, dịu dàng đáp, “Đương nhiên là em sẽ về.”

“Cho dù ở Nhật em là một siêu mẫu nổi tiếng thay người yêu như thay áo?” Tôi nhếch mép cười, “Em đã sớm nhớ ra rồi, phải không?”

Cậu vẫn nhìn đắm đắm vào tôi. Tôi không hiểu đôi mắt đen đó nói gì.

“Nếu anh không muốn em đi Nhật thì em sẽ không đi.” Cậu lại nói lời hứa hẹn, và lại khiến tôi im lặng.

Tôi quay đầu nhìn lên trần nhà. Cậu chưa bao giờ hỏi, nhưng lại rất hiểu tôi nghĩ gì.

Căn phòng tĩnh lặng đến mức tiếng kim đồng hồ tích tắc dịch chuyển cũng trở nên đáng sợ. Tôi nhੌm dậy, xoay người xuống giường, lấy một cái hộp nhung màu đen trong ngăn tủ ra. Cậu cũng ngồi dậy. Bên trong hộp nghe đâu là chiếc nhẫn duy nhất trên thế gian này. Tôi run run luồn nó vào ngón trỏ của cậu.

“Nếu em muốn ở lại Nhật thì hãy gửi chiếc nhẫn này về Đài Loan cho anh.” Chỉ cần làm thế thì anh sẽ hiểu.

Cậu vẫn im lặng, không gật đầu cũng không hứa hẹn. Rồi sau đấy lại chậm rãi cúi đầu hôn tôi. Tôi nhắm mắt lại.

Tôi đương nhiên biết, nếu cậu thật sự muốn đi, thì một chiếc nhẫn nύ giữ được gì? Nhưng tôi vẫn cố chấp mê muội. Cũng giống như đứa trẻ mãi mê với que kem trong mùa hè, cứ nghĩ rằng, mỗi khi vị lạnh của kem còn vương trên môi thì mùa đông vĩnh viễn chẳng thể đến gần.

Chắc là, cậu đã biết, tôi vụng về dẹt ra một lời nói dối.

Lấy khởi điểm là mùa hè nóng bức kia, kéo dài đến mùa đông lạnh lẽo này.

Từ nay về sau, vì cậu, tôi mãi mãi ở lại trong mùa đông đó.

9. Chương 9

Lục Bách Đông, cậu biết không?

Có những vết thương không để lại sẹo, vì thế sẽ khiến người khác ảo tưởng rằng mình đã không còn đau nữa.

Cũng giống như bụi bẩn trong không khí vậy. Chui vào khí quản thông qua đường hô hấp, rồi từ từ phá hủy cơ thể, không để cho người ta phát hiện.

Mãi cho đến khi mở lòng ra lần nữa, để rồi trải qua bất an, ngờ vực, tuyệt vọng, đau khổ, tôi mới nhận ra một điều, mình sẽ không tin vào tình cảm thêm lần nào.

Lục Bách Đông, tôi nghĩ cả đời này cậu cũng sẽ không hay.

Cậu vĩnh viễn là vết thương chẳng thể lành trong lòng tôi.

*

Có một đoạn thời gian rất dài, sau khi Lục Bách Đông tốt nghiệp cấp 2, tôi không nói chuyện với cậu ta nữa.

Không phải tôi cố tình, mà bởi tôi chẳng thể làm gì khác hơn. Chỉ cần nhìn cậu, tôi lại nghĩ đến cảnh cậu nắm tay cô gái kia, rồi đến cả việc họ hôn nhau.

Tôi không cách nào khắc chế mình đừng đố kị, cũng giống như tôi không thể bắt mình ghét Lục Bách Đông cho được.

Nếu không có ý gì với tôi, sao lại phải cho tôi quá nhiều sự đặc biệt? Nếu không có ý gì với tôi, thì xin đừng ban phát thêm chút dịu dàng nào.

Tình cảm vốn nhiều sắc thái như vậy, thế mà ngoài đau khổ ra, tôi lại chẳng cảm thấy gì khác.

*

Lục Bách Đông vẫn có ý muốn sửa chữa lại những đứt gãy giữa chúng tôi.

Một ngày tan học về, vừa bật đèn bước vào phòng, liền thấy cậu ngồi trên giường tôi.

Chúng tôi nhìn nhau vài giây, tôi lại không nói gì, bỏ túi xách xuống, bước tới tủ đồ lấy quần áo đi tắm.

“Thiên Thu, ” Cậu đứng lên đi theo sau lưng tôi, “Thật ra anh bị làm sao vậy?”

Tôi vẫn không lên tiếng, ôm áo quần định xuống lầu, cậu liền giữ tôi lại.

“Nếu em làm sai chuyện gì thì anh cứ nói cho em biết, em sẽ sửa mà!” Ngữ khí của cậu chưa bao giờ lại bất an và khẩn hoảng đến thế, khiến tôi lại mềm lòng. Vốn dĩ cậu vẫn luôn rất bình tĩnh lạnh nhạt mà.

Sau một lúc cúi đầu im lặng, tôi mới rút tay mình ra khỏi tay cậu, rồi một hồi nói, “Cậu không làm sai gì hết, người sai là tôi.”

Mấy ngày kể đó, có làm cách gì thì tôi cũng không ngủ được.

Đôi mắt ngập ngụa tổn thương của Lục Bách Đông bám riết lấy tôi. Những khi nhắm mắt lại, tôi liền thấy sự ích kỷ của tôi, về vô tội của cậu. Chúng tôi cứ ngoan cố lao về phía trước, không ai chịu nhường ai.

Rốt cục, tôi không chịu đựng được cơn mệt rũ đó. Tôi bệnh. Nhức đầu lên cơn sốt, xin trường về sớm. Sau khi đi khám xong, tôi quay về nằm lì trên giường. Nhờ vào tác dụng an thần trong thuốc cảm mà tôi cũng ngủ được.

Lần mở mắt sau đó là bởi nghe thấy tiếng cười vọng tới từ phòng bên kia.

Là Lục Bách Đông cùng một cô gái.

Vì vậy tôi lại ngủ không được. Tôi trừng mắt nhìn trần nhà. Đến khi mắt đau rát cả lên.

Không biết qua bao lâu, tiếng nói của họ mới chuyển xuống phía dưới lầu. Tôi đứng lên. Bản thân cũng chẳng hiểu sao mình lại còn sức gượng dậy. Cuối cùng thì chán nản ngồi bệt ở một góc cầu thang.

Tiếp theo đó, cậu đi từ dưới nhà lên, miệng còn mang ý cười, vừa nhìn thấy tôi lại ngẩn ra, “Thiên Thu?”

Tôi nhin không được mà ra lệnh, “Tôi muốn cậu chia tay với nhỏ đó!”

Cậu ngạc nhiên trở mặt ra hỏi lại, “Tại sao?”

“Bối-vì-tôi-thích-cậu.” Tôi rành rọt nói gần từng chữ một.

Kết quả, chúng tôi hoàn toàn không nói chuyện với nhau luôn.

*

Ngay lúc mùa hè nóng bức chạm cửa, hai đứa bọn tôi luôn tìm cách ra khỏi nhà. Chúng tôi đề phòng lẫn nhau. Suốt cả mùa hè, ánh mắt chẳng giao nhau một lần.

Từ miệng mẹ thì hay tin cậu ta thi không tốt. Chẳng biết bởi vì bạn gái, hay tôi. Tôi cũng không muốn biết đáp án. Bây giờ thì đã không cần nữa rồi.

Mùa hè đó, tôi quen bạn trai thứ hai. Cậu chàng có bệnh ưa đổ mặt. Mỗi khi như thế lại sẽ nói thích tôi. Nơi nào đó tưởng chừng đã chết trong tôi lại phục sinh.

Mùa hè đó, chàng trai kia là phao cứu sinh của tôi.

*

Có một ngày, trời bất chợt đổ mưa, tôi và bạn trai nắm tay chạy về nhà tôi. Trong nhà không ai, mẹ đã đi ra ngoài, và Lục Bách Đông đương nhiên cũng không có nhà.

Bọn tôi vừa cười đùa vừa vào phòng tôi. Sàn nhà dính đầy nước rơi vãi. Chúng tôi cũng chẳng để tâm, cứ ép chặt lấy nhau rồi cùng ngã xuống giường.

Cậu ta nhìn tôi cười. Vì bị tôi dòm dăm dăm mà mặt mày đỏ bừng lên. Tôi rướn người hôn lên đôi môi đó.

Đợi đến khi bọn tôi tách ra thì tôi thấy Lục Bách Đông. Cậu ấy đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn hai kẻ chúng tôi.

Nháy mắt đó tôi bị ghim bất động. Đến khi cậu ấy xoay người đi, tôi mới giật mình nhảy dựng lên.

“Lục Bách Đông!”

Tôi réo gọi tên cậu. Cậu vẫn đi rất nhanh. Tôi sắp níu theo chẳng kịp, nên liền hốt hoảng giằng lấy cánh tay cậu.

Cậu quay đầu nhìn tôi, trong mắt không chút cảm xúc. Chúng tôi trầm mặc giằng co. Sau đó cậu mở miệng, giọng điệu lạnh lùng. Cậu nói, “Trình Thiên Thu, anh có lương tâm hay không?”

Khi ấy tôi nghĩ, thế là hết. Chúng tôi chẳng còn đường nào lui nữa.

*

Khoảng thời gian đó, tôi không tài nào quen với ai khác nữa. Chỉ cần phát sinh chút hành động thân mật nào với ai thôi, trong đầu lại vang lên câu nói kia, cùng ánh mắt rét căm nộ.

Nhưng tôi không cam lòng.

Dùng dằng sau đó, tôi nghe từ mẹ tin Lục Bách Đông chia tay. Thầm nghĩ, đây là một cơ may cho mình.

“Tối nay cậu có bận gì không?”

Tôi đứng tựa người vào cửa phòng cậu. Lúc cậu lướt qua tôi thì khẽ dừng một chút.

“...Không.” Cậu nói. Ngay cả liếc nhìn tôi một cái cũng không. Cứ vậy mà bước ra ngoài.

Chẳng lâu sau tôi nhận được tin nhắn.

Buổi tối 8 giờ, tôi đợi ở công viên.

Tối đó, tôi đợi từ 8 giờ đến 9 giờ, rồi từ 9 giờ tới 10 giờ. Rồi thì không coi đồng hồ nữa.

Tự biết là cậu sẽ không đến. Nhưng vẫn nhủ lòng hãy đợi hãy đợi đi. Vẫn còn cơ hội. Sao cậu lại không đến được cơ chứ?

Tôi ngồi trên hàng ghế đá ngoài công viên. Mùa đông vừa chớm sang, trời cũng vương chút lạnh, vừa hay có thể khiến tôi bình tĩnh.

Ngẫm lại những việc cậu làm cho tôi. Cẩn thận suy xét, lại thấy giữa chúng tôi kỳ thật chẳng phát sinh cái gì. Chỉ cần hai đứa chịu giảng hòa thì lại khôi phục được mối quan hệ trước kia. Hoặc ít nhất là vẫn có thể nói chuyện, nhìn mặt, khẽ khàng chạm vào sinh mệnh của nhau.

Nếu cậu không muốn tôi thích cậu, không muốn tôi quen bạn trai, thì tôi sẽ không làm nữa. Đó có là gì đâu chứ. Từ nhỏ tới lớn cậu đều nghe theo ý tôi. Bây giờ tới phiên tôi làm theo lời cậu. Thế là công bằng rồi.

Chỉ cần cậu đến, tôi nguyện ý vì cậu mà nhượng bộ.

Chỉ cần cậu đến.

Nhưng tới sau cùng, cậu vẫn không đến.

Cả người tôi run bần bật, ngay cả đầu ngón tay cũng phát run.

Lúc về tới nhà thì đèn đuốc tối om. Lúc lướt qua phòng cậu, tôi thấy đèn sáng hé ra từ dưới khe cửa. Đứng nhìn một hồi lâu lại quay về phòng.

...Thì ra là cậu ta ở nhà.

Tôi nằm trên giường, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ, thì ra là cậu ta ở nhà.

Lục Bách Đông, bây giờ trong lòng cậu, tôi là cái gì?

Chẳng thể ngăn được mình phát run, rồi thì vô thức bật cười.

Tôi xoay người xuống giường, đi tới trước cửa phòng cậu ta, nhẹ nhàng gõ, “Lục Bách Đông?”

Cậu ta không đáp, cửa khóa. Tôi dậm mạnh lên cửa, giọng đã run, “Lục Bách Đông!”

Cậu ta tắt đèn. Một mảng tối tăm.

Tôi chẳng thể nhịn được nữa. Liên tục dấm vào cửa. Trong đêm, tiếng vọng lại thật rợn rùng. Dưới lầu sáng đèn, mẹ quát, mày làm gì đó, tôi không đáp được nửa lời, vẫn dấm không ngừng lên cửa.

Nhưng mặc kệ tôi có làm gì thì cánh cửa kia vẫn không mở ra.

Tôi vẫn nhớ tới trước kia cậu ta đối tốt với tôi. Nhưng lại quên mất rằng, vốn dĩ đều đã qua.

*

Mùa đông của tôi đến rồi.

Mùa đông đó dài đến mức tưởng chừng chẳng kết thúc. Cha của Lục Bách Đông trở về từ Nhật. Tối nhà tôi nói chuyện với mẹ một buổi. Rồi Lục Bách Đông gói ghém hành lý.

Một đêm trước khi cậu ta đi, tôi đã về nhà rất sớm. Cả nhà ba người ngồi ăn cơm rồi coi tiết mục văn nghệ tổng hợp chán phèo. Chúng tôi vẫn không nói gì với nhau.

Tôi lên giường sớm, nhưng không tài nào ngủ được. Bên kia phòng, tiếng cậu ta dọn hành lý rõ ràng là vậy. Tôi nghe thấy cậu mở cửa rồi bước vào phòng tôi.

Cậu ta vào trong, tới bên giường. Trong khoảnh tối trầm mặc, chúng tôi đối diện nhìn nhau. Lâu sau cậu mới mở miệng, “Khi nào anh không còn thích tôi nữa thì hãy liên lạc với tôi.”

Tôi không hiểu lời này nghĩa là gì.

Khi cậu đã đi rồi, tôi liền vùi đầu xuống gối. Giấu nhem mọi tiếng nấc tiếng khóc vào trong. Nghe ra tưởng chừng sắp đứt hơi tắt thở tới nơi. Nhưng không ai cố ý quát, ỒN QUÁ!

Đó là mùa đông lạnh nhất tôi từng nếm trải. Song mọi người lại bảo mùa hè sắp tới rồi.

*

Mẹ gọi điện về nói Lục Bách Đông giải phẫu thành công.

Như vậy là tốt rồi. Tôi nói mình nghe, như vậy là tốt rồi.

Giải phẫu xong, kết thúc một tuần ở lại bệnh viện quan sát, rốt cục cậu ta cũng xuất viện. Tôi mượn xe của A Định ra sân bay đón, nhưng chỉ có mình mẹ quay về.

Nghe nói trong lúc nằm viện, có rất nhiều bạn bè đồng nghiệp, đều là trai xinh gái đẹp, tới thăm cậu ta. Mẹ bảo tất cả đều là người mẫu, có hình đầy các báo.

Sau đó cậu gọi điện về. Tôi tỉnh bơ nói, sao không tranh thủ nghỉ ngơi, cậu lại im lặng một lúc mới cười hỏi, “Kết quả cuộc thi thể nào rồi?”

“Rất đẹp.” Tôi nhún vai, “Anh cũng sớm đoán được là như vậy.”

Cậu trầm ngâm một lúc lại nói, “Thiên Thu, em thật sự rất thích thiết kế của anh.”

Tôi ừ một tiếng, giọng có chút khàn, nên không nói gì quá nhiều. Chúng tôi trầm ngâm một lúc, sau đó tôi nói, tiền điện thoại đắt lắm, nên cúp máy.

Kết thúc cuộc điện thoại, bỗng đứng lại thấy thật mệt mỏi.

Nghe nói, cậu sắp tổ chức họp báo, xác nhận tin tức trở lại sàn diễn. Cậu sắp quay về thế giới xa hoa đó. Ngồi một mình ở Đài Bắc nghe tin này thật quả rất xa xôi. Chưa bao giờ tôi tới Tokyo.

Chẳng biết cậu còn nhớ ước định giữa chúng tôi không? Tôi biết, cậu luôn bước đi nhanh như vậy. Chớp mắt đã chẳng thấy bóng dáng cậu đâu.

Chẳng biết là mình nên dừng lại, hay tiếp tục vô vọng đuổi theo một bóng lưng bỏ lại nữa.

*

Vòng chung kết hôm đó, bên tài trợ cung cấp người mẫu vô cùng chuyên nghiệp. Nhưng tác phẩm có khuyết điểm gì đều lộ rõ ra hết. Đó là chương ngại cuối cùng tôi chẳng thể vượt qua.

Kiểu mẫu thiết kế của tôi, lấy Lục Bách Đông làm trung tâm. Vì vậy có thể biểu hiện hết mọi ưu điểm trên người cậu. Tới phiên người khác mặc lại biến thành khuyết điểm. Cho nên cũng trở thành thất bại trí mạng của tôi. Chẳng phải ai cũng có được dáng người giống cậu ta cả.

Tôi không có cậu thì không được.

*

Tôi mời Neil đi ăn cơm. Tôi vẫn luôn cảm kích sự trợ giúp của anh ta. Nếu là tôi thì chẳng đời nào làm được tới bước này.

“Hiện giờ tình hình cậu ấy thế nào rồi?” Anh ta khách khí hỏi, tôi gật đầu.

“Cậu ta hồi phục rất tốt, khoảng chừng tháng sau sẽ đi làm lại.”

“...Nghe bảo cậu ấy chọn ở lại Tokyo?”

Lời này của Neil khiến tôi phải ngẩng đầu lên nhìn. Anh ta nhìn thẳng vào tôi.

“Thiên Thu, tôi chưa bao giờ là người giúp không cho ai cái gì. Cậu có biết tại sao tôi lại ra sức giúp cậu ta như vậy không?”

Anh ta duỗi tay, đặt tay mình lên bàn tay tôi, rồi vuốt nhẹ.

Tôi rũ mắt nhìn xuống tách cà phê đặc quán. Không phải tôi không động lòng, nhưng sau cùng vẫn rút tay lại, “Xin lỗi.”

Hồi lâu anh ta vẫn không nói gì. Tôi nghĩ thế nào anh ta cũng giận, nhưng anh ta lại chỉ nhẹ nhàng nói, “Cậu phải hứa để tôi là người đứng đầu trong danh sách dự bị của mình.”

*

Trời đã vào thu nhưng Lục Bách Đông vẫn không quay về.

Tối đó cậu ta gọi điện thoại cho tôi. Dùng giọng điệu hết sức mềm mỏng mà nói chuyện.

Tôi qua loa đáp, nào là chuyện A Định nhéo eo của khách, nào là bạn trai mới của Tiểu Lục nhìn hệt trai bao.

Về phần chuyện muốn hỏi nhất, tôi không hề dă động tới.

Tôi thấy, quan hệ giữa chúng tôi lúc này giống hệt trò chơi xếp gỗ vậy. Quan sát tình hình trước mắt, sau đó rút một mảnh gỗ không làm sụp đổ cục diện ra. Dưới căng thẳng trùng lặp này, tôi thuyết phục mình, cuộc sống sau này giữa hai người sẽ cứ thế mà trôi.

Nhưng trò chơi xếp gỗ nợ đã lung lay phần gốc rồi, một ngày nào đó sẽ đổ sụp.

Hết sợ hãi rồi lại đợi chờ sợ hãi. Nếu đã không thể chịu đựng được, cắt đứt đi là xong.

*

Rất cục Lục Bách Đông cũng gửi bưu phẩm từ Nhật về đây. Bưu phẩm vừa lớn vừa đẹp, thể nào cũng không giống hộp đựng nhẫn. Tôi cẩn thận bóc từng lớp vỏ ra.

Đó là một tập tranh. Tôi khó hiểu mở ra. Năng lực hội họa của Lục Bách Đông vẫn tệ như thế. Hai người xiêu vẹo dị dạng tay nắm tay, ở trên bờ biển, ở trong núi sâu, ở công viên, ở rạp chiếu phim, ở tháp Tokyo...

Chậm rãi, tôi đọc hiểu được cậu.

Mỗi một tờ tranh là cảnh tượng bình thường của hai người bọn tôi. Mỗi một tờ tranh là cuộc sống bình đạm hằng mong muốn.

Đã từng trải qua. Vẫn chưa đi qua. Và muốn bước qua.

Lục Bách Đông, tôi còn có thể tin vào cậu không?

“Anh nhận được rồi à!”, giọng cậu trong điện thoại nghe run run, “Đó giờ em vẫn không biết vẽ, có xấu lắm không?”

Tôi không nói, chỉ nghe cậu dịu dàng hỏi, “Thiên Thu, anh bị cảm hả?”

Âm thanh cậu rõ ràng sát ở bên tai, trong khi độ ẩm cơ thể lại xa xôi đến vậy.

Tôi nhớ ôm ấp của cậu. Tôi nhớ nụ hôn của cậu. Tôi nhớ ánh mắt nồng ấm của cậu, chỉ chớp nháy nhìn tôi, chỉ mỉm cười với tôi...

“...Lục Bách Đông, khi nào thì cậu trở về?”

*

Vào ngày Lục Bách Đông trở về Đài Loan, tôi xin nghỉ làm một bữa.

Tôi loay hoay một hồi, hết lau sàn tới lau tường, TV tủ lạnh máy giặt gì cũng lau sáng bóng. Làm xong thì thấy đồng hồ mới điểm 3 giờ chiều. Lần đầu mới thấy thời gian qua chậm như vậy.

Lòng cứ chộn rộn không yên chịu đựng tới những 7 giờ tối. Tính toán thì hẳn giờ này cậu ta phải tới Đài Bắc rồi mới đúng. Vậy mà lại chẳng gọi điện báo tin. Hay là có chuyện gì ngoài ý muốn rồi?

Tim lại nảy liên hồi, không còn tâm trí để làm gì ngoại trừ ngồi nhìn điện thoại chằm chằm.

Mãi cho đến 8 giờ hơn, đi động bỗng reng, tôi vội vàng mở máy.

Là một tin nhắn, đến từ Lục Bách Đông.

Em chờ anh ở công viên.

Tôi lao ra khỏi nhà. Tựa như quay trở lại thuở mười bảy bông bột ngày nào.

Công viên ngay tại trước mắt. Tôi đứng khựng lại. Cậu đang ngồi trên chiếc ghế dài, nhìn thấy tôi.

Khi tôi chậm chạp đi tới, cậu liền ngẩng đầu. Chẳng nói một câu, chỉ nhìn tôi cười. Nụ cười hồn hậu ngọt xít làm mắt tôi phát đau.

“Cười cái gì mà cười?” Tôi hừ một tiếng.

Cậu lại nói, “Vì em tưởng anh sẽ không tới đây.”

Tôi chẳng đáp được, như mắc nghẹn thứ gì ở cổ họng, phải qua thật lâu sau mới hắng giọng mắng, “Đồ ngốc!”

Cậu bật cười, rồi móc một chiếc hộp nhung từ túi quần ra, kiễng một chân quỳ xuống trước mặt tôi.

“Thiên Thu, chúng ta bắt đầu lại từ đây đi.” Cậu nhìn sâu vào mắt tôi, nhả từng chữ chậm rãi, “Em và anh cùng hứa, từ nay về sau không bao giờ vứt bỏ đối phương. Lúc này đây, em sẽ không quên, sẽ luôn ghi nhớ từng chuyện một.”

Tôi không nói được một lời, nghẹn ngào cúi đầu.

Chợt nghe thấy tiếng cậu thở dài, đứng dậy, tiến tới sát gần, kéo tôi ôm vào lòng. Và rồi, tôi không dần lòng được nữa. Cậu hôn lên trán tôi. Còn tôi giấu mặt vào gáy cậu. Những tiếng khóc bên nhón vang lên từng hồi, hại tôi mất mặt chưa từng thấy. Cậu thì chỉ cười, mặc tôi chùi hết nước mắt nước mũi lên vai áo mình.

“Thiên Thu, anh có muốn để đeo nhẫn xong rồi khóc tiếp không?” Cậu lại chẳng chừa cho tôi chút đường lui, khiến tôi khóc càng dữ dội hơn.

Cái tên xấu xa đó tiếp tục cười nhạo tôi, nhưng lại dịu dàng nâng tay tôi lên, luồn chiếc nhẫn bạc vào ngón áp út, sau đó cúi đầu hôn xuống.

...Tuy rằng không muốn thừa nhận, vì thừa nhận rất mất mặt, nhưng sự thật là, một giây sau đó tôi lại khóc, lần này còn thê thảm hơn lần trước.

“Môi của em mặn quá.”

“Phải rồi, dính toàn nước mắt của anh không hà!”

“...Lục Bách Đông, có ai từng bảo em là đồ vô duyên chưa?”

“Có hả? Không sao, miễn là những thứ liên quan tới anh thì em không ngại chi...Úiiiiii!”

Có đôi khi, hôn là phương pháp tốt nhất để cắt đứt mọi tiếng ồn và tranh luận.

*

Chiếc nhẫn cậu luồn vào tay tôi ngày đó có kiểu dáng rất đơn điệu, nhưng lại rất vừa vặn ngón áp út của tôi. Tôi bảo, thế là không công bằng, cho nên cậu liền mang chiếc tôi đã tặng mài nhỏ lại cho khít ngón đeo nhẫn của mình.

Tôi nói, cái nhẫn anh tặng em có tên hay lắm. Cậu bảo, chiếc của em cũng vậy. Tôi tò mò ép hỏi, nhưng cậu lại chỉ cười bí hiểm.

Sau đó, tôi tình cờ mò được tờ giấy chứng nhận của chiếc nhẫn, bên trong đề toàn thứ tiếng vằn vèo đọc chẳng hiểu. Cuối cùng, nhờ công tôi nhọc lòng dò hỏi, một khách quen biết tiếng Pháp đã dịch lại cho tôi hay.

Tối đó, vì cậu mà tôi xắn tay áo xuống bếp, làm một bàn đầy những món cậu thích. Lúc về nhà, cậu còn cố tình ngó ra ngoài hiên, xem thử trời có hạ mưa hồng hay không.

Cơm nước xong xuôi, tôi nằm trên đùi cậu, đắc chí cười suốt. Cậu lo lắng sờ trán kiểm tra tôi có bị sốt không, đoạn lại bị tôi vuốt ve tay.

“Này, em thích anh nhiều bao nhiêu?”

“Còn thích hơn cả thích gà rán!”

“...Có nhiều đến mức muốn sống bên anh cả đời không?”

Cậu không đáp. Tôi ngược mắt lên nhìn. Mang tai cậu đỡ ửng lên. Tôi bật cười, rướn người hôn lên môi cậu.

Tôi biết, trên đời chẳng thứ gì tồn tại vĩnh viễn. Nhưng dù có là như thế, vẫn muốn cùng cậu nắm tay nhau đi đến cuối cùng.

Yêu cậu cả đời. Bên cậu cả đời. Hai người cùng trải qua những ngày vui buồn tẻ nhạt có nhau.

Bên nhau trọn đời.

Đó là tên chiếc nhẫn.

10. Chương 10: Ngoại Truyện

Di chứng nặng nề sau tai nạn xe chính là mất trí nhớ.

Rõ ràng vừa mới nhớ ra chuyện gì đấy, giây sau liền quên. Lúc nào cũng thấy người này thân, chuyện này quen, nhưng lại không nói được lý do. Cuối cùng, chẳng rạch ròi đâu thật đâu mơ.

Chắc cậu sẽ phải sống như thế cả đời mất. Nhiều lúc nghĩ tới chuyện đó, lại thấy tuyệt vọng.

Nhưng Thiên Thu lại cho rằng, như thế không có gì là không tốt cả.

“Nếu không nhớ thì nghĩa là chuyện đó không quan trọng.” Anh nói: “Còn mà là chuyện thiết yếu thì tôi sẽ nhắc đi nhắc lại bên tai cậu, tới khi cậu nhớ ra mới thôi.”

Nghe anh nói vậy, cậu mới thấy an tâm hơn.

Dù rằng Trình Thiên Thu nhìn chẳng khác gì tên lông bông, ưa thay đổi, thích nói dối, nhưng cậu vẫn hoàn toàn tin tưởng.

Bởi vì anh toàn tâm toàn ý yêu cậu.

Chỉ duy nhất chuyện này, Lục Bách Đông tin chắc rằng, mình sẽ không quên.

*

Đoạn thời gian vừa tỉnh dậy, Lục Bách Đông hoàn toàn chẳng có chút ý thức nào. Chỉ man mác nhớ được ít ỏi kí ức vụn vặt cũ. Giống như một món đồ sứ bị vỡ rồi được chắp vá lại, nhưng giữa những mảnh vỡ ấy lại không có chút kết nối nào.

Trình Thiên Thu là người duy nhất ở cạnh cậu vào khi đó.

Dáng người thì nhỏ hơn cậu một vòng. Mặt mày lúc nào cũng bồn chồn. Quần áo lờ lợt. Lại thường hay mượn cớ sờ mó đàn ông lạ.

Người đó đến và tự xưng danh là anh họ, từ nhỏ đã cùng lớn lên. Nhưng lại hoàn toàn không xuất hiện trong đoạn hồi ức mơ hồ khi nhớ khi quên của cậu.

Cậu không biết người anh họ tên Trình Thiên Thu đó. Cậu chỉ biết mỗi một Trình Thiên Thu luôn ở bên cạnh cậu mà thôi.

Bởi vì người đó nên cậu mới tỉnh lại.

*

Tại mê hải mệnh mang mà cậu đắm chìm đó, cậu nghe thấy tiếng của người kia. Một lần lại một lần gọi, Lục Bách Đông. Cùng với xúc cảm nơi làn mi. Phải thật lâu sau, cậu mới biết, đó là tay người đó đang vuốt ve mi mắt mình.

Khi được thức tỉnh đúng mong ước, cậu liền biết, từ rày về sau, mình sống vì người tên là Trình Thiên Thu. Niềm yêu thích ban đầu đó, nhỏ bé đến mức chẳng hay.

Tựa như đào giếng trên đất hạn vậy. Khi mới bắt đầu, chẳng tìm thấy được giọt nước nào. Nhưng lại chậm rãi chạm đến thổ nhưỡng ẩm ướt. Giây tiếp theo, nguồn nước liền phun trào, chảy tràn mảnh hoang đảo lòng cậu.

*

Thiên Thu nói, có một đoạn thời gian dài, họ chiến tranh lạnh với nhau.

Cả hai không ngó ngang gì tới đối phương, cho tới ngày cậu nhận tin, hẹn gặp Thiên Thu ngoài công viên.

Khi kể lại chuyện này, Thiên Thu rũ mắt hoài niệm. Biểu tình nhu hòa như thế khiến cậu khó chịu. Phải tận lâu sau cậu mới hiểu được nguyên do sự khó chịu ấy.

Bởi vì Thiên Thu đã nói dối.

Những lúc anh nói dối lại hay có thói quen đó. Bàn tay sẽ siết chặt lại, đến mức các đốt ngón tay đều trắng bệch ra.

Rõ ràng là nói dối, vậy mà lại như đang tuyên thệ lời hứa hẹn vậy. Như thế chỉ cần nói ra thành lời thì ước vọng tốt đẹp kia sẽ trở thành hiện thực.

Mãi cho đến bây giờ, Lục Bách Đông của hiện tại, cũng chẳng thể lý giải được tâm tình khi ấy của Trình Thiên Thu.

Chỉ là, những khi hồi tưởng lại về mặt của anh khi đó, lại khiến cậu thấy xót xa. Cơn đau kia lan ra từ giữa ngực.

*

Có một đoạn thời gian, cậu không hiểu Thiên Thu nghĩ gì.

Cứ cố ý lãnh đạm, tới khi cậu xoay người đi thì lại giống như đứa trẻ bị vứt bỏ, nhìn chằm chằm vào bóng lưng cậu.

Lúc đó, cậu không hiểu thế nào gọi là chờ mong, nhưng lại rất thích cái vẻ lẻ loi đó của Trình Thiên Thu. Bản thân sẽ vì sự quan tâm của Thiên Thu mà thấy mình cũng rất quan trọng.

Thời gian từ từ trôi, có một ngày, cậu cũng hiểu được Thiên Thu.

Ngày đó, cậu tìm được quyển album cũ trong phòng chứa đồ. Đó là hồi ức giữa hai người họ, Hoặc nên nói, kia là quá khứ của Trình Thiên Thu và tên Lục-Bách-Đông-ngày-trước. Còn Lục-Bách-Đông-hiện-tại thì không nhớ chút gì.

Cậu thích vẻ mặt lúc Thiên Thu kể cậu nghe chuyện về những bức ảnh. Rất dịu dàng. Tựa như những tấm ảnh ố vàng kia là bảo vật trên đời. Với Thiên Thu, Lục Bách Đông rất quan trọng.

*

Cậu không ngờ Thiên Thu lại sẽ hỏi, “Thật sự là cậu không nhớ chút gì sao?”

Nghe ra trong giọng nói kia là thất vọng xen lẫn chút trách móc, có lẽ ngay cả bản thân anh cũng không phát giác ra.

Nhưng cậu lại cảm thấy được. Có lẽ, bắt đầu từ lúc đó, cậu chậm rãi hiểu ra mọi chuyện.

Trình Thiên Thu thích Lục Bách Đông.

Không phải Lục-Bách-Đông-bây-giờ, mà là Lục Bách Đông trước khi bị tai nạn xe, và vẫn còn vẹn nguyên kí ức.

Về cô đơn của Thiên Thu, sự chờ mong của Thiên Thu, nỗi quan tâm của Thiên Thu, sở thích của Thiên Thu. Tất tât mọi thứ đều liên quan tới Lục Bách Đông nọ. Bởi vì trao cho tên họ Lục kia quá nhiều, nên chẳng thể nào dung người khác vào mắt.

Rốt cục phải làm thế nào thì Thiên Thu mới có thể chia bớt một nửa cảm tình kia dành cho Lục Bách Đông của hiện tại đây?

Cậu luôn tự hỏi, rồi từ từ, cũng tìm được đáp án.

Từ đó về sau, cậu bắt đầu học cách trở thành Lục Bách Đông.

*

Từ khi cậu có ý thức, trí nhớ cũng theo kỳ vọng mà lần nữa quay về. Nhưng lắm lúc, vẫn phân chẳng đặng, đầu thực tại đầu ảo tưởng.

Giữa cơn hoang mang đó, Thiên Thu hôn cậu.

Lúc bắt đầu, cậu không biết hành động đó đại biểu cho điều gì. Môi dán dính vào môi. Lưỡi khê khàng chạm vào nhau. Động tác giản đơn là thế, vậy mà lại khiến cả người nóng cháy, sau đó thì lâng lâng vui vẻ, khóe miệng cứ nhếch lên cười suốt. Như thế từ đó về sau, cậu có được Trình Thiên Thu vậy.

Nhưng Thiên Thu lại không mang suy nghĩ giống cậu.

“Này, Lục Bách Đông,” Thiên Thu nói, “Chuyện xảy ra hôm qua cũng bình thường thôi. Đa số anh em thường hay làm vậy nhưng hiếm khi kể cho người khác biết. Cậu biết thế nào là bí mật không? Chuyện hôm qua giữa chúng ta chính là bí mật. Chỉ hai người bọn mình biết thôi.”

Giọng của Thiên Thu vẫn rất bình tĩnh, nhưng hai tay đã sớm siết chặt lại.

Cậu cúi đầu nhìn những ngón tay trắng bệch kia của anh, không nói lấy một lời.

Sau đó, cậu thấy “bí mật” trong tạp chí. Là mẫu quảng cáo nước hoa. Cậu mang quyển tạp chí đến hỏi A Địch.

“Hai người này đang làm gì vậy anh?” Cậu hỏi.

“Họ đang hôn nhau ấy mà.”

“Hôn nhau nghĩa là sao?”

“Nghĩa là đem môi dán lên môi, thỉnh thoảng còn đẩy lưỡi vào trong miệng đối phương.” A Định giảng giải, “Nếu đối phương có kỹ thuật, sẽ khiến mình thấy ngứa ngáy con gà tây luôn.”

Cậu nhếch mặt ra hỏi lại, “Nhưng sao người ta lại hôn nhau?”

“Để chứng tỏ chủ quyền chứ chi !” A Định lại nói những điều cậu không hiểu, “Hai người thích nhau thì mới hôn nhau. Cơ mà cũng có nhiều kẻ muốn thử nghiệm cảm giác khác lạ đó mà thôi.”

Lục Bách Đông chỉ nghe câu đầu, bỏ sót câu sau của A Định.

*

Không lâu sau đó, cậu bắt đầu mơ thấy những giấc mộng kì quái.

Thấy mình đang đứng ở bậc cửa, nhìn Thiên Thu và người nào đấy hôn nhau. Lúc đầu Thiên Thu còn rất vui, nhưng khi vừa thấy cậu lại trở nên hoảng sợ.

Sao anh lại phải sợ hãi?

Cậu nói bị mắc lại trong cổ họng. Cả người xụi lơ không chút sức lực. Thậm chí suy nghĩ thôi cũng mệt.

Sau đó thì cậu bật dậy, thoát khỏi cơn mơ.

Trong hiện thực, Thiên Thu nằm bên cạnh cậu, im lặng nhắm mắt ngủ say.

Nháy mắt, Lục Bách Đông chỉ muốn Thiên Thu đừng bao giờ tỉnh dậy nữa. Như vậy anh sẽ không đi hôn người khác. Mãi mãi nằm yên bên cạnh cậu.

Nhưng mà, sớm hay muộn thì cũng tới lúc Thiên Thu mở mắt tỉnh giấc.

Khi anh thức dậy sẽ không còn an tĩnh ở bên cậu nữa. Anh sẽ nói chuyện, sẽ mỉm cười, và sẽ hôn người khác. Và rồi lại nói dối gạt cậu.

“Hôm nay tôi phải đóng cửa tiệm, trễ lắm mới về. Cậu cứ đi với A Định, khi nào xong việc tôi sẽ qua đó.” Thiên Thu nói.

Rõ ràng cười đến là chân thật, vậy mà hai nắm tay lại siết chặt đến xanh tái đi.

Sao anh lại có thể nói dối như thế là thật giống vậy được?

Lục Bách Đông thật sự không hiểu. Cậu thấy tức giận.

Ngoài mặt thì nói vậy, nhưng chỉ cần cậu quay lưng đi thôi, lại trở về với vẻ cô đơn nọ. Thiên Thu đến chết cũng không đổi tật. Lúc nào cũng nói dối lừa cậu.

“Không khỏe hả?” A Định lo lắng hỏi, nhưng cậu chỉ lắc đầu.

Đầu rất đau. Mắt cũng rát. Cơ nôn cứ dâng trào khỏi họng. Không phải không thoải mái. Cứ như sắp chết tới nơi vậy.

Nhưng Thiên Thu lại không có ở bên cạnh.

Mãi cho tới 2 giờ sáng, Lục Bách Đông mới nghe thấy tiếng xe.

Cậu ghé vào cửa sổ, nhìn Thiên Thu bước xuống xe. Sau đó cậu phải đợi thật lâu mới nghe tiếng mở cửa.

Bản thân chỉ muốn ra về lãnh đạm, nhưng lại dần chẳng được lòng muốn ôm lấy Thiên Thu.

Người Thiên Thu lúc nào cũng lạnh. Nên cậu không nỡ rời xa, chỉ muốn ôm anh thật lâu thật chặt.

Nép vào lòng cậu, Thiên Thu bỗng chốc trở nên nhỏ bé đi. Cậu không ngờ, người anh họ mà trước kia lúc nào cũng phải ngửa đầu lên nhìn, nay lại yếu ớt nép vào lòng mình.

Thật ra, khoảng cách giữa họ còn cách nhau bao xa nữa đây? Trí nhớ phải khôi phục tới trình độ nào mới đủ thay thế được Lục Bách Đông đó trong lòng Thiên Thu đây?

*

“Này, gần đây có nhớ ra chuyện gì không?” Thiên Thu lại hỏi.

Giọng điệu vẫn thản nhiên, mặt mày vẫn vui vẻ, nhưng cậu lại thấy không ổn.

“...Không có.” Vì vậy cậu liền nói dối, “Không nhớ chuyện gì hết.”

Thiên Thu im lặng rất lâu, đến nỗi khiến người ta bất an. Đương lúc cậu lo lắng thì Thiên Thu lại ôm rịt lấy cậu.

“Như vậy là tốt rồi.” Thiên Thu nói: “Mặc kệ thế nào, xin cậu đừng nhớ ra chuyện gì hết.”

Một câu nói như chú ngữ, phong ấn toàn bộ kí ức của cậu.

Từ đó về sau, Lục Bách Đông không mơ thấy giấc mộng kia nữa. Thậm chí đến cả những mảng kí ức mơ hồ lúc nhớ lúc quên cũng dần tan biến hẳn.

Nhưng Thiên Thu vẫn cứ chẳng yên.

Như đứa trẻ lúc nào cũng lo mình bị vứt bỏ, miệng thì quật cường mỉm cười nhưng mắt lại tràn đầy đau thương.

Kẻ đã làm cho Thiên Thu hoang mang thật ra là ai? Là Lục Bách Đông của ngày trước hay hiện tại?

Thật ra, cậu đã sớm biết được đáp án rồi.

Trong lòng Thiên Thu, trước sau vẫn chỉ có duy nhất một Lục Bách Đông mà thôi.

Nếu như vậy, Lục Bách Đông hiện tại là gì?

Chẳng là gì cả. Đơn thuần chỉ là một mảnh nhân sinh được rút ra từ cuộc đời của Lục Bách Đông nọ mà thôi. Không có quá khứ, chẳng thấy được tương lai. Thậm chí còn không rõ liệu có ngày bản thân bị một cái tôi khác thay thế hay không.

Và, bây giờ, dầu cậu có biến mất, Thiên Thu có hay biết chẳng?

Tưởng tượng đến điều ấy thôi là đã thấy khổ sở rồi. Bởi lẽ chẳng có gì chứng tỏ cậu tồn tại cả.

Nỗi tự ti ngày qua ngày cổ che lấp đó, giống như những con bài chưa bị lật ngửa, bỗng bị một kẻ lạ mặt tàn nhẫn xóc ngược cả lên.

“Tên là gì thế?”

Ở bar, một gã đàn ông xa lạ tựa đến gần, híp đôi mắt xếch, đưa ngón tay thon dài ra vuốt ve cái cằm dài nhọn của gã.

Cậu chuyển mắt nhìn ly rượu chân dài, “Tôi tên là Lục Bách Đông.”

“Tên tiếng Anh?” Gã kẻ người sát lại, cái mùi nước hoa gay mũi xộc đến khiến Lục Bách Đông phải cau mày, “Bây giờ đang làm ở đâu?”

“..làm ở đâu là sao?” Cậu ngây ngô hỏi, làm gã kia kinh ngạc trở mắt ra nhìn.

“Cậu tốt nghiệp trường nào?” Ngỡ khí bỗng cụt. Lục Bách Đông chưa từng bị đùa bỡn như thế, nên lúc này như bị người xối nước lạnh lên đầu.

“Hiện tại, tôi chỉ mới năm tuổi thôi.” Cậu ra vẻ trấn định.

Gã đàn ông kia vất vả kiềm chế tiếng cười nhạo, “Hóa ra là một thằng ngốc!”

Sự khinh thị hoàn toàn không buồn che giấu khiến Lục Bách Đông buồn bã gục đầu, thấy như cả đời chẳng còn dũng khí nào nhìn mặt ai nữa.

Bình thường cậu vẫn hay nghe Thiên Thu mắng cậu là đồ ngốc, nhưng chưa bao giờ lại sâu sắc cảm thấy đây là cái từ mang đầy ý sỉ nhục như bây giờ.

Chẳng lẽ Thiên Thu cũng nghĩ cậu giống vậy? Ngu ngốc! Là tên ngu ngốc khiến bản thân phải mất mặt?

Gã kia quay người nói gì đó với ai đấy. Cậu không thấy rõ, nhưng khắc sau lại thấy Thiên Thu đứng dậy, hất rượu vào mặt gã xấu đó.

Nháy mắt, cậu thấy rất hả hê.

Nhưng bên cạnh đó, lại thấy nặng nề, chẳng phản bác được gì, cũng chẳng bảo vệ được gì.

Vì cậu là thằng ngốc.

Cậu bắt đầu tìm kiếm hình bóng của Lục Bách Đông.

Cậu không muốn giả vờ làm Lục Bách Đông nữa, mà muốn trở thành Lục Bách Đông thật sự. Lục Bách Đông mà Thiên Thu thích không làm anh xấu hổ, cũng không bị người khác chế nhạo.

*

Rốt cục cậu lại quay về căn phòng chứa đồ kia.

Từng có một lần Thiên Thu tìm máy may mà cậu được phép vào. Trong căn phòng bé hẹp có rất nhiều rương thùng. Cậu lật tìm từng cái thùng cái rương một. Bên trong nhất định có bí mật cậu muốn tìm.

Tối đó, nhân lúc Thiên Thu không ở nhà, cậu lén lấy chìa khóa giấu trong hộc tủ đầu giường ra. Cậu biết mình phải làm thật nhanh, vì chậm nhất là 20 phút, Thiên Thu sẽ quay về.

Sau một vòng tìm kiếm, cậu cũng thấy được thứ mình cần.

Đó là chiếc hộp nhỏ và rất nặng. Bên trong chứa đầy tạp chí. Dù không mở ra đọc nhưng nhìn bìa thôi cũng biết là tạp chí thời trang, nam nữ người mẫu mặc trang phục rất đẹp.

Cậu xối tung mở tạp chí kia lên, nhưng ngoài chúng ra thì chẳng có gì khác. Cậu thấy thất vọng.

Trước lúc dẹp cái hộp đựng tạp chí đó đi, cậu lại tiện tay lật vài trang báo, cảm thấy có điều gì đó rất lạ. Tối khi thấy những lời bình luận và giới thiệu về trang phục trong tạp chí, cậu liền hiểu ngay điều kì lạ đó là gì.

Đây không phải là tạp chí tiếng Hoa.

Thiên Thu bảo không thích xem báo chí nước ngoài, vì mấy thứ tiếng đó biết anh, còn anh không biết chúng.

Ở dưới đáy hộp là một cuốn sổ lớn, dán những hình được cắt ra từ tạp chí, kể bên còn có những dòng chữ chú thích viết bằng mực đen.

Rất nhiều hình dán, tất cả đều là người mẫu ảnh. Có khi chỉ có một người đàn ông, có khi là một nam một nữ, hai nam một nữ, hai nữ một nam. Trong số những người mẫu đó, có một gương mặt rất quen thuộc, quen thuộc đến mức nhìn nhức nhối.

Có một tập sách ảnh mini. Là bộ sưu tập dành riêng cho Lục Bách Đông. Trên mỗi tờ ảnh, hẳn ta mặc một bộ phục trang khác nhau. Cậu thấy phía trên ảnh là những con số rải rác. Như thể đang đo đạc tỉ lệ đáng người hẳn ta, lại còn những bản phác thảo bằng chì bên cạnh. Nháy mắt, cậu vỡ lẽ mọi chuyện.

Rõ ràng đã không gặp mặt lâu như thế, Thiên Thu vẫn còn muốn giúp hẳn may quần áo ư? Nếu như cả đời cũng không gặp lại thì sao? Ai sẽ là người tìm ra cuốn sổ đầy những bản phác họa này đây?

Cậu thật sự không còn hiểu Thiên Thu nữa rồi. Cũng chẳng hiểu nổi Lục Bách Đông.

Cậu giống như một kẻ qua đường, tình cờ đứng lại nhìn xem. Những tưởng đã tiến vào thật gần, nhưng sà đến kia vẫn không có vai cho cậu.

*

Cũng vào tối hôm ấy, Thiên Thu gọi cậu tới phòng khách.

Trên bàn bày la liệt những rượu và rượu. Một mình Thiên Thu uống nom phân nửa số rượu đấy.

Thiên Thu lúc say rất đáng yêu. Hai má hồng hồng, giọng nói cũng nhỏ nhẹ mềm mại hơn. Cậu thích nghe anh kể chuyện trước đây. Dù biết anh đang nói dối nhưng vẫn không thấy ghét. Chắc vì Thiên Thu lúc nào cũng có vẻ thật lòng như thế.

Có đôi khi, bên kia những lời nói dối chính là giấc mộng, bởi vì mộng chẳng thể thành thật nên mới trở thành lời nói dối.

Nghĩ thế thôi lại thấy bi ai. Chẳng biết là vì Thiên Thu hay vì chính mình?

Này, Thiên Thu, “Anh có khóc không?”, vì gã Lục Bách Đông đó.

Thiên Thu không trả lời ngay, chỉ lẳng lặng nhìn cậu mà cười.

“Anh khóc thế thảm luôn là đằng khác.” Anh nói, rồi từ từ buông thông bàn tay đang siết chặt lại.

Thoáng chốc, cậu bắt đầu hiểu ra chút ít.

Thiên Thu, anh quên hẳn đi!

Em sẽ không khiến anh phải nói dối, cũng không làm anh phải khổ sở...

“Em sẽ không khiến anh khóc nữa.”

Đêm ấy, cậu có một giấc mơ.

Cậu ngồi chờ trên băng ghế dài trong công viên. Cậu không biết mình đang đợi gì, chỉ biết là mình đã chờ rất lâu rồi, và phải ngóng đợi tiếp tục.

Sau đó, cậu thấy Thiên Thu đi tới.

“...cười cái gì mà cười?” Thiên Thu.

Cậu đáp, “Vì em tưởng là anh sẽ không tới đây.”

Rồi họ cười. Tiếng cười chưa bao giờ lại yên bình đến thế.

Khi tỉnh dậy, cậu ngẩng nhìn Thiên Thu ngủ. Rất lâu, rất lâu.

Này, Thiên Thu, chúng ta bắt đầu lại từ đây đi!

Lấy khởi điểm là giấc mộng của anh, rồi từ từ bình thản qua hết cả đời. Để em biến lời nói dối của anh thành thật.

*

Những ngày sau đó, ngoại trừ hai chữ “hạnh phúc” ra thì Lục Bách Đông cậu chẳng biết phải dùng từ nào thỏa đáng hơn để hình dung.

Thế giới của cậu thu hẹp lại, nhỏ đến mức chỉ chứa được hai người. Cậu lấy những hờn giận vui buồn của Thiên Thu làm trung tâm mà xoay tròn. Cố gắng thực hiện ước định giữa hai người.

Ngay lúc cậu lần nữa bắt đầu cuộc đời thứ hai thì...

“A, tôi nhớ ra là cậu nhìn giống ai rồi!”

Trước khi thi đợt 2 vòng bán kết, cả bọn ngồi nghỉ trong xe của A Dịch. Thiên Thu ngoan ngoãn gối đầu lên đùi cậu mà ngủ. Đường lúc cậu lấy tay che nắng cho Thiên Thu thì nghe thấy Tiểu Lục phấn khích nói.

“Cậu rất giống cái tên người mẫu Nhật đó!” Tiểu Lục hào hứng nói, “Lúc còn học đại học, Thiên Thu đã mê tên đó như điên rồi. Tháng nào cũng đặt mua tạp chí từ bên đó gửi về đây. Miễn là báo có liên quan tới tên đó thì chẳng tha. Chắc, cho nên ta nói, bây giờ hai người bên nhau như thế, coi như mộng đẹp của Thiên Thu cũng thành sự thật rồi, nhỉ?”

... Mộng đẹp trở thành sự thật ư?

Lục Bách Đông chỉ cười qua chuyện.

Nếu như là mộng đẹp thành thật, vậy thì cậu chỉ mong mình đừng tỉnh lại quá nhanh.

Nhưng lại không ngờ Thiên Thu đã chậm rãi mở mắt ra.

*

Trước khi đi Tokyo, Thiên Thu bắt đầu trở nên khác thường.

Càng lúc càng dính chặt lấy cậu. Càng lúc càng bất an.

Và điều mà cậu không mong đợi nhất đã đến. Thiên Thu không còn nhẫn nhịn được nữa.

Một đêm trước khi lên máy bay, Thiên Thu cũng ngả bài.

Tối ấy, Thiên Thu nói rất nhiều rất nhiều. Lại còn đeo nhẫn vào tay cậu. Chiếc nhẫn đó là một lời ước nguyện. Nhưng cậu biết, đến tận lúc ấy, Thiên Thu vẫn không tin tưởng vào cậu.

Song, Thiên Thu vĩnh viễn không biết, điều làm anh lo lắng, cũng là thứ khiến cậu sợ hãi. Cậu không mong mình nhớ ra hết thấy, không muốn trở lại là Lục Bách Đông trước kia.

Thiên Thu, nếu người trở về Đài Loan không phải em thì sao?

Anh có nhận ra hay không? Anh có vì thế mà khổ sở hay không?

*

Lúc tới Nhật, người đón cậu là một người đàn ông xa lạ xưng mình là cha cậu.

“Tôi đã đặt khách sạn cho hai dì cháu rồi.” Ông khách sáo chào hỏi mẹ Thiên Thu, rồi chở cả hai tới khách sạn, sau khi nhận phòng liền rời đi.

Tuy có nghe dì nói quan hệ cha con họ cũng không thân thuộc gì, nhưng cậu vẫn không ngờ lại xa lạ đến độ này.

Dì bảo, ngày trước mẹ cậu vì chịu không nổi áp lực từ phía nhà chồng, nên cùng tình nhân đưa cậu quay về Đài Loan. Và đây cũng chính khi bị kịch nhá nhem.

Trở về Đài Loan, tình nhân của mẹ lâm vào thất nghiệp, suốt ngày rượu chè, thường xuyên đánh đập mẹ con cậu. Vì muốn cậu được lớn lên bình an, nên mẹ đã gửi cậu cho dì nuôi. Còn về phần mẹ, bởi trầm cảm lâu ngày mà thất cổ chết trong phòng tắm.

Rõ ràng mẫu tử liên tâm, thế nhưng khi nghe dì thuật lại chuyện xưa, cậu lại như người xa lạ, chẳng có chút cảm giác gì.

Lục Bách Đông nghĩ, có một mảnh đời nào đây đã chết kể từ vụ tai nạn xe kia.

*

Lần tiếp theo nhìn thấy cha cậu là ở bệnh viện. Khi nhìn ông đầu đã điểm bạc, lại phải tất bật lo thủ tục nằm viện cho cậu, mà thấy buồn bã.

“Ba cứ tưởng lần tiếp theo gặp lại nhau sẽ là ở tang lễ của ba.”

Lúc trưa, trong nhà ăn bệnh viện, ba cậu đột ngột nói những lời này.

Cậu không hỏi tại sao, chỉ ừ ừ cúi đầu.

“Tuy rằng con ở Nhật lâu là vậy, nhưng số lần mình gặp nhau chẳng vượt quá năm. Thậm chí chuyện con bị tai nạn xe, ba cũng phải biết chuyện qua dì con.”

Lời của ông nghe rất thản nhiên, không chút chỉ trích, nhưng lại khiến cậu chẳng ngược nổi đầu dậy.

“...Con không nhớ gì cả.” Cậu đành phải nói thế.

Cha cậu im lặng.

Hai người lặng im ăn xong bữa cơm trưa, rồi ông nhét danh thiếp của mình vào tay cậu.

“Có việc gì thì báo cho ba hay.” Cuối cùng ông lại nói.

*

“Nào cậu khôi phục rất nhanh. Chắc là cuộc sống hằng ngày không có gì trở ngại nhỉ?”

Bác sĩ mỉm cười hỏi. Lục Bách Đông do dự một hồi liền nói, “Nếu như mọi thứ đều bình thường, vậy có cần phẫu thuật không?”

“Trên cơ bản mà nói, lần phẫu thuật này là để làm tan khối máu tụ, tránh gây ra biến chứng về sau cho não.” Bác sĩ đáp, “Nên tốt nhất vẫn phải nên phẫu thuật.”

Lục Bách Đông không nói gì, mãi đến khi kết thúc đợt kiểm tra, cậu mới hỏi tiếp, “Phẫu thuật xong, tôi sẽ nhớ hết chuyện trước kia chứ?”

Vì tiện cho việc giải phẫu, cậu phải cạo trọc đầu.

Lục Bách Đông nhìn mình trong gương đã cảm thấy không quen rồi, may là Thiên Thu không có mặt ở đây.

Bởi vì không còn tóc nên vết sẹo từ đợt tai nạn kia hoàn toàn hiển lộ ra. Cậu do dự đưa tay vuốt nhẹ, mới nhìn thì có cảm giác đau lắm. Nhưng cậu lại chẳng có chút ấn tượng gì cả.

“Con có lo lắng không?”

Cậu nâng mắt nhìn gương mặt gần trong gang tấc của cha mình. Cậu chỉ biết là chiều nay mình phải lên bàn giải phẫu mà thôi, “Không ạ.”

Ông không nói thêm gì, rũ mắt xoay người, Lục Bách Đông bỗng gọi ông lại.

“Lúc trước...sao ba lại đón con tới Nhật?” Cậu hỏi.

Đáp án từ phía ông hoàn toàn khiến cậu kinh ngạc.

“...Đó là vì con đã yêu cầu thế.” Ông nói, “Có một ngày, con gọi điện tới công ty tìm ba, nói là con muốn tới đây du học, nên ba đón con qua.”

Tên khốn kém cỏi!

Lục Bách Đông ngồi trên xe lăn, được người ta đẩy tới phòng phẫu thuật, trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ trên.

Sau khi biết được tình cảm của Thiên Thu thì không có bất kì đáp lại nào, lại còn chỉ biết trốn chạy!? Thậm chí còn sống trăng hoa ở Nhật Bản này. Tại sao Thiên Thu lại thích tên khốn đó chứ?

Vừa mắng mỏ vừa bước lên bàn mổ, cậu hoàn toàn chẳng biết cái tên mà cậu đang trù dập lại là chính mình.

“Đã chuẩn bị tinh thần tốt rồi chứ?” Bác sĩ hỏi.

Cậu gật gật đầu. Trước lúc bị tiêm thuốc gây mê, cậu lần nữa xác nhận, “Cơ hội thành công chỉ là 50% phải không?”

“Tôi có nói thế ư?” Bác sĩ cười xòa, “Tôi chỉ là nói có lẽ thôi?”

Cậu phì cười. Rất nhanh thuốc mê liền có hiệu lực, cậu từ từ nhắm mắt lại.

Trước lúc ngủ mê, cậu thầm nghĩ một việc.

Lúc này đây, cậu tuyệt đối sẽ không giao Trình Thiên Thu cho gã Lục Bách Đông kia.

*

Và rồi cậu mở mắt.

Đại khái bởi vì thuốc gây mê vẫn còn chưa tan hết nên tầm nhìn còn mơ hồ, nhưng sau nhiều lần chớp mắt cũng thích ứng được.

“Thế nào rồi con?”

Phát hiện cậu tỉnh lại, hai người thân vẫn luôn túc trực bên giường liền vây lấy cậu. Lúc này, cậu thật sự chỉ muốn mỉm cười.

Lần này, cậu thắng!

Khi xuất viện trở về, cậu quay lại công ty người mẫu.

Vụ tai nạn xảy ra ở Đài Loan diễn ra quá bất ngờ, khiến cậu chẳng thể quay lại Nhật. Công ty bên này chẳng thể liên lạc được với cậu, nên đã thu lại nhà, gói ghém đồ đạc bỏ vào thùng giấy, đợi đến lúc cậu quay lại. Về mặt này, công ty làm rất chu toàn.

“Anh cậu có định quay về Đài Loan nữa không?”

Người đưa cậu đi lấy đồ đạc là một người mẫu mang hai dòng máu Trung Nhật. Tuy tiếng Hoa bập bẹ, nhưng vẫn nghe ra được.

“Đúng vậy, có người chờ tôi.” Cậu không định giải thích nhiều.

Người kia lại hỏi, “Là anh họ anh hả?”

Cậu ngẩn người. Nhắc thấy cậu trở mắt ngạc nhiên, người kia liền nói thêm, “Mỗi năm anh đều về Đài Loan một lần. Em tò mò hỏi thì anh bảo là anh phải về nhà thăm anh họ.”

“...mỗi năm?”

“Đúng vậy. Anh thường nhân lúc nghỉ đông mà quay lại Đài Loan. Lần xảy ra tai nạn này cũng vì anh trở về đó.” Người kia cẩn thận quan sát sắc mặt của cậu, “Anh không nhớ chuyện này hả?”

Thiên Thu nói, khi cậu đến Nhật Bản, hai người họ không còn liên lạc với nhau nữa.

Vậy, ai là kẻ đã nói dối?

Là Lục Bách Đông, hay là Trình Thiên Thu?

Cậu giống như nổi điên lên, lôi tất tần tật rương hòm trong phòng ra.

Phòng khách sạn không lớn, nơi nơi đều là vật dụng vứt lung tung. Quần áo, trang sức, công văn... Rốt cục, cậu cũng tìm được thứ mình cần giữa đống ngổn ngang đó.

Đó là một tập tranh có bìa đen.

Trong đấy đang cất giữ bí mật mà cậu tìm.

Cuối cùng cũng có lúc cậu đến gần gã Lục Bách Đông kia đến vậy.

Cậu mở tập tranh ra, nét vẽ vừa quen thuộc vừa xa lạ. Trong tranh là hai bóng người xiêu xiêu vẹo vẹo...

Trang này là thế, trang tiếp theo cũng là thế, đến cuối cùng cũng là thế.

Mỗi một bức vẽ đều rất vụng về, nhưng tay hấn lại run rẩy không ngừng. Vốn vẹn bốn mươi hai bức tranh, nhưng rõ ràng chẳng phải là vẽ trong vòng một sớm một chiều.

Tình cờ tìm thấy một tấm ảnh chụp ở cuối tập tranh.

Ảnh rất mờ và rất cũ. Địa điểm là tại cửa hàng bán vải Thiên Thu hay ghé tới. Người trong ảnh đang cúi đầu lựa tìm vải vóc. Một bên mặt nhìn nghiêng còn vương vẩn vẽ ngô nghê của tuổi học trò.

Mặt trái tấm ảnh, không ngoài dự liệu, là một dòng chữ xiên xiên đầy hoài niệm.

Cậu chậm rãi đọc từng chữ một.

Sau đó, cậu gửi tập tranh kia về Đài Loan, rồi tự tay lấy bật lửa thiêu hủy bức ảnh kia.

Rốt cục, cậu cũng hiểu được tâm tình của Thiên Thu.

Có đôi khi, vì một người mà trả giá quá nhiều, mục đích không phải muốn người đó phát hiện, chẳng qua vì mình cam tâm tình nguyện làm thế.

Vì vậy Thiên Thu à, xin anh hãy giữ bí mật đó lại cho Lục Bách Đông đi.
Quá khứ của anh và hần ta đã kết thúc rồi.
Còn bây giờ, chuyện của chúng ta chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhu-yeu-that-uu>